Gérard de Villiers

Trădare în CIA

ISBN:
973-8070-02-3

Malko Productions - Paris,
Ediția a II-a
Ediția I apărută cu titlul „SAS contra CIA" în 1991
SAS contre CIA
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

SAS

Trădare în CIA

2000

Capitolul I

Aerul era sufocant din cauza kerosenului ars. Deşi era aproape unu noaptea, cimentul terenului era încă impregnat de căldură. Micile luminiţe albastre care jalonau pista de zbor reuşeau să dea ansamblului un vag aer modern.

Malko Linge surâse maliţios, fără să fie văzut de nimeni, observând că fiecare bec electric era dublat de o lampă cu gaz. Electricitatea era extrem de capricioasă la Teheran...

Uriaşul DC 8 se aşezase pe pistă aproape de clădirea aeroportului. Nu se vedeau prea multe avioane: un Boeing de la Air India, un Coronado al S.A.S. şi câteva vechituri de Dakota care aparţineau unor companii orientale,cărora le era jenă să-şi afişeze numele pe fuselajul aparatelor.

Docili, pasagerii se luaseră după stewardesa dolofană şi negricioasă.

Malko privi în jurul lui. Nu-l aştepta nimeni. Altfel, s-ar fi aflat la faţa locului.

Nu vedea decât doi hamali persani, zdrenţăroşi, zăcând pe treptele aeroportului.

Terasa era pustie, iar pendula arăta unu şi zece.

Malko suspină, gândindu-se că la New York nu era decât ora patru şi jumătate şi trebuia să fie mult mai bine în căsuţa lui din Pughkeepsie, decât pe tărâmul acela pustiu unde avea impresia că respiră vapori de petrol.

Pasagerii se aliniaseră cuminți în fața celor două ghișee. În spatele geamurilor, funcționarii adormiți și nerași își treceau din mână în mână, cu aere misterioase, pașapoartele străine.

Datorită pașaportului diplomatic, Malko fu scutit de vamă. Un iranian mărunțel, numai dinți strălucitori și mustață, se sperie de-a binelea când îi citi titlurile. Însă nu îndrăzni să întrebe ce însemna S.A.S. Dar era clar că murea de nerăbdare să afle.

De altfel nu era primul ins intrigat de cele trei litere!

Ele însemnau, pur și simplu, „Alteța Sa Serenisimă".

În ciuda pașaportului său diplomatic american, prințul Malko Linge, de origine austriacă, avea tot dreptul la acest titlu. Și, trebuie să spunem că ținea nespus de mult la el.

Tot atât de mult, se atașase de castelul pe care îl deținea în Austria și unde se hotărâse să-și petreacă zilele bătrâneții, sigur, numai după ce vor fi fost terminate lucrările foarte delicate de restaurare, pentru care se străduia să asigure banii necesari, transpirând în solda guvernului american. Pentru că nu era decât un soi de funcționar al C.I.A.[1], binecunoscuta organizație a contraspionajului american.

Colegii lui, ca toți americanii, erau extrem de impresionați de titlul său. Numai că li se părea puțin cam lung. Să-l fi strigat „Linge", pur și simplu, ar fi fost lipsit de gust.

Așa că „S.A.S." reușea să exprime concizie și respect în același timp.

— Doriți o mașină? îi propuse politicos funcționarul.

— Nu, mulțumesc, o să iau un taxi.

Știa că într-o asemenea țară trebuie să ai îndoieli serioase în fața oamenilor prea serviabili.

Malko privi în jurul lui. Se afla în sala vămii, printre pri-mii sosiți unde, dincolo de un perete de sticlă, vreo cincizeci de iranieni se străduiau să distingă chipurile noilor veniți.

1. Central Intelligence Agency

Expresiile lor, trecând de la curiozitate la încântare, îl făcură pe Malko să se simtă ca într-un incubator.

Așteptând să-i sosească valizele, merse să schimbe o sută de dolari la un oficiu al Băncii Melli.

Funcționarul îi înmână un teanc de riali. Malko îi numără. Lipseau câteva. Întinse mâna fără să spună nimic.

Funcționarul, dezgustat, deschise sertarul și îi restitui cele două bancnote pe care le extrăsese din teanc înainte de a i-l întinde. O dată din două îi reușea figura, datorită naivității călătorilor care mizau pe cinstea lui și a băncii.

Asta este, fata cea mare nu va primi un cadou.

Valizele sosiseră. Un vameș burtos le lipi o etichetă și îi surâse lui Malko. Înțelegător, acesta îi întinse 5 riali.

Și totuși nu se vedea nimeni prin preajmă, cu toate că Schalberg aflase că Malko sosește.

Iar avionul nu întârziase.

Malko strânse mai temeinic în palmă mânerul servietei negre ca și când cineva ar fi putut zări ceva prin pereții de piele. Se gândise chiar, o clipă, să și-o lege cu un lănțișor de încheietura mâinii, dar s-ar fi simțit ridicol.

Un hamal în zdențe îi luă valizele. Malko îl urmă după un moment de sufocare. Deși se aflau la 1500 de metri altitudine, căldura era teribilă.

Teheranul, în iunie, se transforma în rug încins. Simțea deja sudoarea alunecându-i pe spate. Costumul lui de alpaca neagră era șifonat, fapt ce îl enerva îngrozitor, pentru că nu suporta ținuta neglijentă.

Strecurându-și mâna sub haină, deplasă ușor crosa pistolului extraplat pe care îl avea la centură. Astfel era invizibil, dar căldura îl făcea să i se lipească de piele, producându-i o senzație neplăcută. Și așa mai făcuse o concesie celor care îl plăteau. Pentru că el, personal, avea oroare de arme.

Ezită pe trotuar, în fața aeroportului. Observase un bar la primul etaj, dar ar fi trebuit să urce scările de marmură și i se părea foarte departe. Se hotărî să meargă la hotel. Cel puțin acolo, trebuia să existe un seif. După care, îi rămânea o mulțime de timp să bea votcă-citron din plin.

— V-ați rătăcit?

Recunoscu accentul încântător al stewardesei minione care preluase serviciul la Paris. Se oprise chiar în spatele lui Malko, cu o geantă într-o mână și un mantou în cealaltă.

— Nu chiar. Încerc să ghicesc care ar putea fi șoferul cel mai puțin hoț dintre toți taximetriștii de aici.

Stewardesa zâmbi.

— De ce nu veniți cu noi în minibuzul Panam? Comandantul n-o să se împotrivească; ne cunoaștem foarte bine.

Malko ezită o clipă. Era posibil ca cei care trebuiau să-l aștepte, să fi întârziat. Dar, pe de altă parte, Hildegarde — i se prezentase în avion — avea o siluetă încântătoare. Vorbiseră nemțește și ar fi putut continua la barul de la Hilton. Odată plecate dincolo de granițele propriei țări, femeile devin foarte vulnerabile, e un lucru știut. Iar servieta, va fi la loc mult mai sigur în mijlocul unui echipaj al Panam decât între doi însoțitori nu prea siguri.

În Iran, moralitatea oamenilor devine discutabilă, imediat ce este vorba despre sume mai mari de un dolar.

— Cred că îmi convine. Să mergem.

După o ultimă privire circulară, urcară în minibuzul Volkswagen, care aștepta lîngă trotuar. Deși erau vreo doisprezece, strânși umăr lângă umăr, comandantul aeronavei îi făcu un semn prietenesc de bun venit.

Hildegarde se așezase lângă el. Era clar că Malko îi plăcea. El însă zâmbi, gândindu-se cam ce figură ar face dacă ar afla pe cine invitase în călătorie.

Nu se simțea prea bine totuși. Crosa pistolului îi intra în coapsă. Și nu prea avea cum să o îndrepte fără a fi remarcat. Să nu uităm că războiul se terminase de douăzeci și doi de ani...

— Sunteți pentru prima dată la Teheran?

— Nu, am mai venit în timpul războiului. Nu era prea nostim atunci. Sper să se fi ridicat hoteluri civilizate între timp.

— Doar Hiltonul. Despre celelalte nici nu poate fi vorba. La Park Hotel, nimeni nu vorbește o limbă străină... Rămâneți mai mult?

— Cam o lună. Trebuie să vizitez mai multe locuri ca să văd unde am putea amplasa o uzină de nitrați. Probabil în Golful Persic, dar o să am suficient timp liber, se grăbi Malko să adauge.

— Și în servietă aveți numai acte? continuă stewardesa.

Malko se amuză. Nostime acte!

— Îmi sunt indispensabile. De asta nu mă despart de ele.

Hildegarde zâmbi. Își așeză mâna pe coapsa dreaptă a lui Malko și îl întrebă pe tonul cel mai natural:

— Și asta? Tot acte sunt?

Mâna ei se odihnea chiar pe crosa pistolului. Dar pentru că întrebase în nemțește, nimeni nu remarcă nimic.

Malko își mușcă buzele. Ar fi trebuit să nu-și trădeze obiceiurile. Nu era cel mai potrivit moment pentru a se face remarcat! Acum, era obligat să ofere o explicație.

— Știi, într-o țară ca asta, drumurile nu sunt prea sigure... Sunt nevoit să umblu prin cele mai îndepărtate colțuri, nu prea ospitaliere.

Hildegarde se amuza.

— Ei, totuși, chiar pe drumul de la Mehrabad la Teheran...

Și continuă:

— Poate ești un traficant? Ce le-ai adus? Diamante, smaralde? Sper că nu umbli cu droguri!

Malko se revoltă.

— Te asigur că nu e vorba de droguri!

— Te cred. Nu prea ai aerul unui traficant mizerabil. Spune-mi, totuși...

— Nu pot să-ți explic. Nu acum, vreau să spun...

Adică nici acum, nici altă dată. Doar Președintele Statelor Unite și șeful C.I.A. erau la curent cu toată povestea. Mai erau și „alții". Dar nici ei n-ar fi suflat o vorbă.

— Te rog să-mi promiți că n-ai să spui nimănui ce gândești, o rugă Malko. E o afacere foarte importantă.

Și își aținti privirea aurie în ochii tinerei fete. Puține femei rezistau la această probă. Impresia era de aur lichid.

Numai că de astă dată, nu avea intenția să o atragă pe Hildegarde în patul lui. Sau, nu chiar imediat. Miza era mult prea mare.

— De acord. Dar mâine ieșim la plimbare împreună. Nu am nici un chef să dispari așa repede!

— Jur! Doar mergem la același hotel...

Minibuzul intrase în periferia Teheran-ului. Marele bulevard Shah Reza era luminat de becuri anemice, cu lumină gălbuie. Nu se vedea nici măcar o pisică. Doar taxiuri întârziate se scurgeau pe drum, iluminate cu mici ghirlande multicolore în interior.

Pasagerii minibuzului moțăiau. Malko profită și îi strânse mâna Hildegardei în întuneric. Ea nu o retrase, ba, chiar se lipi un pic mai mult de el.

Lângă S.A.S., comandantul de bord mormăi ceva. Malko își puse servieta pe jos, lângă cea a ofițerului. Doar așa putea să-și întindă picioarele spre cele ale stewardesei.

Minibuzul luase virajul pe bulevardul Hafez și își continua cu greu drumul spre cartierul Chimran, unde se afla Hiltonul, la vreo șase kilometri în afara orașului. Trecură prin fața unei firme luminate violent. Era un cabaret Miami, mărturie a

locului civilizat în care se afla. Ajunseră într-un loc lipsit de locuințe. Drumul șerpuia printre coline fără vegetație, din spatele cărora apărea câte o construcție.

Și Malko începu să moțăie. Totul se desfășura cum prevăzuse. Vor ajunge imediat la hotel. Servieta se va odihni la loc sigur, iar el va obține în schimbul a cinci dolari, o cameră alăturată de cea a lui Hildegarde.

* * *

Minibuzul frână brusc. Trezit din reverie, Malko se aplecă peste umărul lui Hildegarde pentru a vedea ce se întâmplă afară.

Vehiculul mai merse puțin, apoi se opri... Portiera se deschise. Apăru un cap împodobit cu o șepcuță. Era un iranian cu o mustață mică, cu ochii injectați de sânge, înarmat cu un pistol cât toate zilele.

— Jos cu voi, strigă într-o engleză oribilă. Controlul militar.

Comandantul de bord se trezi, furios.

— Ce dracu înseamnă asta? N-are nimeni dreptul să ne oprească! Șofer, ia-o la goană!

Numai că șoferul simțea în burtă țeava unei mitraliere și își aminti brusc că avea o familie! Mârâi ceva de neînțeles și nu se clinti. Cu brutalitate, ofițerul iranian îl apucă pe steward de mânecă și îl aruncă afară din mașină.

— Afară, am spus, repetă el.

De astă dată, nimeni nu mai așteptă să repete.

Chiar și comandantul de bord, impresionat probabil de uniformă, se ridică.

Numai că toată tevatura nu-i prevestea nimic bun lui Malko. Controlul ăsta neașteptat, în mijlocul nopții, părea bizar... Și îi veni o idee, ușor de realizat...

Coborî din mașină, înaintea Hildegardei. Imediat ce îl văzu, ofițerul iranian răcni.

— Dumneata cine mai eşti? Eşti civil? De ce te ascunzi într-o maşină a echipajului? Actele, imediat!

Malko îi întinse paşaportul cu o mână iar cu cealaltă îi întinse servieta. Dar ofiţerul nici nu o băgă în seamă. Se întoarse şi îi chemă pe cei doi civili care îl însoţeau şi care stătuseră până atunci în umbră,

— Luaţi-l, strigă în persană.

Apoi adăugă pentru ceilalţi pasageri, în engleză:

— Puteţi pleca mai departe. Îl reţinem doar pe domnul care este suspect.

Încă buimaci, toţi urcară în minibuz. Cu Hildegarde la urmă. Ea se întoarse şi îl privi pa Malko cu teamă. Ca să o liniştească, el îl făcu cu ochiul. Spera să-l observe în întuneric. Cei doi bărbaţi pe care îi chemase ofiţerul îl încadraseră... Erau doi uriaşi de 1,90 m, cu fruntea îngustă şi mustaţa agresivă. Îl apucară pe Malko de câte un braţ şi îl dirijară spre o veche maşină americană, oprită ceva mai departe. Nepăsători, cei şase soldaţi îşi coborâră armele şi aşteptau. Malko îl auzi pe unul dintre ei spunând: „locotenentul Tabriz a zis că după ce terminăm, mergem la culcare".

Malko avusese grijă să nu se observe că înţelege persana. Adeseori, asemenea detalii îţi pot salva viaţa.

Se lăsă condus la maşină fără să opună rezistenţă, întrebându-se cum se va sfârşi comedia.

Pentru că era posibil să se termine cu o plimbare prin deşert...

Înainte de a urca în maşină, una dintre gorile îl percheziţionă şi îi luă pistolul. Malko nu dădu, însă, drumul servietei.

* * *

La volan era un civil. Demară imediat ce urcară.

— Unde mergem? întrebă Malko în engleză, de formă.

Cei care îl păzeau nu se obosiră să-i răspundă.

Mașina părăsi drumul asfaltat și o luă pe unul cu solul denivelat.

Malko se gândi că, înainte ca cei care plecaseră mai departe să reușească să alerteze pe cineva, pentru el va fi mult prea târziu. Continuă totuși să strângă prețioasa servietă.

Deodată, mașina încetini și se opri. Gorila din stânga îl trase pe Malko afară din mașină.

Chiar așa cum se gândise. Se aflau pe un teren viran. În depărtare se vedeau luminile orașului.

Malko își încordă mușchii. Ar fi trebuit să profite de întuneric și să fugă. Numai că namilele nu îl lăsară să o zbughească. Una îl prinse din spate,imobilizându-i mâinile. Avea o forță îngrozitoare. Malko nu mai putea să respire. Cealaltă îi răsuci mâna și îi luă servieta. Smulgându-i-o cu toată puterea, îi trase și un picior în burtă. Malko simți un spasm și dădu drumul servietei. O lovitură puternică îl atinse în spatele urechii. Se prăbuși pe solul pietros, cald.

Auzi, confuz, cum mașina făcea cale întoarsă, în trombă. Rămăsese singur. Nu îndrăzniseră, sau nu voiseră să-l omoare.

Se ridică cu greu și vomă. Mai simțea lovitura de picior în burtă.

Pe cer sclipeau o mulțime de stele și era cald. Un câine urla în depărtare. Malko porni la drum, încercând să reconstituie traseul făcut cu mașina.

Se gândea intens. Era clar acum că povestea pe care o auzise la Washington nu ieșise din creierul bolnav al generalului Gavin.

Ajunse la șosea în douăzeci de minute. Bineînțeles, soldații și ofițerul dispăruseră.

Nu-i mai rămânea decât să ajungă la Hilton.

Aștepta aproape o jumătate de oră pe marginea drumului. Treceau mașini, fie particulare, fie taxiuri arhipline.

Văzu, în sfârșit, un taxi gol, care cobora de pe deal. Malko îl opri. Omul nu voia să mai facă o cursă, voia să meargă la culcare. Consimți, în cele din urmă, pentru 400 de riali să mai facă o cursă. Iar onorariul nu era mai mare de 60 de riali. Dau nu era momentul să se mai tocmească.

Malko avea o îngrozitoare durere de cap. Sângele îi cursese pe obraz și se uscase.

În sfârșit, taxiul se opri în fața hotelului. Pentru că portarul dormea, Malko intră direct în hol, unde domnea o oarecare animație.

Comandantul de bord, cu capul gol, gesticula în mijlocul unui grup. Erau acolo mai mulți civili și un iranian în uniformă.

Malko se apropie. Mai întâi îl observă iranianul. Scoase un țipăt și toți ceilalți se întoarseră spre agent.

Comandantul de bord se repezi la el.

— Omule, ce spaimă ne-ai tras! Eram sigur că nemernicii ăia te-au dat gata. Și când mă gândesc că maimuțoii ăștia sunt echipați cu dolarii noștri munciți!

— Nu vă permit..., începu iranianul...

— Tu, maimuțoiule, să faci bine să taci, i-o tăie americanul. Sau te iau la șuturi! Ai face mai bine să-l găsești pe nebunul care și-a permis acest atentat îngrozitor!

Ofițerul ridică brațele spre cer.

— O să fac un raport! Unde naiba să mă duc să-l caut? E imposibil...

Lui Malko i se învârtea capul. Căută din ochi un loc unde să se așeze. Și privirea i se opri la Hildegarde, ce adormise pe unul dintre divanele din hol.

O scânteie de bucurie i se aprinse atunci în piept. Pentru că, prin somn, tânăra nu lăsase din mână mânerul unei serviete negre, pe care o strângea din răsputeri.

Era chiar servieta lui!

Se vede că în clipa aceea a funcționat telepatia, deoarece comandantul de bord îl întrebă pe Malko:

— Și geanta mea? Ți-au luat-o, nu-i așa? Credeau că e plină cu bani!

Furios, se întoarse spre iranian.

— Dacă nu am rapid toate documentele de bord, mâine avionul nu va putea decola. Și dacă nu poate să decoleze, chestia asta o să coste mai întâi o sută de mii de dolari. Și, apoi, tot așa. Compania va da în judecată Iranul. Aveți aici o armată de bandiți, de gangsteri!

Consternați, cei din jurul lui tăceau. Chiar cel de-al doilea secretar al Ambasadei Statelor Unite, nu prea trezit din somn și năuc de tot ce auzea, nu-și putea imagina o unitate armată iraniană care ar fi putut să atace minibuzul Panam.

Iar directorul Hilton-ului, trezit în grabă, de altfel un domn foarte demn, nu avusese timp să-și pună o cravată, ceea ce pentru un englez rimează cu pierderea totală a controlului.

Ofițerul iranian fusese convocat de director. El, cel puțin, nu înțelegea nimic și nu voia să ia nici o inițiativă.

Văzând că nu are nici o șansă să-și regăsească documentația, comandantul consimți să meargă la culcare.

Dar dimineața promitea un deznodământ tumultuos. Era limpede că nu de dragul lui Malko trezise americanul tot hotelul, ci pentru a-și regăsi prețioasa servietă.

Când coborâse din minibuz,Malko avusese timp suficient să o ia pe cea a comandantului.

Trebuie să recunoaștem că nimic nu seamănă mai mult cu o servietă neagră, decât o altă servietă neagră.

Americanul nu și-a dat seama de substituție, decât voind să umble prin acte. Care, ciudat, erau încuiate cu cheia! De unde pornise toată tevatura...

Malko o privi cu tandrețe pe Hildegarde. O atinse ușor. Ea tresări și deschise ochii.

— Doamne Sfinte, dar ești rănit!

E drept că sângele uscat-îi dădea un aer spectaculos.

— N-am nimic. Dau tu ai fost formidabilă. Și datorită ție, nimeni nu se îndoiește de nimic.

— Ești mulțumit? Atunci trebuie să-mi faci o favoare...

— Ce anume?

— Deschide servieta. Vreau să știu ce este înăuntru.

— Imposibil.

— Dacă îi povestesc comandantului că ai un pistol, o deschide el imediat.

Nu era nimic de făcut!

— Bine, dar nu aici. Vino la mine în cameră.

— Atenție! Să nu care cumva să te închizi în cameră, sau ceva asemănător. Dacă vrei tu să vii, sunt la 716.

— Încă nu mi s-a întâmplat să refuz a face o vizită, noaptea, în camera unei femei...

Capitolul II

Camera Hildegardei era orientată spre sud. Fereastra era închisă pentru a păstra răcoarea aerului condiționat, dar oferea o vedere panoramică asupra Teheranului.

Hotelul Hilton își profila cele douăzeci de etaje pe pantele munților Elborz, în plin ținut deșertic. Fără piscina imensă, ar fi semănat cu un lagăr de concentrare de lux.

Malko bătu discret în ușă. Hildegarde deschise imediat. Abandonase uniforma de stewardesă și îmbrăcase o cămașă de noapte cu floricele, ultra-scurtă.

Avea picioare frumoase... Prin transparența țesăturii, Malko îi vedea foarte bine sânii.

— Intră repede, șopti ea. Țin foarte mult la reputația mea.

Austriacul nu se lăsă rugat. Aruncă servieta pe pat. Avea și el o cameră rezervată la același etaj, dar nu avusese timp nici să facă un duș. Se simțea zdrobit de oboseală, iar rana îi producea o durere agasantă.

— Ei? Mai ești curioasă?

— Bineînțeles. Pot s-o deschid?

— Numai că după acest gest, ai să fii în pericol de moarte

Ea se cutremură.

— Nu-i nimic. Este pentru prima dată când mă amestec într-o asemenea poveste. Mă plictisesc în avion, servindu-i pe tipii care nu visează decât să-mi intre în pat...

— Bine, atunci deschide-o singură.

Îi întinse o cheie plată, pe care o scoase dintr-un buzunar. Îi observă degetele lungi, cu unghiile foarte roșii.

Încuietoarea cedă ușor. Hildegarde ridică brusc capacul și, dintr-un singur gest răsturnă servieta pe pat.

— Oh!

Rămase paralizată. O grămadă enormă de bancnote de o sută de dolari se etala pe cuvertură. Suficienți pentru a plăti pe loc întregul Empire State Building. Se întoarse spre Malko, uluită.

— Dar, dar...câți sunt?

— Zece milioane de dolari, spuse Malko extrem de calm.

— Și ce vrei să faci cu bănetul ăsta? L-ai furat, cumva?

— Nici vorbă.

— Atunci?

— Regret, dar nu pot să-ți spun o vorbă mai mult. Nici măcar în schimbul unui strip-tease. Ai vrut să afli ce am în servietă? Asta-i tot!

— Dar ce vrei să cumperi cu asemenea sumă?

— Niște conștiințe. E tot ce se poate găsi în țara asta.

— S-ar putea să fie o mulțime!

— Nu cred. Cu cât un tip se află mai sus plasat, cu atât este mai scump. Doar nu-ți imaginezi că o să „cumpăr" săraci...

— De ce nu?

— Pentru că e mult mai ieftin să-i faci să dispară...

— Ești un monstru!

— Nu. Ce ai zice de un somn bun?

— Ce spui?

— Cred că m-ai putea ajuta. Și pentru că ești nerăbdătoare să cunoști freamătul aventurii, sunt dispus să ți-l descopăr. Cei care au încercat în seara asta să-mi fure banii, nu se vor opri aici. Nu au spațiu de mișcare decât până mâine, în zori. Hotelul nu are seif, iar eu nu mai am pistol. Cel puțin aici, n-o să mă caute nimeni. Așa sper.

— Dar unde o să dormi? Nu e decât un pat.

— Nu-mi fac probleme cu asemenea fleacuri. Și sunt dărâmat. Chiar mă refuzi?

— Nu, nu...

— Bine, atunci, ajută-mă.

Împreună împinseră șifonierul în fața ușii și îl lipiră de masă.

— Mă duc să fac un duș, spuse Malko. Tu culcă-te.

Când ieși din baie, nu văzu decât părul nemțoaicei. Se strecură în pat, alături de ea. Cu ostentație, Hildegarde se întoarse cu spatele, murmurând un „noapte bună".

Pentru că era imposibil să nu se atingă, Malko îi simțea parfumul. Dar nu îi era somn.

* * *

Evenimentele din ultimele două zile îi dansau în mintea obosită. Totul începuse printr-un telefon primit în căsuța lui din Pughkeepsie, în apropierea New York-ului.

La capătul firului era șeful C.I.A. pentru Orientul Mijlociu.

— Poți să vii să luăm dejunul, mâine, la Washington?

Doar o întrebare rituală. Iar Malko avea nevoie de bani. Renovarea castelului îl costa o avere. Trebuia să termine acoperișul turnului înainte de venirea iernii. Numai treizeci de mii de dolari...

Castelul acesta, care aparținuse cândva familiei sale, însemna acum, pentru el, singura rațiune de a trăi. Îl recuperase pentru o sumă derizorie, înainte de război. Numai că era aproape o ruină. Iată adevăratul motiv pentru care lucra pentru C.I.A.

La Washington era apreciat pentru două motive. Mai întâi, pentru memoria sa fabuloasă. Chiar după treizeci de ani își amintea prenumele unei persoane întâlnite preț de cinci minute. Apoi, pentru că, datorită acestei calități, vorbea vreo douăzeci de limbi, mai puțin obișnuite, ca turca și persana. Și, în sfârșit, pentru că avea oroare de comunism!

Rușii,cu ostentație, anexaseră parcul castelului său, făcând să treacă pe acolo acea „cortină de fier" simbolică. Dar îi mai rămăsese clădirea propriu-zisă a castelului.

Din aceste motive, a doua zi era la întâlnire, într-un mic restaurant de pe strada N. William Mitchell îl aștepta. Dejunul se consumase în liniște. La cafea, Mitchell începu:

— Dragul meu S.A.S., sunt într-o încurcătură de neimaginat!

Austriacul râse.

— Ce măgărie ți-au mai făcut prietenii tăi de la Moscova?

— Ei? Nimic.

— Poate...chinezii?

— Nu, mult mai rău!

— Doar nu ați ajuns cu afacerile și în lună! Iar De Gaulle s-a retras.

— Uite, ceea ce o să-ți spun este atât de secret, că ar fi trebuit să mergem în mijlocul deșertului mexican, pentru ca nimeni să nu afle... Acum două zile am fost convocat la Președintele Statelor Unite. Tocmai primise de la Moscova o comunicare ultra-secretă, prin faimosul telefon roșu. Serviciul de informații de la Moscova îl avertiza că responsabilii C.IA. de la Teheran pregătesc o mică și nevinovată revoluție, având ca scop răsturnarea Șahului și înlocuirea lui cu un om de-al lor.

— Pur și simplu?

— Stai o clipă! Rușii nu s-au limitat să-i furnizeze doar pista asta. Ei au ținut să adauge că, dacă nu se face puțină ordine în afacere, ei vor considera înlăturarea Șahului un act de agresiune și vor profita de tratatul din 1948 pentru a ocupa nordul Iranului. După care, vor trage concluzia că el, Președintele Statelor Unite, nu este în stare să-și țină sub control serviciile secrete. Poți să-ți dai seama de consecințe... Președintele era în stare de turbare. Mi-a dat două săptămâni ca să fac lumină în toată povestea asta și să acționez, dacă este cazul. Numai că sunt cu mâinile legate. Tipul care este la post la Teheran este generalul Schalberg. Un dur. Doar el l-a răsturnat pe Mossadegh în 1952. Și cunoaște Iranul ca pe buzunarul lui.

— De ce nu îl chemați de la post?

— E dificil! Nu avem nici un motiv valabil. Dacă miroase ceva și dacă povestea este chiar adevărată, riscăm să se producă un incident. Așa că...

— Și dacă e iar o șmecherie de-a rușilor?

— Tot ce se poate. Schalberg le stă în gât. Ar fi o modalitate simplă de a-l pune pe tușă. Și nu s-ar putea niciodată dovedi ceva, pentru că s-ar pretinde că a fost împiedicat să își ducă planul la bun sfârșit.

— Și ce vreți de la mine?

— Să pleci la Teheran.

— Și să-l întreb politicos pe Schalberg dacă se pregătește să-i asasineze pe Șah și pe mine pe deasupra?

— Nu, am găsit un pretext pentru această călătorie. Se întâmplă că, la Teheran, C.I.A. are nevoie de fonduri secrete. Știi prea bine că ajutorul pentru țările subdezvoltate nu trece întotdeauna prin filiera bancară... E cam greu să trimiți un mandat poștal de zece milioane de dolari...

— Zece milioane! Numai că la Teheran sunt câteva canalii care nu sunt deloc subdezvoltate!

— Nu-mi spune mie chestia asta. În urmă cu doi ani, un general costa zece mii de dolari pe an; astăzi ne costă dublu. Și nici nu știm ce comandă în realitate. Pe scurt, pentru că este riscant să expediem o asemenea sumă prin valiză diplomatică, n-o să se mire nimeni că folosim un curier special.

— Și la cine trebuie să ajungă aceste milioane?

— La generalul Schalberg.

— A, bine, perfect! E o minunată carte de vizită!

— După care, nu te împiedică nimeni să petreci o săptămână de vacanță în Iran...

— Dar, spune-mi un lucru, ca să faci o revoluție, e nevoie de arme și de bani...

— Tocmai. Fondurile astea au deja o destinație specială. Și nu le distribuie Schelberg. Îi întindem deci o mână de ajutor.

— O mână de ajutor ca să ajungă la spânzurătoare?

— Ei, hai, fără umor negru, S.A.S.! Te-am prevenit, asta-i tot. Ia-ți precauțiile necesare. Și dacă ți se întâmplă ceva, o să ne dăm seama că rușii nu ne-au spus basme...

— Bine, și admițând că drăguții noștri prieteni nu mă fac pachet ca să pună mâna pe dolari, cine o să mă ajute să mă descurc cu sacul ăla de hârtii?

— Nimeni. Genul ăsta de afacere îl privește pe Schalberg. Doar că ar fi bine să te lipsești de ajutorul lui. Singurul individ care ar putea să te mai ajute este un tip care lucrează, din când în când, pentru noi și care ne-a servit bine când era în Egipt. Se numește Jean Derieux și lucrează cam pentru toată lumea. E mai bine să nu ai o încredere nelimitată în el, dar cunoaște bine țara și poate fi folosit la o mulțime de lucruri.

— Aș putea să le cer o mână de ajutor și rușilor. La stadiul în care ne aflăm... Mai ales că ei știu despre serviciile noastre secrete mai mult decât știm noi!

— Mulțumește-te cu Derieux.

— Și după aceea, ce fac? Vi-l trimit pe Schalberg la pachet?

— Ai mână liberă, S.A.S. Înțelegi? Mână liberă! Dacă povestea este adevărată, Schalberg trebuie împiedicat, cu orice preț, să-și realizeze proiectul. Chiar dacă trebuie să îl... elimini.

— Ei, dar înainte de a-mi face testamentul, trebuie să știu cam cât las în urma mea. Deci, cât o să primesc pentru isprava asta?

Discuția a plonjat în acel moment, în detalii sordide.

Înainte de plecare, Malko a primit prețioasa"casă de bani". Nu văzuse niciodată atâția dolari.

Uneori e trist să fii un om cinstit!

Contrar obiceiurilor sale, luase o armă, un calibru 38, „oferit" împreună cu servieta. William Mitchell îl însoțise la aeroport pentru ultimele instrucțiuni.

— Am fost la Președinte, S.A.S. Îți urează noroc. Trebuie să reușești. Și dacă nu poți acționa de unul singur, ai ordinul de a-l pune la curent pe Șah. Ambasadorul nostru

îți va obține o audiență. Dar să nu faci asta decât în disperare de cauză. Ar fi o groaznică umilință!

După aceste minunate cuvinte, Malko își ocupase locul său de la clasa întâi și adormise urgent. Călătoria devenise interesantă abia la Paris, când apăruse la bord încântătoarea Hildegarde.

Cu ochii deschiși în întuneric, Malko privi forma întinsă alături de el. O lumină slabă se strecura printre perdele. Trebuia să fie aproape trei dimineața. Iar ziua promitea să fie grea. Hildegarde se mișcă și piciorul ei se sprijini de cel al lui Malko. Era catifelat și cald. Malko nu mai avea deloc chef să adoarmă. Dar Hildegarde dormea, suspinând prin somn. Nu-i rămânea decât o soluție.

Se ridică încet și împinse lampa de noapte până la marginea noptierei. După care, îi mai imprimă un impuls, care o aruncă pe jos și se culcă imediat la loc. Zgomotul, firește, fusese îngrozitor. Nemțoaica se trezi dintr-o dată și începu să țipe. Gesticulând, întâlni trupul lui Malko. Și dintr-un singur elan, i se repezi în brațe.

— Ce se întâmplă? întrebă. Am auzit un zgomot...

— Nu știu, răspunse Malko. Dormeam.

— Mi-e frică.

— Cred că vreo pasăre s-a lovit de geam, n-ai de ce să te sperii.

Accentuă puțin îmbrățișarea. Acum, Hildegarde se sprijinea cu tot trupul de el. Își ascunsese capul pe umărul lui și putea să-i inspire parfumul părului. Începu să-i mângâie încet spatele.

— Hai, dormi, murmură el.

Dar își continuă mângâierea.

Și, încet, încet, mâna îi coborî. Simți trupul fetei fremătând și lipindu-se de el. Nu-i mai rămăsese decât să scape repede de cămășuța de noapte. Hildegarde nu scotea un cuvânt, dar îl înlănțuise pe Malko cu brațele.

Restul nu a fost decât o chestiune de epidermă.

Mult mai târziu, când se lumina de ziuă, iar Hildegarde

adormise, Malko a cules lampa de noapte de pe jos și a așezat-o la locul ei.

* * *

Pe la nouă dimineața era deja o căldură îngrozitoare.

Malko luase micul dejun afară, în apropierea piscinei, în mijlocul unui grup de afaceriști americani. Hildegarde mai dormea încă. Ieșise din cameră în vârful picioarelor. Făcuse un duș, se bărbierise, îmbrăcase un impecabil costum negru — era maniac în privința asta, detesta neglijența — și se simțea mult mai bine.

Merse la recepție și întrebă de telefon. Mitchell îi dăduse toate numerele utile. La Schalberg nu răspundea nimeni.

Încercă și alte numere, apoi sună la Ambasadă.

În cele din urmă, dădu peste o voce adormită care îi spuse că generalul Schalberg era plecat prin țară pentru trei-patru zile. Iar el trebuia să-i înmâneze direct, respectivii bani lui Schalberg!

Fără îndoială că la Ambasadă se afla un funcționar însărcinat cu problemele de securitate.

Dar nu știa cine poate fi!

Altă problemă viza convorbirile cu Washington-ul. Nu se puteau efectua prin Ambasadă. Mai avea de așteptat, așa că siguranța minunatei serviete stătea deocamdată pe primul plan. Malko se hotărî să o depună la bancă până când Schalberg, admițând că era plecat din țară, se va întoarce. Plecă de la piscină și întrebă la recepție.

Un funcționar iranian îi spuse că banca Melli, de pe Ferdowsi, are seifuri de închiriat.

— Se poate să-mi chemați un taxi?

— Firește.

Funcționarul îl însoți până la ușă. Făcu un semn și un Mercedes vechi veni din parcare și se opri în fața ușii.

Șoferul, neras, precum majoritatea iranienilor, nu avea un aer prea liniștitor, dar asta nu însemna nimic. Malko se

gândi că nu avea de ce să se teamă în plină zi. Se urcă în taxiul care porni imediat.

Șoseaua cobora spre Teheran. Șoferul oprea mereu motorul, la vale, ca să facă economie de benzină.

Circulația era intensă. Camioane vechi, autobuze supraîncărcate, taxiuri vechi de când lumea, șifonate și acoperite cu sloganuri scrise cu vopsea albă. Femei cu fața acoperită așteptau pe marginea drumului un taxi colectiv care să se îndure să oprească. Câteva Cadillac-uri somptuoase alunecau nepăsătoare în mijlocul acestei mulțimi, ocupate de femei frumoase și oameni de afaceri.

Deși importul mașinilor noi fusese, în principiu, interzis de vreo trei ani, toți cei care aveau acces la Palat nu se privau de un Chrysler sau de un Calillac. Erau doar puțin mai scumpe...

Automobilul care urmărea taxiul lui Malko să tot fi avut vreo șase ani. Îl reperase încă de la Hilton, din cauza parbrizului spart. În el erau doi bărbați, dar era prea departe pentru ca personajele să poată fi identificate

În mod sigur nu erau acolo pentru binele lui Malko. Și nici pentru al servietei lui.

Abia aștepta să ajungă la bancă.

Și, cu toate astea, în mijlocul circulației se simțea în siguranță. Taxiul depăși cu greutate aglomerația de la răspântia cu Shah Reza, bulevardul principal al Teheranului. Ceilalți continuau să-l urmărească. Apăru banca Melli. Dar mai avea câțiva pași până la ea. Malko dădu cincizeci de riali șoferului și privi în jur, înainte de a coborî.

Fordul cu parbrizul spart se oprise chiar în spatele lui. Cei doi bărbați nu coborâseră. Malko îi recunoscu. Erau cele două gorile care îl răpiseră în noaptea trecută.

Doi polițiști în uniforme albastre stăteau la soare în fața intrării băncii. Malko îi strigă:

— Domnilor! Veniți puțin.

Ei îl priviră mai întâi fără să se miște, apoi, în fața gesturilor lui largi, consimțiră să se deplaseze cu încetineală.

Malko se simți ceva mai liniștit. Cei doi nu puteau îndrăzni, în plină zi, să atace polițiști în uniformă. Le aruncă o privire peste umăr. Bătăușii coborâră din mașină și o luară spre bancă, dar atitudinea lor nu era deloc amenințătoare.

Holul clădirii era răcoros și întunecat. Malko întrebă imediat de biroul directorului. Îl conduseră. Se așeză într-o mică antecameră și, imediat, un ușier bătrân îi aduse o ceașcă de ceai tare pe un mic platou de argint. Peste cinci minute, o altă ușă se deschise și un iranian înalt și distins îi făcu semn să intre. Malko se ridică rapid. Strângând ser-vieta la piept, intră în birou și se opri brusc.

Cele două gorile erau acolo, așezate în fotolii, ca doi clienți cinstiți. Directorul nu-i lăsă lui Malko timp să deschidă gura.

— Domnii aceștia doresc să vă vorbească, îi spuse el lui Malko în engleză. Se pare că ați introdus ilegal valută în Iran.

Deci asta era!

— Și cu ce drept se amestecă dumnealor în această problemă? preotestă Malko.

— Acești domni sunt de la poliție.

Ajungeau și la asta. Malko își scoase din buzunar pașaportul diplomatic și i-l arătă directorului.

— Sunt diplomat și nimeni nu are dreptul aici să mă aresteze. Altfel, s-ar putea să vă coste scump!

Întinse pașaportul unuia dintre „polițiști". Respectivul îl privi îndelung și i-l înapoie.

— Nu se pune problema să vă arestăm, domnule Linge, răspunse el într-o engleză excelentă. Vreau doar să văd ce aveți în geantă. Și ea se bucură de imunitate diplomatică?

Malko se întunecă. Ar fi trebuit să se gândească la asta. Dacă avea sigiliul diplomatic, cei doi maimuțoi n-ar fi avut ce să spună.

— Sunt diplomat, deci am imunitate diplomatică, se mulțumi el să repete. Telefonați,-vă rog, la Ambasadă.

— Deschideți, mai întâi, servieta, spuse gorila. Altfel, forțăm încuietoarea.

Nu mai era cazul să lungească vorba. Malko luă servieta și o deschise pe biroul directorului.

Gorila o răsturnă imediat. Din nou, teancurile de bani se împrăștiară. Directorul avu o tresărire.

— Aveți vreo autorizație ca să introduceți acești dolari în Iran? întrebă încet individul.

Era mai bine să schimbe tactica. Malko se întoarse spre director și spuse răspicat.

— Domnule, vă ordon să-i arestați imediat pe acești doi oameni și să sunați la Ambasada mea. Sunt doi gangsteri. Ieri noapte au atacat un autobuz pentru a fura această servietă.

Directorul avea o mină nu prea veselă.

— Acești domni sunt de la poliția secretă, articulă el penibil. Mi-au arătat legitimațiile. Nu pot face nimic împotriva lor. Mai ales că nu prea sunteți în regulă.

Tonul nu mai admitea replică. Liniștite, cele două gorile așezau teancurile de bani în geantă. Malko îi privea, încremenit. Începea bine misiunea lui! Chiar să i se ia de sub nas zece milioane de dolari ce aparțineau Statelor Unite!

Era încolțit bine!

— Ce faceți? urlă el.

— Confiscăm aceste devize, spuse liniștită gorila.

— Merg cu dumneavoastră, spuse Malko. Asta e hoție, pur și simplu.

— Imposibil, nu am dreptul să vă iau. Sunteți protejat de pașaportul diplomatic.

— Asta e adevărat, spuse directorul.

— Prezentați-vă la cartierul general al poliției în cursul zilei, preciză polițaiul.

— Nici nu poate fi vorba, mârâi Malko. Vă urmez chiar acum.

— Imposibil, replică insul, cu seriozitatea unui papă. Trebuie să facem anumite verificări.

Și schiță un gest spre camaradul lui care nu scosese un cuvânt de la începutul scenei. Acesta se ridică și ieși.

În două minute se întoarse cu doi polițiști în uniformă și le dădu un ordin în persană. Ambii se așezară în dreptul ușii, privindu-l pe Malko cu un aer amenințător.

— Acești polițiști au ordin să nu vă permită să ieșiți de aici, decât peste zece minute, sublinie gorila plină de indulgență. Prin orice mijloace.

Malko fierbea. Privi la servieta care dispărea, legănată cu nonșalanță de polițai. Zece mii de contribuabili americani, plătiseră degeaba impozitul. Imediat ce pungașii dispărură, izbucni:

— Sunteți complice la acest furt, protestă el. Mă simt obligat să vă spun că Ambasada mea nu va lua lucrurile chiar așa de ușor. Mai ales că e vorba de dumneavoastră, un director de bancă!

Directorul, în mod vizibil, nu se simțea prea bine.

— Acești oameni m-au amenințat, gemu el. Sunt chiar de la poliția secretă. Nici nu vă dați seama de ce sunt în stare! Șeful lor este generalul Khadjar. Pot să spun că a „umplut"cimitirul din Teheran. Nu aveam ce să fac...

Khadjar! Deci chiar amicul lui Schalberg. Împreună îl răsturnaseră pe Mossadegh și uciseseră fără milă simpatizanții pro-comuniști ai partidului Tudeh. Locuitorii din preajma cartierului general al poliției secrete nu se puteau odihni din pricina țipetelor ce se auzeau din clădire.

Se povestea că acest Khadjar, când avea insomnie, cobora în beciuri și tortura un prizonier ca să-și potolească nervii... Specialitatea lui era bastonul de poliție, cu care reușea să zdrobească oasele, începând cu degetele și sfârșind cu capul.

Malko îl știa din fotografii. Un colos, foarte elegant întotdeauna, îmbrăcat într-o uniformă albă, cu chipul barat de o mustață neagră, tăiată cu grijă.

— Dacă sunteți, într-adevăr, diplomat, totul se va aranja, continuă directorul N-au ce să vă facă.

— Vi s-a întâmplat să vedeți traficanți care să depună zece milioane de dolari într-o bancă? întrebă Malko. Nici chiar în țara asta nu cred că este posibil!

Și, după aceste cuvinte cu aer de răzbunare, ieși.

Polițistul se dădu la o parte, plictisit, dar disciplinat. Cele zece minute trecuseră.

Malko merse puțin pe jos ca să se calmeze. Nu se prea vedeau europeni. De mai multe ori fu oprit de vânzătorii de covoare. Numai că i-ar fi trebuit un covor de rugăciune...

Simțea că turbează. Căzuse în cursă ca un fraier! Scenariul polițiștilor, fals sau adevărat, era o realitate. Pentru prima dată, după foarte mult timp, se simțea pierdut și neputincios în această țară. Avea senzația că plutește pe nisipuri mișcătoare.

Soarele frigea din ce în ce mai tare.

Căută un bar. Dar așa ceva nu prea exista. Nu erau decât un fel de cafenele soioase, unde se vindea Abeali, un amestec respingător de limonadă și iaurt, sau berea de fabricație locală.

Deodată își aminti de ziaristul-spion de care îi pomenise Mitchell. Era cazul să-și dea seama pe cine se poate baza.

Intră într-o cafenea.

— Unde aveți un telefon? întrebă în persană.

Patronul îi arătă un aparat pe tejghea. Malko formă numărul. I se răspunse în persană.

— Da?

— Cu domnul Derieux, vă rog.

— La telefon.

De astă dată i se răspunsese în franceză, cu un ușor accent greu de precizat.

— Sunt un prieten al lui Mitchell,de la Washington. Aș dori să ne întâlnim.

— Veniți la mine. Îmi cunoașteți adresa?

— Sigur. Sar într-un taxi și vin.

Lăsă pe tejghea o monedă de cinci riali și ieși.

Tocmai trecea un taxi. Malko îi spuse șoferului adresa

belgianului: strada Soraya, numărul 49. Era în nordul orașului, la capătul cartierelor elegante, pe drumul spre Hilton. Trebuiau să lase în urmă orașul. Taxiul merse aproape jumătate de oră, apoi intră pe o străduță pietruită și se opri în fața unei vile înconjurate de un zid înalt.

Malko sună. Îi răspunseră niște lătrături furioase. Auzi niște labe care alergau pe pietriș și botul unui câine mare se strecură pe sub poartă, desoperind niște colți amenințători. Se deschise și poarta. Malko se îndepărtă instinctiv. Dar dulăul era ținut în lesă de un tip înalt, blond, cu o mustață stufoasă și un ochi care fugea într-o parte.

O mină mai degrabă simpatică.

— Să nu vă fie frică, spuse el cu jovialitate, nu-i mușcă decât pe grădinari. E un câine foarte bine crescut. Privește numai.

Dădu drumul lesei și spuse câinelui, „Hai, Turcule!" Câinele porni ca o săgeată spre un grădinar, care o luă la fugă spre casă. Derieux râdea cu lacrimi.

— M-a mușcat și pe mine o dată ; afurisitul! Dar am cei mai buni lucrători din Teheran. Au aflat că dacă se lasă pradă lenei lor naturale, riscă să fie sfâșiați.

Încântătoare mentalitate! Malko își urmă gazda în casă. Nu era prea mult lux, dar lipsa era compensată de o piscină uriașă.

— Parcă aș aveă chef de o șampanie, spuse Derieux.

Dispăru câteva momente și reveni cu o lădiță căreia îi ridică rapid capacul. Cu litere groase se vedea o inscripție pe ambalaj: "Destinatar — Ambasada Germaniei la Teheran".

Derieux îi explică, surâzând încântat:

— Cumpăr șampania de la vameșii iranieni. E cea mai bună. Au bunul obicei să confiște un sfert din sticlele care sosesc. Și mi le aduc direct aici.

Umplu două cupe.

— Ah, dezgustător! Îmi e tot mai clar că diplomații nu știu să trăiască. Data viitoare o să cer să mi se aducă șampanie

destinată Ambasadei Franței. Ei au numai Moet et Chandon. Bun, deci ce fel de vânt vă aduce? Presupun că nu ați venit în vacanță la Teheran...

Malko ezita. Tipul nu-i inspira o încredere deplină. Puțin prea jovial și vorbăreț. Dar nu prea avea de ales.

Se hotărî să-i povestească mai întâi istoria cu servieta. Când termină, Derieux clătină din cap.

— Nu prea aveți șansa să revedeți banii ăia. Mai ales dacă tipii erau polițiști adevărați. Khadjar e o teroare și, în tot cazul, nu e genul care să lase să-i scape printre degete zece milioane de dolari. Găsește el un pretext legal pentru a păstra banii!

— Dar dacă îi cer lui Schalberg să intervină...

— Mai bine aprindeți o lumânare la catedrală. El și Khadjar sunt siamezi. Au prea multe cadavre la activ. Cam de zece ani, guvernează țara prin intermediul Șahului. Ori de câte ori cineva îi deranjează, se întâmplă să nu moară de moarte bună...

— Și Șahul ce amestec are în toate astea?

— El numără morții. Până de curând, nu-i strica deloc tehnica asta. Bugetul iranian, sărăcuț și anemic, nu-și poate permite să hrănească prea mulți prizonieri politici. Și am impresia că nu-i displace Khadjar.

— Credeți că ar putea interveni o revoluție?

— Știți, aici suntem în Orient. Iar lucrurile nu sunt deloc simple. Nu mai există nici un partid politic. Din când în când, câte un tip se hotărăște să facă scandal ca să ajungă mare și declanșează câte o răzmeriță. Sfârșește prin a fi prim ministru, rege sau este spânzurat, ori împușcat. Resul este folclor.

Malko asculta gânditor. Derieux părea un fin cunoscător al țării și, în plus, avea bun simț. I-ar fi putu fi util.

— Și totuși, reîncepu jurnalistul, doar nu ați venit la mine să-mi povestiți necazurile, pur și simplu. Nu mă simt birou de obiecte pierdute...

— Ei bine, am într-adevăr o misiune ultra-secretă. Iată motivul pentru care Washington-ul mi-a recomandat numele dumneavoastră.

— Dar aveți oamenii voștri aici!

— Exact. Numai că, la C.I.A. se crede că Schalberg se preocupă puțin prea mult de interesele prietenului său, Khadjar, în detrimentul alor noastre. Sunt însărcinat să fac un bilanț al acestei „prietenii".

—Dacă nu sunteți suficient de prudent, chestia asta ne-ar putea costa viața pe amândoi.

— O să fiu prudent. Dar mă pot bizui pe ajutorul dumneavoastră?

— Cât?

Malko nu prevăzuse o întrebare atât de brutală. Dar nu era cazul să facă nazuri.

— Cinci sute de mii de dolari dacă îmi aduceți servieta și conținutul ei. Pentru rest, vă dau un avans de zece mii de dolari, plus bani de cheltuială. Dar trebuie să aveți încredere în mine. Nu vă pot plăti imediat. Știți prea bine de ce.

Derieux era gânditor.

— De acord, hai să facem treaba. Dar în ce privește cei cinci sute de mii, nu prea am speranțe.

— Știu. Însă, în felul acesta, avem un excelent alibi pentru amestecul dumneavoastră în poveste. Și pentru că Schalberg nu este în Teheran, o să-i spun că am apelat la dumneata, în absența lui. De acord?

Belgianul își umplu pipa și clătină din cap.

— Cred că ține. Să sperăm că n-o să scotocească prea mult. Și, pentru început, o să-i facem o vizită oficială lui Khadjar. Doar o clipă să mă îmbrac.

* * *

Malko începu să răsfoiască o revistă Life, veche. Ziaristul apăru repede. Se urcară în Mercedesul 220 al belgianului. Câinele îi însoți până la ieșirea pe poartă.

Din nou, căldura i se păru lui Malko sufocantă. Erau cel puțin 40 de grade. Polițiștii dirijau circulația adăpostindu-se sub copertine de pânză. Era un fel de a spune „dirijau", văzându-le gesturile moi, în mijlocul infernului de pe șosea.

Mașina cobora spre cartierele din sudul Teheran-ului. În sfârșit, opriră într-o piațetă înconjurată de mormane de pepeni verzi.

— Aici este, spuse el. O să cerem să fim primiți de Khadjar. Pregătiți-vă pașaportul diplomatic.

Eternul ușier neras îi însoți până la sala de așteptare. Doar un detaliu dovedea că se aflau într-o clădire oficială; ușierul purta la centură un pistol enorm, direct între cămașă și pantalon.

— Să nu uit, spuse Malko. Va trebui să-mi faci rost de o armă. Pe a mea mi-au luat-o.

Derieux își luă aere de mare senior.

— O să poți alege la mine ceea ce vrei.

Hotărât lucru, era un băiat primitor!

Așteptară aproape o oră. Malko fremăta.

În sfârșit, ușierul se întoarse și îi introduse într-un birou mare. Judecând după galoanele și decorațiile care împodobeau uniforma celui care îi primi, trebuia să fie cel puțin mareșal la Curte.

Dar Malko fu decepționat când tipul se prezentă.

— Maior Khosrodad.

Derieux îl cunoștea. Timp de cinci minute schimbară salam-alekumuri, indispensabile pentru iranieni.

După care, Malko reuși să se prezinte. Maiorul îl ascultă fără să se clintească.

— Nu sunt la curent cu nimic din ceea ce-mi povestiți, spuse el, răsfoind distrat pașaportul lui S.A.S. Dar mă voi informa imediat. Așteptați-mă, vă rog.

Vorbea o engleză perfectă. După o mică înclinare, dispăru.

— Ăsta e lup bătrân. E mâna dreaptă a lui Khadjar, spuse belgianul în șoaptă. Dacă e vorba chiar de polițiști, nu se

poate să nu știe. Iar dacă nu, putea foarte bine să întrebe la telefon, de față cu noi.

— Chiar crezi că acest Khadjar a vrut să bage în buzunar cele zece milioane de dolari?

— Este genul de ciubuc pe care îl apreciază foarte tare. O să vedem.

Li se aduse ceaiul. După aproape o jumătate de oră, maiorul Khosrodad reveni, cu o mină îngrijorată. Se așeză la birou, înainte de a i se adresa lui Malko

— Așa cum ați bănuit, ați avut de-a face cu niște escroci ordinari. În serviciile noastre nu este nici o urmă de operațiune în ce vă privește. Deci, trebuie să vă fac legătura cu ofițerul însărcinat cu anchetele criminale.

Se ridică și îi adresă câteva fraze în persană lui Derieux, explicându-i la ce birou să meargă.

Cei doi bărbați porniră într-un labirint de culoare murdare, mirosind a urină și transpirație. Găsiră, în cele din urmă, o ușă pe care era scris numele căpitanului Shid.

Din nou ceai, din nou salam-alekumuri, din nou explicații.

Căpitanul Shid era un om afabil și zâmbitor.

Sigur, venerabilul lui superior, maiorul Khosrodad îi vorbise despre afacere. Era dezolat, dar o asemenea întâmplare, într-un oraș atât de mare...

El, personal era hotărât să acționeze cu eficacitate. Avea un aer atât de ferm, încât Malko, pentru o clipă, simți încolțindu-i o vagă speranță. Ofițerul îi expuse planul.

— Din câte ați declarat, cunoașteți mașina celor doi hoți. O să vă dau, deci, doi dintre oamenii mei în uniformă. Teheranul nu este totuși un colos. Vă sfătuiesc să vă plasați în intersecțiile de la Shah Reza sau Ferdowsi. Nu se poate ca mașina să nu apară, în cele din urmă, pe acolo. Când o veți recunoaște, o semnalați oamenilor mei și ei o vor avertiza cu fluierul. Ea se va opri și nu ne mai rămâne decât să punem mâna pe criminali.

Malko rămase câteva clipe fără glas. Îl privi intens pe căpitan, ca să vadă dacă nu glumește, dar ofițerul era absolut serios.

— Dar, protestă Malko, doar n-o să mă faceți să suport o anchetă normală !

Căpitanul schiță un gest liniștitor.

— Ba da, bineînțeles. Și avem atât de puține elemente. Dacă am ști măcar numele celor doi indivizi...

— Nu credeți că directorul băncii Melli...

— Nu, în mod sigur s-au prezentat cu nume false, pentru că aveau legitimații de poliție fictive.

Fără replică. Malko nu îndrăznea să se gândească cum i-ar sta să se plimbe prin Teheran cu doi polițiști iranieni la braț...

— Mulțumesc foarte mult, pentru ajutor, spuse el. Dar nu cred că am suficient timp să aștept la o intersecție. Poate ați putea plasa acolo doi oameni de-ai dumneavoastră, fără mine.

Căpitanul surâse, fără a răspunde. Întrevederea se termină în acel punct. Și era mai bine să plece cât mai repede. Malko avea un chef teribil să spargă ceva.

Când se urcară în mașină, îi spuse lui Derieux.

— De ce nu ai spus nimic? Tipu ăsta și-a bătut joc de noi într-un mod inadmisibil. Sunt totuși zece milioane de dolari în joc!

Derieux ridică din umeri și frână brusc, evitând un taxi.

— Nu merita osteneala. Ne-au servit-o în stil iranian. Aici nu se spune niciodată NU. Dar ai foarte repede impresia că te țicnești. În orice țară din lume, dacă șeful poliției ți-ar fi făcut o asemenea propunere, l-ai fi aruncat pe fereastră. Aici, însă, trebuie să-i mulțumești...Și nu avem ce face. Directorul băncii n-o să sufle nici un cuvânt, terorizat de soldățoii lui Khadjar. Oamenii dumitale sunt, fără discuție, pe undeva spre frontiera cu Pakistanul, iar poliția își dă toată silința... Dar e o chestie care mă scoate din sărite...

— Care?

— Khadjar pare întotdeauna excelent informat. Deci, amicul dumitale, Schalberg, ar putea să-și facă rost de un comision important din suma respectivă.

— Mai am un as în mânecă, spuse Malko,gânditor Dar sunt nevoit să aștept întoarcerea lui Schalberg. Ca să mergem împreună la Khadjar.

— Pentru ce?

— O să-ți fac o surpriză. Dar acum nu are rost să-ți spun, ar fi prea periculos pentru dumneata.

Derieux nu insistă.

— Hai să bem vodcă-citron la Hilton, propuse el. Și să facem planul de bătaie. Acum e prea cald și nimănui nu-i arde de revoluție.

Malko acceptă cu plăcere. Cu siguranță, Hildegarde se trezise până la ora aceea. Oricum pleca a doua zi, deci se simțea obligat să profite.

Ajunseră la Hilton înaintea dejunului. Recepționerul îi prezentă un mesaj. „Generalul Schalberg vă așteaptă mâine la biroul său. Vă trimite mașina la orele 10."

Capitolul III

Hildegarde nu era singură și Malko își dădu seama că se simte vexat. Nemțoaica era întinsă într-un șezlong, lângă piscină și un bărbat, căruia Malko nu-i vedea decât spatele, era așezat la picioarele ei.

— Îți aparține? îl întrebă Derieux, arătând spre Hildegarde. Nu-ți prea pierzi timpul. Aici, o creatură de genul ăsta se plătește în aur.

Observându-l pe Malko, Hildegarde îi făcu semn cu mâna. Însoțitorul ei se ridică dintr-o dată, ca împins de un resort. Era roșu ca un rac și deasupra slipului i se desenau pernuțe de grăsime.

— Mă numesc Van der Staern, i se prezentă lui Malko. Mi-am permis să stau de vorbă cu domnișoara, pentru că în hotelul ăsta e o tristețe îngrozitoare.

Nici n-ar fi trebuit să se prezinte, parcă avea drapelul belgian pictat pe burtă. Vorbea aidoma imitatorilor de café-concert. Hildegardei îi sclipiră ochii de bucurie, văzându-l pe Malko. El nu-i vedea decât picioarele. Lungi, fine, cu coapsele pline. Îi plăcea ideea că încă mai poate profita de ocazie...

Van der Staern era plin de atenții. Îi oferise un scaun austriacului și îi strânsese mâna lui Derieux, ca și când ar fi fost un lingou de aur. Era un tip plin de afecțiune...

— Vă invit pe toți la dejun, anunță el. Aici, lângă piscină. Fac eu rost de tot ce trebuie.

Și înainte ca vreunul dintre ei să fi apucat să deschidă gura, o zbughi în căutarea șefului restaurantului.

Resemnat, Malko plecă să se schimbe. Derieux începuse, deja, să-i facă ochi dulci fetei. Când S.A.S. coborî, masa era aranjată. Hildegarde se ridică, se întinse și făcu câțiva pași pe marginea piscinei, trezind invidia neputincioasă a personalului de serviciu. Malko se întreba sub ce pretext monden i-ar putea propune să-și facă siesta împreună după dejun.

Staern făcuse lucrurile cu mare artă. Li se aduse o cutie de caviar de Beluga, specialitatea locului. Alături de covoare, era printre lucrurile de mare preț în Iran.

Malko era uimit în fața culorii pielii lui belgianului.

Ai fi zis că tocmai a ieșit dintr-o oală cu apă fiartă. Fără îndoială, că suferea teribil, mai ales că pielea i se cojea de pe spate în fâșii late. El îi surprinse privirea.

— Știu că nu arăt prea bine, suspină el. Dar nu sunt obișnuit. Trăiesc la Anvers și, când am venit aici, m-am gândit că o să epatez pe toată lumea de acasă cu bronzul meu. Mai ales pe colegii mei de la notariat.

— Notariat? îl întrerupse Malko.

— Da, se împăunâ Van der Staern. Lucrez la domnul Bosch, notar la Anvers de trei generații. Sunt mâna lui dreaptă, adăugă el, modest.

— Și ați venit tocmai aici, în țara celor o mie și una de nopți, cu o poală de bani? îl întrebă Malko ușor ironic.

Omul tresări ca ars:

— Domnule, lucrez de atâția ani cu domnul Bosch! Și are totală încredere în mine...

— Tocmai, continuă Malko.

Van der Staern ignoră adverbul.

— Mă aflu în cea mai importantă afacere din cariera mea.

— Aici?

— Ei, da, e o poveste tristă. Domnul Bosch a împrumutat bani unui comerciant din Anvers, pentru o tranzacție ce privea transportul unei importante cantități de grâu. Cumpărat din Argentina, grâul tranzita prin Anvers pentru a ajunge în Iran. Totul era corect și domnul Bodch a eliberat

fondurile necesare. Ba chiar, adăugă cu tristețe Van der Staern, atașatul comercial iranian a garantat moral pentru întreaga operațiune!

Se opri ca să înghită o linguriță întreagă de caviar.

— Și? întrebă Derieux curios,mirosind o enormă escrocherie.

— Grâul trebuia să plece pe calea ferată și să treacă frontiera la Khorramshar. Până acolo totul a mers bine. Clientul nostru a primit apoi o telegramă de la corespondentul său de aici, în care îi spunea că autoritățile iraniene refuză să primească licența de import și că, oricum, cumpărătorii nu prea aveau bani în acest moment.

— Cine sunt cumpărătorii?

— Companii iraniene oficiale.

— Și atunci, ce se întâmplă cu grâul?

Van der Staern ridică brațele la cer și fu pe punctul de a se îneca.

— Grâul! Putrezește, domnilor! De opt zile stă sub un soare torid, într-unul din docurile de la Khorramshar. Încolțește, se umflă, o să explodeze, înverzește, se îngălbenește, e îngrozitor! Iar eu nu pot face nimic. Am încercat tot ce se putea. Dar parcă un geniu rău nu vrea ca marfa mea să se vândă în Iran. Mereu lipsește o semnătură, sau funcționarul cu care am treabă nu este de găsit...

Unul dintre ei a mers până acolo, încât mi-a cerut bani pentru a-mi elibera o autorizație.

— Și i-ați dat? întrebă Derieux.

— Nici vorbă, ba chiar am semnalat cazul la Ambasada mea.

— Și ați obținut autorizația?

— Nu.

Derieux se amuză pe furiș. Cu asememea metode,grâul era condamnat să rămână la Khorramshar suficient de mult ca să se coacă și să fie recoltat!

— Dar care este rolul dumneavoastră, de fapt? întrebă Malko.

Reușise să-și salveze buna dispoziție punând mâna, pe sub masă, pe genunchiul Hildegardei.

— Cel care împrumutase banii de la domnul Bosh ne-a abandonat toate drepturile și acum grâul ne aparține. Sunt însărcinat să-l negociez la un preț cât mai bun. dar nu mă așteptam la așa ceva! Țara asta e imposibilă! Am avut adresa cumpărătorului, firmă serioasă, cu neon la stradă, cu funcționari și referințe bancare.

Coborî glasul, rușinat.

—Nu este,de fapt, decât un negustor din Bazar. La Anvers nu aș îndrăzni să-i dau pe credit nici o sută de franci! Nu are cont în bancă și abia știe să citească. Cât despre magazinul lui, ce să mai vorbim, nu seamănă cu așa ceva! O dugheană afumată, făcută din bucăți de tablă, pe una dintre străduțele cele mai dosnice din târg. Nu are nici măcar un scaun înăuntru. M-am așezat pe o ladă. Și, acest domn, comandase grâu în valoare de optzeci de mii de dolar! Când l-am întrebat de ce bani dispune, și-a scos de sub haină un teanc de bancnote slinoase, legate cu un elastic. Ăla era tot capitalul lui. L-am amenințat cu sechestrul. Mi-a spus că prăvălia lui nu valora mai mult de trei mii de tumani și că în Iran nu se obișnuiesc asemenea metode... N-am îndrăznit să-l brúschez prea tare. E totuși, ultima mea speranță. Se pare că cei cu care lucrează de obicei nu mai au bani, dar ar exista un tip dispus să-mi cumpere tot stocul la un preț rezonabil. Trebuie să-l întâlnesc mâine.

Derieux se distra de minune.

— Mâine..., poimâine... Sunt primele cuvinte ce se învață în persană. Aici, nimeni nu spune NU, niciodată. Doar „mâine". Și asta se repetă la infinit.

Remarca nu a fost de natură să micșoreze optimismul belgianului. Era intens sprijinit de vodca îngurgitată, așa că dejunul se termină într-o atmosferă euforică.

Malko nu avea ochi decât pentru Hildegarde. Ea își făcea numărul de pisică exact cum trebuia încrucișându-și mereu picioarele cât mai provocator, spre disperarea comesenilor.

Van der Staern s-ar fi înroșit și mai mult dacă ar fi putut. Se ridică primul, urmat de Derieux.

— Mă duc să colind puțin prin oraș, să mai aud ce zvonuri circulă. Și ne vedem mâine, după ce te întâlnești cu Schalberg. Nu are rost să grăbim lucrurile.

Când Malko se întoarse la piscină, Hildegarde plecase. O luă la fugă și o ajunse din urmă chiar în fața camerei. Restul se petrecu fără inconveniente. Ea voia să facă un duș, idee care îi surâse și lui. Uzi, se aruncară apoi pe pat.

Mai târziu, se întâlniră în holul hotelului ca să meargă pentru cină la Colbech, restaurantul cel mai la modă din Teheran, aflat în hotel la Daraband, chiar în fața Palatului de Vară. Luară un taxi.

În momentul în care traversau holul, un echipaj al Scandinavian Airlines System se regrupa într-un colț, gata de plecare. Erau și patru stewardese blonde. Hildegarde scoase un strigăt:

— Margaretha!

Cea mai înaltă dintre blonde se desprinse din grup și se aruncă în brațele nemțoaicei. Hildegarde îi explică lui Malko:

— Margaretha este cea mai bună prietenă a mea. Ea lucrează la „Scandinavian", dar am locuit împreună la New York.

Malko se înclină politicos și o invită pe tânăra suedeză să bea un pahar cu ei. Își făcea o mulțime de griji.

Vestea despre furtul dolarilor trebuia să ajungă la Washington, fără a trece prin ambasadă. Nici nu putea fi vorba de a expedia o telegramă cu explicații. Iar pe telefon nu se putea conta. Și de la un cartier la altul al orașului era greu de prins legătura. Iar Hildegarde pleca spre Bangkok a doua zi... Dar dacă...

— De unde veniți? o întrebă pe suedeză.

— De la Tokyo, acum. Am fost mai întâi la Hong Kong și Manila, apoi ne-am odihnit două zile la Bongkok. Am plecat apoi la Calcutta, la Karachi și acum la Teheran.

— Și plecați în Europa?

— Da. Avionul nostru Coronado decolează la două și cinci minute dimineață. Mâine la zece vom fi la Copenhaga după două escale la Roma și Zürich.

— Doamne! Dar repede mai zburați! spuse Malko.

Malko se gândea intens. O atacă pe Margaretha:

— Ați putea să-mi faceți un serviciu?

— Desigur, dacă este posibil.

— Puteți telefona cuiva când ajungeți la Copenhaga? Sau, și mai bine, să-i predați mesajul stewardesei care pleacă spre New York? Doar să sune la un număr din Washington, când ajunge acolo.

Margaretha ezita. Hildegarde interveni.

— Acceptă, te rog, e vorba de un prieten, iar regulamentul nu o interzice...

— Bine, de acord.

Căută prin poșetă.

— Așteptați numai o clipă să verific orarul Copenhaga-New York.

Răsfoi un carnet.

— Iată, duminică avem doar zborul nostru cotidian, SK 915, care pleacă de la Copenhaga la 15,45 și sosește la New York la 19,15. Cred că îmi rămâne timp să întâlnesc o stewardesă cunoscută. Dați-mi mesajul.

— Perfect, spuse Malko. Dacă totuși nu-l puteți transmite, vă iau adresa și veți fi sunată de un prieten al meu la Copenhaga.

Ea îi scrise adresa pe o hârtie. Malko o luă imediat. Trebuia să expedieze urgent o telegramă secretarului trei de la Ambasadă, cel însărcinat cu afaceri ceva mai speciale.

O anumită cifră plasată după semnătură, indica identitatea unui agent"negru" al C.I.A.

Malko îi dădu Margarethei o hârtie cu câteva fraze în care rezumase situația. După care priviră întregul echipaj care urca în mașina pentru aeroport.

Își petrecură în continuare seara la Colbech, în fața unor piloți israelieni care își înecau tristețea cu gin tonic.

Pentru că Hildegarde trebuia să se trezească la șase, nu întârziară prea mult la restaurant. Înainte de a se culca, Malko expedie de la hotel o telegramă:

„Luați legătura cu stewardesa Margaretha Johnson care sosește cu zborul Royal Viking, Tokyo-Copenhaga, la orele 10, duminică."

Urmau semnalmentele fetei. Și dacă mesajul nu ajungea...

Merse apoi în camera Hildegardei, care îl aștepta într-o splendidă cămașă de noapte albastră. Când era pe punctul de a adormi, un zumzet puternic făcu să vibreze geamurile. Malko își privi ceasul. Precis ca un cronometru, avionul Coronado al S.A.S. își lua zborul spre Copenhaga, cu mesajul lui la bord.

* * *

Generalul Schalberg era un uriaș cu craniul ras ca Yul Brynner. Ochii lui albaștri, migdalați, nu aveau mai multă expresivitate decât un ciob de sticlă, iar el fuma, fără întrerupere, țigări lungi, înfipte într-un portțigaret de chihlimbar.

Primirea a fost extrem de afectuoasă. Un imens Chrysler negru venise să-l ia pe Malko de la hotel, condus de primul iranian ras pe care îl vedea de la sosirea la Teheran. Schalberg era deja în birou când oaspetele pătrunse în clădire. Cei doi bărbați se evaluaseră, din priviri, preț de o clipă. Cufundat într-un fotoliu, Malko era dominat de general. Cel mai vechi truc pentru a da adversarului senzația de inferioritate.

Austriacul își povesti toată istoria și atacă:

— De ce nu a venit nimeni să mă aștepte la aeroport, la Mehrabad? Am fi fost încă în posesia celor zece milioane de dolari!

Generalul își strânse buzele.

— Telegrama cifrată a sosit, dar a rămas pe biroul meu. Eram plecat în nord, în căutarea unor agenți iranieni care

voiau să se infiltreze în Uniunea Sovietică. Washington-ul ar fi trebuit să mă prevină mai devreme.

Era plauzibil. Bineînțeles, putea să fi plecat, după primirea telegramei.

— Nu vă faceți probleme, continuă generalul. Iau totul asupra mea. Chiar în seara asta o să trimit un raport.

— Și nu aveți nici o idee în privința modului în care acești oameni au fost anunțați de venirea mea? continuă Malko.

— Telegrama a rămas două zile pe biroul meu... Suma putea să tenteze o mulțime de oameni. O să aflăm curând dacă avem o oaie neagră printre noi. Trebuie să vorbesc despre asta cu prietenul meu, generalul Khadjar.

Era exact fraza pe care o aștepta Malko.

— Aș putea veni cu dumneavoastră? întrebă el. Mi s-a spus că este un personaj interesant.

Schalberg nici nu clipi.

— Bineînțeles! Merg chiar acum. Mă puteți însoți.

În picioare, îl domina pe Malko, fiind cu un cap mai înalt. Se urcară în lift. Biroul generalului se afla într-o clădire modernă, cu trei etaje, chiar în curtea Ambasadei. Toate serviciile esențiale erau grupate acolo. Nu se lua nici o hotărâre importantă fără ca generalul să nu fie anunțat. De altfel, el avea mai multe legături cu iranienii decât ambasadorul, care se plictisea de moarte și nu se gândea decât cum să facă mai bine curte elegantelor iranience, cărora le promitea decorații americane.

Chrysler-ul îl aștepta. În mașină, Schalberg se destinse:

— Aveți intenția să mai rămâneți în Iran câteva zile, acum când misiunea dumneavoastră s-a terminat? Vă pot pune la dispoziție o mașină cu șofer ca să mergeți până la Marea Caspică sau până la Golful Persic.

— Nu vă refuz. Dar vreau să văd mai întâi Teheran-ul.

— Asta nu vă ia decât două ore. Nu e nimic de văzut. Însă merită, să vedeți Ispahanul și Shirazul.

Ajunseră în fața clădirii pe care Malko o cunoștea deja.

Deși generalul era îmbrăcat civil, cei doi soldați de gardă

încremeniră în post. Biroul lui Khadjar se afla la primul etaj. Pentru a ajunge la el, trecură prin fața a patru soldați înarmați cu mitraliere, care păzeau culoarele. Intrară apoi într-o încăpere unde domneau doi militari cât munții, înarmați până în dinți. Ușa era deschisă și Schalberg intră fără să bată.

Îmbrăcat într-o impecabilă tunică albă, generalul Khadjar, așezat la biroul său, era și mai impresionant decât în fotografii. Avea pielea foarte mată, iar mustața și părul erau ca tăciunele. Privirea avea o vioiciune neobișnuită.

Îi surâse lui Malko, descoperind niște dinți ascuțiți, ca de fiară. Schalberg îl prezentă pe Malko în engleză și povesti pățania cu servieta dispărută. Khadjar clătină din cap.

— Am aflat deja. Alteța Sa, prințul Malko Linge a avut de a face încă de ieri cu serviciile noastre. O să-l țin la curent.

Foarte bine informat, generalul!

Părea puțin agasat de vizitatorul pe care i-l adusese Schalberg. Malko observă că unul din sertarele biroului era deschis, la îndemâna lui Khadjar.

Era clar că generalul era un om prudent

Austriacul simțea că este în plus. Se hotărî să-i vină în ajutor lui Schalberg,ce părea descumpănit.

— Domnule general, spuse el, sunt sigur că veți face imposibilul pentru a-i găsi pe cei care m-au furat și vă mulțumesc. Aș vrea să vă solicit un serviciu, care nu are nici o legătură cu această afacere. Am cunoscut, cu ani în urmă, un ofițer iranian care făcea stagiul în S.U.A. Se numește Tabriz. Ați putea să-mi spuneți dacă se află în Teheran?

— Bineînțeles.

Khadjar apăsă pe butonul interfonului și rosti rapid o frază în persană. Malko verifică astfel că se interesa chiar de locotenentul Tabriz.

— Luați loc câteva clipe, vom fi anunțați imediat, spuse Khadjar. Se aduse inevitabilul ceai. Clocotit. Malko aștepta încordat. Era singura lui șansă de a-l încolți pe Khadjar sau, cel puțin, de a-l pune în încurcătură. Interfonul țârâi. Khadjar își luă notițe. Apoi îi întinse hârtia lui Malko.

— Iată adresa locotenetului Tabriz. Oricare taxi vă poate conduce până acolo.

Malko îl privi pe general drept în ochi.

— Aș vrea să veniți cu mine, domnule general.

— Cu dumneata?

Luat prin surprindere, Khadjar era sincer nelămurit. Se uită întrebător la Malko.

— Da, spuse austriacul, m-aș simți mai în siguranță. V-am mințit puțin. Cel care m-a atacat alaltăieri seară era locotenentul Tabriz. Ar putea contribui foarte bine la ancheta dumneavoastră...

Capitolul IV

Un șef al poliției secrete aflat, de un deceniu în exercițiu, nu se lasă niciodată prea impresionat. Khadjar nu-și pierdu nici o frântură din impasibilitatea lui.

— Foarte interesant, spuse el cu o voce moale. Chiar mâine îl voi convoca pe locotenentul Tabriz. Vă invit să fiți de față și sper să descoperim astfel adevărul.

Și de data asta, Malko se simțea în plus. Riposta era hotărâtoare. De azi până a doua zi se puteau întâmpla o mulțime de lucruri, iar dacă acest Khadjar era amestecat, avea timp suficient să pareze loviturile. Un lucru îl mira pe austriac. Cum de-i înlesnise generalul accesul la adresa locotenentului Tabriz?

— V-ar face plăcere să fiți oaspetele meu în seara aceasta continuă Khadjar? Am organizat o mică recepție cu ocazia aniversării fiicei mele. Împlinește douăzeci de ani. O să vă trimit mașina la hotel pe la opt.

Și se ridică. Întrevederea se terminase. Schalberg rămăsese pe gânduri. Îl însoți pe Malko pînă jos.

— De ce nu mi-ați spus că ați reușit să identificați pe unul dintre agresori? întrebă el.

— Nu mi-ați lăsat suficient timp. Și mă gândisem că această informație este de mai mare utilitate pentru generalul Khadjar. Să sperăm că-l va găsi și pe locotenentul Tabriz și banii noștri.

— Să sperăm.

Schalberg părea din ce în ce mai gânditor.

Malko se întreba până la ce punct putea să-l inducă în eroare. Dar era sigur că o să afle repede. Generalul nu era omul care să se lase atacat fără să riposteze. Și înțelesese perfect cursa pe care i-o întinsese lui Khadjar. Iar faptul că Malko nu-i spusese nimic nu era o dovadă de încredere...

Mașina îl aduse pe Malko la Hilton. Sosise un nou echipaj al Panam-ului, fără Hildegarde. Își luă cheia și urcă în cameră. Instalația de climatizare funcționa binișor și simțea nevoia să se gândească la răcoare.

Scoase din buzunar hârtia cu adresa lui Tabriz. Nu vedea nici un motiv pentru care adresa ar fi fost falsă. Trebuia totuși să verifice. Dar nu de unul singur.

Formă numărul lui Derieux. Belgianul răspunse imediat.

— Ești dispus să facem o mică plimbare prin oraș? întrebă Malko.

— De ce gen?

— Recunoaștere cu arme.

— Nu chiar acum. Iau dejunul cu unul dintre miniștrii de la Curte. Pe la patru, însă, o să fiu liber.

— Bine, dar să-mi aduci ceva artilerie!

Derieux râse zgomotos.

— E vorba de o recunoaștere sau de un atac? Bine, am înțeles. Pe curând.

Malko făcu un duș și se întinse pe pat.

Îl trezi telefonul. Derieux îl aștepta jos. Se îmbrăcă în cea mai mare viteză, blestemând căldura, deoarece climatizorul avea o pană, a cincea de când sosise.

Pe fereastră pătrundea un aer fierbinte și lipicios.

Belgianul îmbrăcase un costum bleumarin, cu o margaretă la butonieră. Era și mai bine dispus ca de obicei. Se vedea că dejunul fusese generos în alcooluri...

— Unde mergem?întrebă el.

Malko îi întinse bucățica de hârtie pe care scrisese Khadjar. Belgianul o privi.

— E în sud, pe lângă Shokufé. Un colț mizerabil. Cine stă acolo?

Malko îi explică în câteva cuvinte situația.

— Am toate motivele să cred că n-o să-l mai revăd vreodată pe acest locotenent, spuse el. Numai dacă nu punem noi mâna pe el. Trebui să știe multe despre raporturile dintre Schalberg și Khadjar. Că doar nu a ghicit în cafea că sosesc zece milioane de dolari într-o servietă! Și doar Schalberg știa...

Conducând cu viteză mare, Derieux își freca bărbia. Nu părea prea liniștit.

— Nu mă încântă prea tare să mă dau la unchiul Khadjar. E periculos, bine informat și atotputernic. Dacă află că te ajut, mă zboară afară din țară în trei minute. În cel mai bun caz!

— N-o s-o facă, din cauza mea. Reprezint, totuși, guvernul american.

— Și după ce pleci? Nu, nu, cred că nu mă mai bag. N-am nevoie de probleme. E prea riscant. Ești dumneata simpatic, dar am nevastă și doi copii. Uite, ia asta ca amintire.

Derieux deschise torpedoul și îi întinse un pistol înfășurat într-o bucată de pânză. I-l puse lui Malko pe genunchi și trase pe dreapta, lângă bordură.

— Suntem pe Shah Reza, îi spuse lui Malko. Oricare taxi te poate duce în sudul orașului. Să nu-i dai mai mult de cincizeci de riali, hai, șaizeci, dacă face scandal.

Malko nici nu se clintise. Era momentul să recurgă la farmecul lui. Se întoarse încet și îl privi drept în ochi pe Derieux. Omul îi susținu privirea aurie.

— Ce ai spune, începu el, dacă ți-aș povesti că sunt aici într-o misiune ultra-secretă, la ordinul Președintelui Statelor Unite și că furtul banilor e doar o mică peripeție? Am nevoie de ajutorul dumitale și răspund pentru securitatea persoanei tale, ca de a mea.

Derieux nu părea convins. Clătină din cap.

— N-ai cum să-l împiedici pe Khadjar să-mi pună pielea pe băț când o să fii la mii de kilometri depărtare!

— După plecarea mea, Khadjar nu va mai exista.

— Ce spui?

De data asta, belgianul se blocase. Îl privi pe Malko.

— Vrei să-l lichidezi pe Khadjar? Dar de ce? Doar v-a fost întotdeauna de folos. Aici e mâna dreaptă a C.I.A. Nu i se poate reproșa nimic.

— Să spunem că mâna a devenit tentaculă, zise Malko. Nu vreau să adaug nimic în plus. Cel puțin, pentru moment. Dar,dacă intervine cea mai mică problemă, ți se oferă o situație stabilă în S.U.A. Și ca să vezi că nu glumesc, chiar mâine îți voi da un pașaport american...diplomatic!

— Unul fals...

— Nu, adevărat. Emis de ambasadorul țării mele la Teheran.

Belgianul era mai puțin ferm, dar nu convins. Malko scoase atunci din portofel un plic. Scoase din el o hârtie pe care i-o întinse lui Derieux.

— Citește.

Hârtia avea antetul Casei Albe,iar textul era foarte scurt:

„Solicit tuturor reprezentanților administrației sau forțelor armate americane să ofere un sprijin total Alteței Sale Serenisime, Prințului Malko Linge, pentru îndeplinirea unei misiuni care interesează securitatea S.U.A., având drept cadru Orientul Mijlociu. Acest ordin este valabil timp de o lună."

Textul era manuscris și semnat de Președintele S.U.A. Un fel de asigurare pe viață pentru Malko.

— Îl pot rechiziționa pe Amiralul Comandant al Flotei a VI-a, spuse Malko. Și chiar pe ambasador. Cu hârtia asta sunt la fel de puternic precum Președintele, pentru o lună.

— Și chiar ești prinț?

— Da. Este titlul meu austriac.

Subjugat, Derieux nu mai discută. Un prinț îl impresiona mai mult decât Președintele Statelor Unite! Ridică din umeri și porni.

— Bine, mergem. Dar sper că nu-mi faci o farsă. N-am chef să-mi pun pielea la bătaie!

Malko nici nu-i răspunse.

Era îngrozitor de cald. În timp ce Derieux înjura pietonii și șoferii, el verifică pistolul și îl băgă în buzunar. Ajunseră la destinație destul de repede.

Era o stradă nepavată, cum se aflau cu sutele la Teharan, mărginită de un canal îngust. Casele erau din cărămidă cenușie. Trotuar nu exista.

Opriră mașina și merseră pe jos. Numerele erau puse la întâmplare. Îl găsiră pe 27, după 6. Și nu se vedea nici țipenie pentru a cere o informație. Bătură în zadar la mai multe porți. În timp ce colindau strada, trecu un iranian pe bicicletă, cu o lampă de gaz aprinsă. Micul lui comerț se făcea pe roți...

Derieux descoperi în sfârșit, într-un cuibar, o carte de vizită în persană.

— E la primul etaj. Dar îmi pare cam pustiu pe aici.

Cartea de vizită era nouă și fixată cu o pioneză. Malko nu era prea liniștit.

Casa degaja o atmosferă bizară. Merseră pe culoar și descoperiră o scară de lemn care scârțâia. Pe palier se afla o singură ușă. Și era întredeschisă... Pe perete aceeași carte de vizită ca jos. Derieux scoase din buzunar un Luger uriaș și îi trase piedica. Malko se apropie de ușă și bătu încet. Nici un răspuns. Mai bătu o dată. Nu auzeau decât zgomotul respirațiilor lor.

— Intrăm? propuse Derieux.

— Nu.

— De ce? Probabil că tipul a șters-o în mare viteză.

— Nu cred. E o cursă. Privește.

Malko îi arătă balamalele ușii. Aveau încă urme de ulei.

— Cineva dorește ca noi să descoperim această cameră și să intrăm în ea. Și nu cred că Tabriz...

— Crezi că suntem așteptați în cameră?

— Nu, trebuie să fie ceva mult mai special.

Vorbind încet, se îndepărtaseră de ușă.

— Am o idee, spuse Malko.

Într-un colț văzuse un taburet greu, din lemn. Malko îl aduse în fața ușii. Pe perete observase o scoabă. Mai căută o clipă și descoperi o bucată de sfoară pe care o legă de scoabă. Apoi, sprijinind taburetul de ușa lui Tabriz, îl legă de celălalt capăt al sforii. În felul ăsta, scaunul greu stătea în echilibru lângă ușă, ținut de frânghie.

— Uite, spuse Malko. Obiectul ăsta o să intre în cameră în locul nostru. Ai un chibrit?

Luă bricheta ZIPPO pe care i-o întinse Derieux.

— O să dau foc la sfoară. Până arde, avem timp să coborâm. Taburetul o să scape din laț și o să deschidă ușa. După aia, o să urcăm și noi să vedem ce e înăuntru.

Flacăra aprinse sfoara. Cei doi bărbați o luară la goană pe scări. Încă mai fugeau când explozia zgudui toată strada. Instinctiv se aruncară la pământ. Când se ridicară, în jurul lor, oamenii fugeau îngroziți. Încet, Malko și Derieux se apropiară de casă. Nu mai era decât un morman de ruine fumegânde. Înăuntru totul fusese pulverizat, rămânând doar fațada, într-o parte.

— Cred că au fost aici vreo zece kilograme de plastic, spuse Malko. Explozia s-a declanșat prin deschiderea ușii. Am fi avut niște funeralii frumoase. Cu un adaos: povestea trădării locotenentului Tabriz, care a preferat moartea în locul dezonoarei..

— Crezi că e mâna lui Khadhar?

— Sunt convins. În seara asta o să mă distrez copios. Cred că nici nu am loc rezervat la masă!

— Cum, cinezi la el?

— Da. Cel puțin prezența mea o să-i strice seara. O să-și dea seama că nu sunt o fantomă cum ar fi dorit! În tot cazul, ne-a pregătit-o bine. Ne-ar fi adunat cu fărașul,de acolo. Era mai sigur decât să pună niște ucigași plătiți pe urmele noastre. De asta nu era nimeni pe stradă, probabil că evacuase locuitorii.

Se întoarseră la Mercedes fără alt incident. Derieux nu părea prea emoționat. Conducea mașina cu dexteritate prin aglomerația teribilă. Se însera și o ciudată lumină mov plana peste munți, în spatele Teheran-ului. Malko făcu un duș și se schimbă repede. Pentru a doua zi, fixase întâlnirea la dejun cu Derieux. În așteptare, avea cu ce să se amuze....

* * *

În tunica albă, generalul Khadjar își primea invitații pe terasa reședinței sale, în apropierea Clubului Franco-Iranian. Văzându-l pe Malko, nu avu nici o reacție. Ori avea foarte mult sânge rece, ori informațiile îi parveneau cu mare rapiditate.

— Poftiți, Alteță, să vă prezint fiicei mele, spuse el.

Îi respecta titlul. Un asasin bine crescut!

Îl luă pe Malko de braț și îl conduse la bufetul pregătit în grădină.

— Iat-o pe Setare, spuse el. Astăzi a împlinit douăzeci de ani.

Malko se înclină în fața tinerei fete încântătoare. Cu picioare lungi și subțiri, un bust nu prea voluminos și o fețișoară triunghiulară și dură, de pisică, cu un aer foarte inteligent. Demnă de tatăl ei. Ochii de culoarea turcoazelor susținură privirea aurie a lui Malko.

— Tata mi-a vorbit despre dumneavoastră. Mă bucur să vă cunosc.

Nu-l slăbea din ochi. Iar vocea era deja cea a unei femei.

— Cum vi se pare țara mea? continuă ea. Mi-ar face plăcere să vă arăt unele locuri minunate, dacă aveți suficient timp.

Venind de la o asemenea creatură, nu putea fi vorba decât despre o invitație sau de o cursă.

Provizoriu, Malko preferă să creadă că farmecul lui acționa și de data asta. Salonul era plin de ofițeri iranieni, cu mutre fioroase. Toți aveau un pistol la centură. Încântător, pe lângă atâtea rochii de seară!

Setare, fiica lui Khadjar, era adorabilă. Avea un fel de a privi bărbații în ochi, încât și Malko simțea că se înroșește.

În țara unde virginitatea este un pașaport obligatoriu pentru căsătorie, era de-a dreptul surprinzător...

— Săptămâna viitoare dau o mică petrecere. Mi-ar face plăcere să veniți, îi spuse ea lui Malko.

Cum ar fi putut refuza? Cu atât mai mult, cu cât era plin de fete frumoase. Toate coafate elegant, cu rochii decoltate vertiginos, priveau cu răceală la bărbații din jur, apoi discutau între ele, cu râsete înfundate.

— Dansați? propuse Malko.

Setare dansa ceva între vals și dans din buric. Malko își spuse că generalul va avea un motiv în plus să-l deteste.

Dar o lăsă pe tânăra iraniancă să se apropie de el cu suplețe. Ar fi vrut să-i vadă chipul. Îi strânse ușor mâna. Degetele fine ale fetei răspunseră la presiune.

Khadjar însuși întrerupse flirtul. Cu o cupă de șampanie în mână, îl chemă pe Malko, care fu nevoit să o abandoneze pe aniversată.

— O să am vești pentru dumneata, mâine, dragă prietene, spuse el. Ancheta a progresat rapid azi. Este posibil chiar să-i găsim pe cei la care sunt acum banii.

Malko își goli cupa de șampanie. Furnizorul era ceva mai bun decât cel al lui Derieux.

Dar generalul Khadjar avea un tupeu formidabil! Pentru că, în ce-l privea pe Malko ancheta riscase să se termine chiar în acea zi, definitiv...

— Mașina mea o să vină să vă ia pe la nouă, îi spuse lui Malko. Și se îndepărtă.

Malko se plimbă puțin printre invitați și întâlni mai mulți membri ai Ambasadei americane. Vorbi numai cu secretarul trei, Bill Starr, un admirator frenetic al lui Schalberg.

— Cel mai mare om pe care l-a avut vreodată C.I. A., îi spuse el lui Malko. Șahul îi mănâncă din palmă.

Puțin mai târziu, Malko plecă, după ce strânse, puțin prea îndelung, mâna Setarei. Fata se amuza în mijlocul unui grup de iranience.

Pe la miezul nopții, Malko dormea buștean, cu pistolul sub pernă și masa împinsă în dreptul ușii. Khadjar nu avea decât să arunce întregul hotel în aer. Dar știa că nu ar fi făcut așa ceva. Hilton-ul valora opt milioane de dolari și nu era încă plătit în întregime...

* * *

Mașina lui Khadjar a fost punctuală. Nu avea nici un semn distinctiv, dar portarul hotelului îl salută pe Malko cu mai multă considerație. Nu le-au trebuit decât zece minute ca să ajungă. Toți polițiștii de la intersecții le-au dat prioritate. Era amețitor. Bancheta din spate mirosea a parfum de bună calitate. Generalul era un bărbat rafinat.

El aștepta în fața cartierului generat al poliției. Nici nu-l lăsă pe Malko să coboare. Cu un aer misterios îi spuse:

— Am vești bune.

Chrysler-ul albastru demară, cu Khadjar care fuma o țigară olandeză și Malko gânditor. Traversară toată partea de sud a orașului și intrară la periferie, într-un cartier sărac, aproape fără case întregi.

În sfârșit, mașina opri în fața unei clădiri moderne. Trei ofițeri așteptau în fața porții. Îl salutară pe Khadjar cu o strictețe nemțească și îl ignorară pe Malko. Grupul intră pe un culoar răcoros, în pofida căldurii de afară. Văzură trecând o infirmieră. La capătul culoarului, Khadjar îi făcu loc lui Malko la intrarea într-o încăpere. Nu se vedea nici un membru al personalului, ci doar o targă pe care se afla un corp acoperit cu un cearșaf. Pereții erau vopsiți în verde, ferestrele închise. Un ofițer ridică cearșaful.

— Îl recunoașteți pe acest om? întrebă Khadjar.

Malko se apropie. Mortul era în uniforma armatei iraniene. Avea o rană urâtă la tâmplă. Chipul însă îi era calm. Fără nici o îndoială, era locotenentul Tabriz.

— El este cel care m-a interogat la bancă. Dar ce i s-a întâmplat?

Khadjar puse cearșaful peste cadavru cu gestul grijuliu al unui colecționar care protejează o operă de artă, apoi îl scoase pe Malko din cameră.

— S-a sinucis. Dădusem ordinul să-mi fie adus. Dar oamenii mei au ajuns prea târziu.

— La el acasă s-a sinucis?

— Nu, la cazarmă. Apartamentul lui a sărit în aer ieri, la prânz. Pusese înăuntru un explozibil puternic. Va fi dificil să-i găsim complicii, pentru că nu am avut cum să obținem nici o informație de la el. Probabil că avea nevoie de bani să achite vreo datorie la joc. Iranienii joacă mult... Cu toate acestea, voi încerca să-i identific complicii. Vă rog să acceptați scuzele armatei iraniene, Alteță.

Malko se înclină. Totul era perfect. Dacă ar fi împins ușa aceea cu o zi în urmă, iranienii și-ar fi exprimat regretul că s-a amestecat în anchetă.

Cât despre sinuciderea lui Tabriz, era mai mult decât dubioasă. Numai că mort, era mai puțin periculos decât viu.

Întoarcerea se petrecu în liniște. Khadjar coborî la biroul lui și-i lăsă mașina lui Malko. Acesta merse la Hilton pentru a-l aștepta pe Derieux. Belgianul, îmbrăcat cu eternul lui costum bleu-petrol, își făcu apariția la ora convenită.

— Hai să mergem să mâncăm în stil iranian, propuse el. Să mai facem o schimbare.

În timp ce coborau spre oraș, Derieux îi vorbi despre televiziune. Aveau două canale la Teheran, unul american și cel local, la fel de proaste și unul și celălalt. Dar era singura distracție. Apoi opri mașina în dreptul Clubului Ofițerilor și-i propuse lui Malko să meargă puțin pe jos.

— Este în proprietatea Bazarului, spuse el, dar prefer să parchez mașina aici, altfel ăștia sunt în stare să-mi fure cine știe ce. Nici mașinile poliției nu sunt lăsate cu ștergătoarele de parbriz în locurile astea!

Străzile forfoteau de lume. Malko nu reușea să meargă în pas cu belgianul. Trotuarul era aglomerat de vânzătorii ambulanți și de copii. În vitrina mai multor magazine, Malko

zări din nou lămpile cu acetilenă, ce păreau să formeze baza comerțului persan.

Restaurantul se afla în colțul unei piațete în care dădea intrarea principală din Bazar. Vitrina era murdară și cea mai mare parte a geamurilor era înlocuită prin bucăți de carton.

Dar Derieux intră fără să ezite. Vacarmul îl asurzi pe Malko. Toate mesele erau ocupate de negustori care vorbeau și râdeau zgomotos. Totul era de o murdărie imposibil de descris. Un miros acru plutea în atmosferă. Un individ gras veni și-l salută pe Derieux, conducându-i spre o masă liberă, pe care o curăță cu palma. Derieux se așeză și îl preveni pe Malko.

— Aici se mănâncă șiș-kebab cu orez. Îl fac foarte bine. Ce vrei să bei, bere sau Abe-Ali?

Malko alese, din instinct, berea. Derieux chemă un chelner și făcu comanda. Li se aduseră imediat, pe o farfurie, ridichi și bucăți de brânză parfumată. În locul pâinii, un fel de turte subțiri, crocante.

— Deci, l-ai văzut pe locotenetul Tabriz? întrebă Derieux.

— Într-un sens, da, l-am văzut.

Și îi povesti tot. Ronțăind ridichile, Derieux clătină din cap.

— Toată chestia asta e bizară. Iranienii nu sunt niște tipi însetați de sânge. Și mă mir că, pentru niște bani, l-au lichidat pe nenorocitul ăla și au încercat să ne-o facă și nouă. Era atât de simplu să-l fi trimis într-o misiune pentru câteva săptămâni!

Malko mirosi cu prudență farfuria ce i se aduse.

Orezul era colorat cu șofran iar carnea, tăiată în bucăți mici, părea foarte prăjită. Așa să arate folclorul? Gustă din orez și simți că se înecă. Era îngrozitor de condimentat. Bău o gură din berea fadă și continuă:

— Mai e ceva. De asta și sunt aici. Ce se spune despre situația politică în acest moment? Vreau să spun, Șahul stă încă bine pe tronul lui?

Derieux râse.

— Sunt de trei ani aici. Și în fiecare lună mi se anunță câte o revoluție. Așa că... Sigur că de câtva timp, se șoptește că lui Khadjar i-ar plăcea să se așeze în fruntea țării. Îi are pe mulți la mână și o parte a armatei l-ar urma...Numai că ar trebui să se debaraseze de Șah, mai întâi. Și asta înseamnă imaginație...

Belgianul tăia carnea în bucăți mici și o muia într-un sos verde ce li se adusese. Cât ai clipi, își golise farfuria. Malko se mulțumea să ciugulească din orez. Carnea i se părea prea tare. Și mirosea a gaz.

— Iar Șahul? întrebă Malko.

— Șahul e solid. De când un tip a tras în el un încărcător întreg, în urmă cu trei ani, nu mai are încredere în nimeni. Când te afli lângă el, nu trebuie să faci mișcări bruște. Gorilele lui și-ar oferi plăcerea de a te lichida din exces de zel.

— În Khadjar are încredere?

— Dumneata ai avea încredere într-un șarpe? Se spune că Șahul nu-l invită niciodată la o partidă de vânătoare, de teama unui „accident". Dar, spune-mi, Khadjar ar vrea oare să-l asasineze pe Șah?

Fascinat de apetitul belgianului, Mlako asculta distrat. Abia se atinsese de orez și nu-i mai era foame.

— Este o posibilitate pe care o iau în calcul.

Derieux înghiți o bucată din turta crocantă și,cu gura plină, scutură din cap hotărât.

— Imposibil! Șmecherul tău de Schalberg ar fi aflat. Khadjar nu mișcă un deget, fără să-i spună. Și pentru asta ar trebui arme. Ori, în acest moment, nu există.

— De unde știi? Te ocupi și de trafic?

— Mi se mai întâmplă.

— Lucrezi pentru toată lumea?

—Pentru toți cei care mă plătesc, răspunse serios Derieux. Și nu am decât prieteni.

Își aprinse o țigară cu un aer satisfăcut. Apoi, scoțând din buzunar o scobioare, își curăță mai întâi unghiile, apoi dinții. Deodată se încruntă.

— Ia spune, nu cumva Schalberg vrea să te păcălească? Numai așa aș înțelege...

Malko făcu pe miratul.

— Să mă păcălească?

— Da, adică pe șefii lui. Ajutându-l pe Khadjar fără să știi. Iar dacă generalul Khadjar ar prelua puterea, n-ar avea decât de câștigat...

— Crezi că Schalberg nu este sensibil decât la bani?

— Nu, dar ar mai avea un motiv. De la începutul anului, Șahul s-a apropiat mult de ruși. Îi place neutralitatea. Așa că pe Schalberg l-ar încânta să aibă un om al lui în fruntea țării.

Malko ronțăia o ridiche. I se părea singurul lucru comestibil din acel loc.

— Deci accepți să lucrezi cu mine?

— Da,dacă tot am ajuns aici... Sper să-mi fiți recunoscători. Dacă treaba merge, s-ar putea să cresc puțin în ochii Șahului. Se spune că știe să fie generos...

Era un argument excelent. Derieux insistă să plătească, o sumă derizorie de altfel. Traversară și priviră în jurul lor.

— Crezi că suntem urmăriți?

— Cu siguranță, spuse Derieux. Pentru ei e foarte ușor. Dar nu vor încerca nimic.

— O să-mi iau totuși una sau două precauții, spuse Malko. Îmi trebuie un fir și, mai ales, să aflu dacă se pune ceva la cale.

— Eu am informatori. O să încerc. Acum te conduc la hotel. Și ne vedem mâine.

Circulația era la fel de compactă, șoferilor iranieni făcându-le o plăcere teribilă să-și sperie vecinii de trafic.

Malko se simți liniștit în holul Hilton-ului. Căldura era înnăbușitoare și nu avea nimic de făcut. Se hotărî să-și pună slipul și să meargă la piscină.

Poate că Panam-ul debarcase frumuseți proaspete. Dar nu era nici o stewardesă pe marginea apei...

În momentul în care apăru Malko, o siluetă țâșni din șezlong și se precipită asupra lui. Era Van der Staern, mai stacojiu decât ultima dată.

— Ah, ce mă bucur că ați venit! spuse el. Am sunat de nenumărate ori la dumneavoastră fără nici un succes.

Malko era mai curând reticent. Compania asistentului notarului belgian nu era chiar ceea ce și-ar fi dorit în clipa aceea. Numai dacă i-ar fi împrumutat ceva bani pentru castelul lui...

— Sunteți dispus să-mi faceți curte? întrebă Malko puțin sarcastic.

Celălalt tresări puternic.

— Dumneavoastră vă petreceți timpul glumind? Am ceva foarte important de discutat cu dumneavoastră.

— Chiar așa?!

— Dar nu aici...

— Și nu mai puteți avea răbdare până la asfințitul soarelui? N-am nici un chef să mă mișc acum.

Belgianul era deja în picioare și tropăia mărunt ca un ușier. Malko își dădu seama că n-ar avea șanse să scape de el decât înecându-l...

— Și unde ați dori să merg?

— În camera mea.

— Ei, vedeți, exact ce vă spuneam...

— Domnule, dacă v-ar auzi cineva!...

Belgianul își rostogoli ochii, înspăimântat. Privi în jurul lui, încercând să vadă dacă cineva i-a auzit vorbind. Dar nu se afla pe acolo decât un chelner pricăjit, abrutizat de soare, care se aciuase într-un colțișor cu umbră.

— Bine, mergem, spuse Malko resemnat.

Van der Staern i-o luă înainte. Locuia la etajul opt, într-o cameră identică cu a lui Malko. Amândoi se așezară în fotolii. Belgianul părea foarte încurcat.

— Cunoașteți mai bine țara asta decât mine, nu? În tot cazul vă pricepeți la ce trebuie făcut și la ce nu trebuie, nu-i așa?

Se aplecă spre Malko și continuă:

— Noi, în Belgia, ne-am obișnuit atât de mult cu legalitatea încât nu mai știm să ne purtăm...

— Cu alte cuvinte, mă considerați un mic escroc...

— Nu, nu, se apără belgianul. Dar aveți afaceri în țara asta și trebuie să aveți și relații.

Malko se plictisise văzându-l cum se învârtește în jurul esențialului. Pentru că onestul Van der Staern învârtea o afacere care nu prea era curată.

— Bine. Și ce doriți de la mine?

Van der Staern își frecă mâinile umede una de cealaltă.

— V-am povestit necazurile mele. Azi -dimineață am trecut întâmplător pe la datornicul meu. Și am avut o surpriză formidabilă. Mi-a spus că mă va plăti și mi-a dat chiar un cont.

— Foarte bine. Și ce mai vreți?

— O să vedeți imediat. Mă plătește el pentru toată datoria, dar mai e o problemă. Nu e o plată legală, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

— Deloc..

— Mă plătește cu valută. Și trebuie să o scot din țară fără să vadă nimeni. În caz contrar, se pare că risc pușcăria.

Toată chestia asta era foarte străvezie. Probabil că onorabilul Van der Staern va primi riali afgani, sau cine știe ce monedă asiatică cu care n-o să aibă ce face în Europa.

— Și ce fel de valută? întrebă Malko, spre a impulsiona discuția.

— Dolari americani.

Dintr-o dată, Malko deveni foarte atent. Dolarii nu sunt genul de valută care se cheltuiește pe orice. Cine știe ce bani „murdari" erau în discuție! Belgianul adăugă:

— Vă interesează? spuse el nerăbdător. Mi i-ați schimba pe riali? N-aș avea deloc curajul să trec frontiera cu dolarii ăia în buzunar. Și ne-am putea înțelege...

Pesemne că cinstea descrește în funcție de latitudine.

— Vreți să-i vedeți? întrebă Van der Staern. Mi-e teamă să nu fie falși.

— Da.

Van der Staern trase o valijoară de sub pat și scoase un pachet învelit în hârtie de ziar. Malko se apropie și îi luă. Închise o clipă ochii. O grămadă de cifre îi defilau prin minte.

Era momentul să-și folosească memoria extraordinară. Privi gânditor prima bancnotă din teancul de sute de dolari și o pipăi încet. Nu era o imitație. Belgianul îl privea neliniștit.

— Mă interesează, spuse Malko.

Teancul făcea parte, fără nici o îndoială, din cele zece milioane de dolari care i se furaseră. Recunoscuse numerele de serie, gravate în memoria sa de calculator.

Capitolul V

Banii de pe pat îi încălziseră inima lui Malko. Își luase adio de la ei. Numai că aceștia nu-i aparțineau încă. Era dificil să-i spună belgianului: "Restituie-mi, te rog, acest capital". Un lucru îl preocupa pe Malko în mod special. Îl întreba pe Van der Staern:

— Dolarii ăștia par foarte buni. Dar, spune-mi, de ce naiba îți plătesc ăștia grâul atât de scump, când, doar dumneata spuneai, e fără valoare și pe jumătate putrezit?

Van der Staern zâmbi.

— Consumatorii de aici sunt, probabil, mai puțin pretențioși decât cei din Belgia. Cu grâul ăsta umed se pot face turte de-ale lor. Și la prețul la care le vând, probabil că mai și câștigă. În orice caz, nu este nici treaba mea, nici a dumitale. Mă poți ajuta sau nu cu dolarii ăștia?

— Cu siguranță. Dar trebuie să iau unele precauții. Mai ales în ce privește proveniența lor. Și aș vrea să mă întâlnesc cu cel care ți-a cumpărat grâul. M-ai putea prezenta ca pe un potențial cumpărător al unei cantități din grâul lui.

— Dumneata? Un european?!

— Și ce dacă! Spune-i că sunt intendent la un șantier și am mulți oameni de hrănit.

Van der Staern ezita. În mod vizibil, ideea nu-l încânta, dar avea chef să se debaraseze de dolarii lui.

— Bine, conchise el. O să mergem la el. Trec pe la seif să-mi pun bani în siguranță și ne întâlnim jos.

Malko merse în cameră și își schimbă costumul. Cel pe care îl purta se șifonase puțin. Sună la Derieux, dar era

ocupat. Se urcară în Mercedesul închiriat de belgian. Nu-i urmări nimeni. Cam în trei sferturi de oră ajunseră la poarta Bazarului mare. Animația era extraordinară și își făcură, cu greu, loc prin învălmășeala de oameni. Peste tot, atârnau un fel de drapele negre, agățate la ușile prăvăliilor. Van der Staern le privea cu neîncredere.

— Știi ce înseamnă asta? întrebă Malko.

— Nu. Semnalează casele în care e ciumă...

— Ciumă! Dar, ce naiba!

Malko izbucni în râs.

— Glumeam, ce-ți închipuiai? Nici eu n-aș fi venit, dacă era așa ceva. Negrul este culoarea Imamului care a binecuvântat aceste case.

Liniștit, belgianul privi la vitrinele care debordau de smaralde, perle și argintării. Erau în cartierul bijutierilor. Trecură apoi pe lângă țesături. Bazarul era un imens labirint de străduțe acoperite, întortocheate, cu mii de dughene și vânzători care își lăudau marfa. Acolo se afla veritabilul centru economic al Teheran-ului. Oamenii nu aveau încredere în bănci. Obișnuiau să împrumute sume cu 20 la sută dobândă, trăiau în zdrențe, dar dețineau mulți bani lichizi, ascunși în brâuri de lână, pe sub haine.

Deodată, îl izbi un miros straniu. Ajunseseră pe strada vânzătorilor de cereale. Sacii de făină, de grâu, soia, porumb, degajau un miroas dulceag și puternic.

— Aici e, spuse Van der Staern.

Dugheana arăta oribil. Cam de doi pe trei, cu un oblon ridicat și câțiva saci expuși, ca să atragă clienții. Un bătrân persan era așezat la umbră, înăuntru. Se ridică dintr-odată când îl zări pe belgian. Intrară în prăvălie. Câțiva puști cu capetele rase îi priveau curioși.

— Domnule Hoveida, vi-l prezint pe prietenul meu, domnul Linge. Bătrânul se înclină și mormăi ceva în engleză.

— Domnul Linge, continuă Van der Staern, este interesat de stocul de grâu pe care nu l-ați vândut încă. Deci ar putea să vă scoată din încurcătură și să scăpați de el.

Cu ochii pe jumătate închiși, bătrânul părea că doarme. Un băietan apăru cu o tavă cu trei cești de ceai. Și aici, politețea orientală era la ea acasă. Bătrânul își agită mâinile și vorbi într-o engleză proastă:

— Nu cred că este nevoie. Clientul meu s-a hotărât să cumpere totul. Și o să ne plătească așa cum a început. Nu mai sunt probleme. Dar dacă domnul Linge are nevoie de cantități mari de alimente, îl pot ajuta să le găsească. Aștept făină din Azerbaidjan, săptămâna asta. Nu e scumpă și se poate plăti în riali. O sută de tumani tona. Vă arăt imediat.

Se ridică rapid și luă făină dintr-un sac cu o lopățică, pe care i-o întinse lui Malko.

— Gustați, domnule.

Chiar însoțită de ceai, făina este indigestă. Malko se înclină politicos și atacă din nou:

— Dar grâul acesta mi-ar fi foarte folositor și vi l-aș plăti scump. Mai scump decât v-a promis cumpărătorul dumneavoastră.

Bătrânul se agită.

— Dar nu se poate. Am promis deja. Și este vorba de o persoană importantă. Ar fi foarte nemulțumită. De altfel, îi spuse el lui Van der Staern, mâine vă voi da restul de bani.

— Înțeleg, spuse Malko, nemilos. Dar am să cumpăr acest grâu chiar de la cel care l-a achiziționat și toată lumea o să fie mulțumită. Mai ales dumneavoastră, pentru că veți încasa comisionul de două ori...

Nici măcar acest argument cusut cu ață albă nu-l clinti pe bătrân.

— Grâul ăsta nu este prea bun, gemu el. Vă găsesc eu altul mai bun. A stat prea mult timp în soare.

— Și atunci, de ce ține clientul dumneavoastră atâta la el?

Răspunsul bătrânului fu neinteligibil. Se frământa pe lădița lui, de parcă îl ardea. Era cuprins de o frică oribilă. Și barba îi tremura. Malko înțelese că n-o să mai scoată nimic de la el. Dar totul era straniu. Cine putea să se intereseze în

asemenea măsură de un grâu infect, și să-l mai și plătească cu dolari furați? Și, mai ales, de ce grâul respectiv îl interesa pe Khadjar?

Se știe că o revoluție nu se face cu oameni care au burta plină.

— Regret, conchise Malko, ridicându-se. Sper că vom încheia o afacere altă dată.

Dintr-odată, bătrânul redeveni vorbăreț, asigurându-l pe Malko de un viitor strălucit în colaborare, dacă va mai fi interesat de făina lui. Îl însoți până la ușa prăvăliei, scuzându-se într-una. Când ieșeau, se loviră aproape de doi bărbați care voiau să intre. Europeni. Malko se opri să contemple un morman de struguri uscați, chiar lângă vânzătorul de făină. Cei doi bărbați vorbeau persana, aproape fără accent. Bătrânul le răspundea pe un ton ascuțit și plângăreț. Malko nu reuși să prindă toată conversația, dar înțelese că îl întrebau dacă nu avea grâu de vânzare. Bătrânul le răspunse că nu și le propuse tot făină. În tot cazul, grâul acela putrezit suscita interesul multora! După un schimb de formule de politețe, cei doi europeni ieșiră din prăvălie, din fericire în partea opusă celei în care se afla Malko. Imediat se luă după ei. Van der Staern rămăsese mai în urmă, împins de colo-colo de trecători. Îl ajunse pe Malko.

— Dar ce se mai întâmplă?

— Nu știu. Încă un cumpărător pentru grâul dumitale. S-ar spune că toată lumea se bate pe el. Îi cunoști?

— Nu.

— Bine, hai să-i urmărim. Mă interesează cazul.

Era simplu. Cei doi mergeau repede, fără să se întoarcă. Aglomerația era atât de mare, încât Malko s-ar fi putut apropia și mai mult. Ajunseră, în sfârșit, la ieșire. Cei doi urcară într-o mașină neagră. Mercedesul era chiar în spatele lor. Malko se urcă la volan și îi urmări. Mașina neagră urca spre nord și o luă pe bulevardul Hafez. Șoferul nu observase că este urmărit, pentru că nu lua nici o măsură de precauție. Semnaliză și intră pe o străduță unde opri în fața unei porți.

Mașina neagră urcă pe trotuar și claxonă. Grilajul se deschise și mașina dispăru. Malko, oprindu-se în spate, demară și trecu încet prin fața grilajului.

Pe zid se afla o placă de bronz pe care scria „Ambasada Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste".

— Ia te uită!

Van der Staern făcuse ochii mari. Malko îl privi ironic.

— Chiar și rușii vor grâul dumitale! O fi vreo varietate de excepție, cu spice năzdrăvane!

Belgianul era uluit.

— Nu mai înțeleg nimic. Mi se pare atât de ciudat! Singurul lucru care mă liniștește, este că o să văd toți banii în buzunar. Tot te mai interesează dolarii mei? Aș putea să-ți ofer cinci la sută!

— Mai mult ca oricând! Dar, mai mult decât banii, mă interesează grâul. Îți propun un târg. Îți iau toți dolarii și îți schimb totul în moneda pe care o vrei. Dar mergi cu mine până la Khorramshar, pentru că vreau să văd grâul ăsta neobișnuit!

— La Khorramshar! Dar e la dracu-n praznic! Și pentru ce te interesează atâta? N-ai să vezi decât saci plini cu grâu și atâta tot!

— Treaba mea. Numai în felul ăsta facem târgul, dacă vrei să-ți schimb dolarii. Gândește-te până la hotel.

După care Malko se concentră asupra traficului vijelios. Până la Hilton, Van der Staern nu deschise gura.

— M-am hotărât, mergem la Khorramshar. Dar vreau să fiu sigur pentru dolarii mei...

— Ai cuvântul meu. Acum hai să bem ceva la bar.

Locul era plăcut, cu o mică arteziană și un decor oriental cu gust. Mesele erau acoperite cu piele, iar ferestrele aveau forma unor semne de întrebare. Li se dăduse vodcă-citron. Malko o sorbi pe a lui dintr-o înghițitură și privi în jur. Barul era aproape gol, cu excepția unor iranience care sporovăiau în fața unor cești de ceai. Una dintre ele avea o rochie decoltată profund și niște ochi fascinanți. Simțindu-se privită,

fata se îndreptă de spate. Prin rochia de mătase, Malko îi zărise forma sânilor. Mai ceru o vodcă. Dacă s-ar fi putut...

Se întreba sub ce formă putea să intre în vorbă cu ea, când frumoasa perlă a orientului, se ridică și trecu prin fața lui, ondulând. Avea picioare extraordinare, lungi și foarte fine. Malko nu putea rezista. Se ridică și se luă după ea. Ea se îndreptă spre toaleta doamnelor. Malko rămase în hol, plimbându-se de colo-colo. O dorea teribil pe fata asta. Numai că în Iran nu era deloc simplu,virginitatea rămânea obligatorie. După măritiș, lucrurile se schimbau...

Dar fata nu avea verighetă. Mergând tot așa legănat, ea reapăru și se îndreptă spre chioșcul cu ziare din colțul holului. Începu să răsfoiască o revistă. Malko se apropie. Era „Der Stern".

— Vorbiți nemțește? întrebă el încet.

Ea tresări și se întoarse. De aproape era extraordinară, cu o gură senzuală, cărnoasă. Malko se afla la limita atentatului la pudoare.

— Da, puțin...

Vocea era melodioasă și catifelată.

— Sunteți neamț?

— Nu, austriac. Prințul Malko Linge, la dispoziția dumneavoastră.

Malko se înclină profund și profită de avantaj.

— Sunt străin de locurile astea și mă simt puțin pierdut. Îmi permiteți să vă ofer o ceașcă de ceai?

Fata ezită.

— Mi-ar face plăcere, dar nu sunt singură. Poate, altă dată. Și puse revista la loc.

— Nici eu nu sunt singur. Totuși, aș vrea să vă invit să luați cina cu mine.

Fata îl privi, surprinsă.

— Dar este imposibil! Nici nu vă cunosc. Iar Teheran-ul este un oraș destul de mic. Nu suntem în Europa...

— Atunci, mâine, în cursul zilei...

— Nu pot. Lucrez.

— Ne-am putea întâlni, după aceea. Sunteți atât de frumoasă, încât acum o să-mi fie imposibil să vă mai uit!

La auzul complimentului, fata se îmbujoră.

— Bine, atunci dați-mi un telefon. Mâine, la birou. Numărul este 34527. Întrebați de Tania Taldeh. Și o să văd dacă ne putem întâlni.

Se îndepărtă imediat. Malko o urmări din ochi. În mod hotărât, simțea că are o slăbiciune pentru orient! Când se întoarse la masă, Van der Staern avea un aer nemulțumit.

— Pentru Dumnezeu! Ce tot pui la cale?

Malko își luă o mină misterioasă.

— Mă ocupam de dolarii dumitale.

Belgianul surâse brusc, după care se încruntă.

— Cred că-ți bați joc de mine, după toate câte le văd. Tu te-ai dus să-i tragi clopotele puștoaicei, nimic mai mult!

— Mărturisesc. Dar, nu mă gândeam decât la dolarii dumitale.

Cele trei fete se ridicară și trecură prin fața lui Malko. Tania nu-i aruncă nici măcar o privire. Lucru ce-l agasă îngrozitor. Se jură să o facă să-i plătească indiferența pe care o afișa. Dar, în așteptare, avea alte griji.

— Plecăm mâine, dimineață, îi spuse lui Van der Staern. În absența mea, oamenii care mă ajută vor avea timp să se ocupe de dolarii dumitale. Vom pleca la Khorramshar cu un prieten de-al meu care cunoaște foarte bine locurile și o să ne fie de mare folos.

Plăti și se ridică. Se urcă în primul taxi din fața hotelului.

— La Bazar.

Poate că bătrânul negustor de cereale, luat între patru ochi, avea lucruri interesante de spus.

Fără grabă, Malko pătrunse pe străduțele bazarului.

Dar, odată ajuns în magma mulțimii, regretă că nu-l chemase și pe Derieux. Era foarte simplu ca un om să dispară acolo, fără nici o urmă, înghițit de labirintul acela periculos. Cele mai multe prăvălii erau deja închise, căci se

făcuse şase seara. Scriitura persană, luminată de noen, dădea un aer de carnaval tarabelor celor mai modeste.

Malko juca rolul unui turist care cască gura.

Ajunse la capătul străduţei negustorilor de cereale şi aruncă o privire spre prăvălia moşului, în care observă o lampă aprinsă. Se opri în faţa unui atelier de obiecte din aramă. Bătrânul închidea magazinul. Închise oblonul de lemn, stinse lampa, puse un lacăt enorm la uşă şi o porni tropăind mărunţel, cu spatele la Malko. Putea să-l urmărească cu uşurinţă. Malko rămase totuşi la o oarecare distanţă. Mergând prin labirintul de străduţe acoperite, ajunseră în partea de sud, apoi ieşiră din bazar, într-un cartier sărăcăcios, cu ulicioare nepavate, luminate pe alocuri de o lampă de petrol. Bătrânul mergea înainte.

Se întunecase. Deodată, două siluete îl depăşiră pe Malko cu paşi repezi. Doi bărbaţi, care ţineau în mână ceva asemănător unor bâte lungi, ajunşi lângă bătrân, îl încadrară brusc. Înainte ca Malko să aibă timp să intervină unul dintre ei îl împinse pe nenorocitul om la perete. Celălalt ridică obiectul pe care îl avea în mână şi îl abătu cu toată puterea în capul moşneagului.

Malko auzi zgomotul oaselor zdobite. Bătrânul scoase un strigăt înăbuşit şi îşi duse amândouă mâinile la cap.

Primul dintre bărbaţi îi dădu drumul şi îl lovi la rândul lui, ca un măcelar, drept în frunte. Se auzi un zgomot înfiorător şi bătrânul se prăbuşi. Malko o luă la fugă, scoţându-şi Coltul de la centură şi trăgându-i piedica. Moşneagul nu mai era decât o grămăjoară, dar cei doi ucigaşi se încrâncenau asupra lui. Auzind paşii lui Malko, se ridicară. Unul continuă să lovească în forma întinsă pe jos, iar celălalt se îndreptă spre Malko, balansând obiectul pe care îl avea în mână.

De aproape avea o statură impresionantă. Cu craniul ras, un chipul gras,cu ochii mici şi răi, tot timpul în mişcare.

La trei metri de Malko ridică ciomagul şi-l îndreptă spre el ca să-l izbească de zid. Austriacul abia avu timp să facă un salt. Un nor de praf sări din zid, acolo unde ar fi trebuit să se

zdrobească țeasta lui. Deja bruta își relansa atacul, iar cel de-al doilea, mulțumit că-l strivise complet pe bătrân, îi venea în ajutor. Nimeni nu scosese un cuvânt în tot acest timp. Cu toată forța, Malko lovi cu mâna dreaptă, în care ținea Coltul. Țeava grea îl lovi pe colos în tâmplă. Scoase un mârâit și se dădu înapoi. Sângele îi curgea pe obraz.

Oricare alt adversar,în mod normal, ar fi fost deja la pământ după o asemenea lovitură. El însă scutură din cap și se năpusti asupra lui Malko. Acesta trase câteva focuri, ceea ce-i făcu pe indivizi să se oprească din elan. Deși nu trăsese în ei, reușise să-i pună la respect și îi avea acum în bătaia armei.

— Aruncați bâtele, ordonă Malko în persană.

Surprinși, ei îl priviră, dar nu se dezarmară. În ciuda focurilor de armă și a zgomotelor încăierării, strada era tot pustie.

Fără îndoială că oamenii se ascundeau în case.

— Aruncați armele, insistă Malko, sau trag.

Cei doi se priviră o clipă și făcură un pas înainte.

Malko ridică pistolul spre unul din ei. Atunci, ca la o comandă, amândoi făcură stânga împrejur și o luară la fugă. Malko se luă după ei. Îi văzu intrând pe o ulicioară întunecată și nu mai avu chef să-i urmărească. La ce bun? Se întoarse încet spre locul crimei. Din bătrân nu mai rămăsese decât un morman de cârpe lângă zidul aspru.

Încercând să-și domine greața, Malko se aplecă deasupra cadavrului. Mâna lui atinse capul și degetele îi alunecară într-o materie cleioasă, amestecată cu sfărâmături de oase. Noroc că era întuneric!

Cu toate astea, îl controlă prin buzunare. Pe sub haină, moșul avea o centură pe care Malko o luă. Avea bani și diverse hârtii. Luă totul și se îndepărtă în viteză. Nu era cazul să-și pună o crimă la activ!

Rătăcindu-se de-a binelea, merse mai mult de un sfert de oră pe ulițele întortocheate, înainte de a ajunge într-un loc

luminat. Întâlnise câțiva trecători, dar nu voia să atragă atenția asupra lui întrebând pe unde să o ia.

În sfârșit, un taxi îl ajunse din urmă. Merse cu el până la intersecția Shah Reza cu Ferdowsi. De acolo luă un alt taxi până la Hilton.

Bietul moșneag! Voise să realizeze cea mai grozavă afacere din viața lui... Malko se înfioră, gândindu-se dacă nu cumva chiar el îl condamnase la moarte, prin vizita pe care i-o făcuse în după-amiaza aceea. Fusese probabil văzut, iar cei care se aflau în spatele acestei istorii și-au dat seama că bătrânul nu ar fi rezistat la un interogatoriu serios. Preferaseră că nu-și asume nici un risc.

Exact ca în cazul locotenentului Tabriz!...

Dar ce legătură putea să fie între bătrânul negustor de bazar și atotoputernicul Khadjar? Și de ce naiba, aveau atâta nevoie de grâul acela? Până și rușii se amestecau în toată povestea!

Ajuns în cameră, Malko desfăcu brâul luat de la bătrân și întinse conținutul pe pat. Erau o mulțime de facturi slinoase și polițe în persană. Malko se strădui să le descifreze. Aparent, bătrânul nu se dădea în lături să facă și pe cămătarul... Mai erau câteva bancnote, fotografia unui Imam bărbos, hârtii lipsite de importanță și o foaie împăturită în patru, aproape curată. Malko o desfăcu cu grijă. Era acoperită cu cifre europene, cu adnotări în persană și cu cifre arabe. Pe verticală erau cifre de la unu la zece. În fața acestora, erau alte cifre, însoțite de litere.

Pentru a vedea mai clar despre ce este vorba,copie prima linie de cifre pe o hârtie cu antetul Hilton-ului. Rezultatul stârnea altă întrebare. Ce putea însemna: I – 12 M G 42 6 B Z 20 000 CA 30? Nu înțelegea nimic.

Primele două rânduri erau asemănătoare, dar pe alocuri, cifrele sau literele era altele. Era un cod,cu siguranță. Dar ce fel de cod? Adnotările în persană nu îl lămuriră mai mult.

Era traducerea cifrelor europene și cuvinte pe care nu le înțelese.

Rupse facturile și toate celelalte hârtii în bucățele mici și le aruncă în WC, păstrând doar biletul împăturit în patru, pe care și-l puse în buzunar. Apoi făcu un duș rapid, se schimbă și coborî. Din hol sună la Derieux. Era mai sigur, pentru cazul în care telefonul lui din cameră ar fi fost supravegheat. Belgianul răspunse imediat.

— Ce ți s-a întâmplat? Eram neliniștit.

— Aveai și motive să fii. Ce-ai spune de o plimbare în sud?

— Unde?

— La Khorramshar.

— La Khorramshar? Ce naiba vrei să faci acolo? Nu e decât un orășel amărât și o baracă de vamă. Nici nu este avion până acolo! E un drum de douăsprezece ore, dacă totul merge bine!

— Știu. Dar cred că enigma numai acolo se poate descifra.

Derieux nu era deloc încântat, dar se înclină.

— Bine, oricum tu plătești. Când plecăm?

— Mâine dimineață, pe la șase, dacă se poate. Mai avem un pasager. Tipul pe care l-ai văzut la hotel, belgianul.

— Ăsta vrea să facă turism? Ce naiba i-ai povestit despre Khorramshar? Că e leagănul celor o mie și una de nopți?

— Omul este interesat de aceeași problemă ca și mine.

— Bine, am înțeles. O să fiu jos, la șase fix.

— Spune la toată lumea că mergem să ne plimbăm la barajul de la Karaj.

— Am priceput. Pe mâine.

La restaurant, Malko îl întâlni pe Van der Staern contemplând bufetul rece.

— Unde ai fost? întrebă belgianul iritat. Iar cu puștoaicele? Nu e o chestie prea serioasă, să știi!

— Nu, am lucrat tot pentru afacera noastră.

— Și ce-ai făcut?

— Cred că sunt pe cale să găsesc cea mai bună soluție.

Van der Staern îi făcu semn cu cotul, clipind des din ochi.

— După ce se termină toată chestia asta, mergem trei zile la Beirut. Știu un loc... numai cu blonde!

Malko zâmbi, fără să răspundă.

Dacă Van der Staern și-ar fi văzut mosul din Bazar, ar fi fost mai puțin optimist. Pentru el, soluția finală nu era o chestiune de vorbe...

Amândoi cinară în restaurantul aproape gol. Doar nevasta directorului, beată criță, mai făcea un pic de animație, strigând cu voce tare înjurături în engleză.

Luminile Teheranului clipeau în depărtare. De cealaltă parte se vedea chipul întunecat al munților.

— Plecăm la șase, anunță Malko la desert.

Belgianul se strâmbă.

— Chiar ai nevoie de mine?

— Evident. Doar am făcut o înțelegere. O să ai banii la întoarcere.

— O să ne termine drumul ăsta, e la capătul pământului...

— Știu. Dar să nu uit. Cum este stocat grâul dumitale?

— În vagoane. Asta mă neliniștește, din cauza căldurii cred că arată oribil!

— Ce-ți mai pasă?! Doar l-ai vândut...

— Numai jumătate din el, restul sunt vorbe.

Evident, cuvântul unui iranian nu face prea multe parale într-o afacere. Iar când mai e vorba și de un iranian mort...

— Și câte vagoane ai? întrebă Malko mașinal.

— Zece.

Deodată, o mică lumină îi sclipi lui Malko prin fața ochilor.

Zece vagoane! Pe foaia bătrânului erau zece coloane. Puteau să se raporteze la vagoanele de grâu. Trebuia să mai afle ce însemnau celelalte cifre.

O clipă Malko fu tentat să-i povestească adevărul despre moartea bătrânului, dar se răzgândi. Belgianul nu avea firea unui zmeu din basme așa nu l-ar mai fi luat la drum decât legat...

— Ai toate facturile pentru vagoane, ca să putem să ne apropiem de ele?

— Sigur.

— Bine, atunci hai la culcare. Mâine avem o zi grea.

Urcară cu liftul și își spuseră noapte bună. Înainte de a se culca, Malko demontă și curăță cu grijă Coltul, îl încărcă și mai luă două încărcătoare.

Capitolul VI

De îndată ce soarele urcase la orizont, căldura devenise neiertătoare. Cât vedeai cu ochii, drumul se întindea print-un ţinut deşertic, mărginit de coline cu pietriş verzui. Din când în când întâlneai câte un camion încărcat la maximum sau un autobuz vechi, pictat cu semne cabalistice şi înţesat cu pasageri. Erau puţine automobile particulare, dar foarte multe taxiuri colective; specialitatea Orientului Mijlociu.

Malko moţăia, întins pe bancheta din spate. Derieux conducea foarte repede. Mercedesul înainta cu peste 150 la oră. Singura problemă era să nu adormi la volan, peisajul nefiind generos, în afara unor ciudaţi munţi albăstrui, aşezaţi în deşert ca piesele unui joc de construcţii.

— Ce-ar fi să bem ceva?

Van der Staern simţea că se topeşte. Aveau de ales între a închide geamurile şi a se lichefia de căldură, sau a le lăsa deschise şi a înghiţi praful drumului.

Derieux nu răspunse, dar încetini şi se opri în satul următor. Găsiră o băcănie-birt-măcelărie. Cei trei bărbaţi se aruncară asupra berii clocite şi a iaurtului acru. Li se oferiră porţii generoase de şiş-kebab, dar refuzară politicoşi.

Se aflau într-un sătuc izolat, în inima Iranului, fără telefon, fără telegraf, chiar şi fără linie ferată. În sezonul ploilor, drumul dispărea sub un metru de apă. Mercedesul porni, sub privirile mirate ale unor copii scheletici, cu ochii infectaţi.

Mai aveau şase sute de kilometri!

Traversau acum o zonă devastată de cutremure. Mai multe sate fuseseră în întregime distruse și locuitorii se refugiaseră în alte părți. Peisajul era sinistru.

La un moment dat, în acest tablou dezolant, Derieux zări un punct negru. Apropiindu-se, văzură un bărbat în uniformă, călare pe un catâr. Din curiozotate, Derieux frână și se opri.

Încântat să întâlnească niște suflete pe drum, omul se apropie și începu să discute cu Derieux, în persană. După câteva vorbe, belgianul izbucni într-un râs sănătos.

— Știți cu ce se ocupă omul acesta?

— Nu, răspunse Van der Staern.

— Este telegrafist.

— Nu se poate!

— Ba da. Duce o telegramă la o tabără de geologi italieni, pe undeva prin deșert. Este de trei zile pe drum și mai are cam tot atâta, plus drumul de întoarcere...

— Se poate spune că poșta lucrează bine în țara asta! spuse Van der Staern, disprețuitor. Dacă tot așa se întâmplă și cu mandatele poștale...

Malko nu reacționă. Coltul îl deranja la centură și nu se putea ghemui mai comod pe banchetă, așa că îl strecurase dedesubt, cu cea mai mare discreție. Înainte de a pleca, Derieux îi arătase cu un zâmbet mândru, un enorm Smith et Wesson cu țeavă lungă, ascuns în torpedo.

Era un băiat prevăzător.

Malko se săturase până peste cap de Iran.

Îi explicase lui Derieux povestea dolarilor și a bătrânului din Bazar, iar belgianul replicase ;

— Chestia asta nu-mi miroase prea bine. Trebuie să fie o treabă foarte serioasă, dacă sunt atât de duri. Dacă telefonul nu prea face două parale în Iran, telefonul arab funcționează întotdeauna perfect și este posibil să fim așteptați la destinație.

Malko se întinse. Era șase seara. Mergeau de douăsprezece ceasuri, ca niște turbați. Khorramshar-ul era acum numai la o oră de drum.

Soarele dispărea la orizont și, cu toate astea, atmosfera era apăsătoare, copleșitoare. Trebuie să se știe că prin aceste locuri termometrul urcă în timpul verii până la 55-60 de grade... O minune !

Intraseră în periferia orașului. Mercedesul, plin de praf, trebuia să se strecoare printre biciclete, taxiuri și cărucioare.

— Știu un hotel, Vanak, unde există ceva aer condiționat. Și este chiar în centru. Dacă așa ceva se poate numi centru...

Hotelul semăna, mai degrabă, cu o gară dezafectată. Dar, prin gurile de aclimatizare, se strecura un miros de petrol rece ca iarna. Malko se prăbuși imediat pe pat, după ce strecurase Coltul sub pernă și încuiase ușa. Era prea târziu să mai poată face ceva în seara aceea și erau zdrobiți de oboseală.

Îl trezi un zgomot neobișnuit. Soarele era deja sus pe cer, iar sirena unui vas scotea țipete cadențate.

Un petrolier ieșea din rada portului Khorramshar.

Malko își trase repede cămașa și pantalonii și coborî. Derieux și Van der Staern se aflau în fața micului dejun, pâine prăjită, brânză sărată, ceai și caviar. Van der Staern îl mânca cu linguriță. Derieux îl mustră:

— O să-ți întorci ficatul pe dos!

— Nu te ocupa de ficatul meu! spuse plescăind. Ei, ce facem acum?

— Ai toate documentele? întrebă Malko.

— Da.

— Atunci o să încercăm să găsim antrepozitul unde se află grâul dumitale, ca să-i aruncăm o ocheadă. Și pe urmă, vedem noi... Depinde ce descoperim...

Derieux îl întrebă pe hotelierul care le indică locul gării de triaj, unde ajungeau trenurile de peste graniță.

Ajunseră în zece minute la locul respectiv. Derieux luă conducerea operațiunilor. Malko și Van der Staern îl urmară în peregrinarea prin birourile murdare.

Dar nimeni nu știa unde este grâul!

La fiecare funcționar povestea se repeta. Îi strecurai o bancnotă și așteptai. Invariabil, omul se întorcea ridicând din umeri.

În sfârșit, după ce cheltuiră câteva sute de riali, un bătrânel le arătă triumfător un teanc de hârtii cu ștampile și adnotări. Erau documentele de vamă ale mult prea căutatului grâu. Zăcea tot în vagoane, într-un loc unde se aduna marfa ce trebuia expediată la Teheran, în sudul orașului. Derieux îi lăsă un bacșiș regesc și plecară.

Un panou cu literele pe jumătate șterse le indică destinația. Era un fel de gară de triaj, înconjurată de ziduri, în plin deșert. Erau cam 50 de grade...

— Trebuie să arate superb grâul meu, gemu Van der Staern.

Intrarea era păzită de un iranian năucit de căldură, care abia se uită la hârtiile lor.

— E în spate, unde se vede alt zid. Trebuie să mai întrebați.

Și se tolăni din nou, cu cascheta pe nas. Derieux se așeză din nou la volan și mașina șerpui prin aleile înțesate de vagoane. Totul era pustiu. Ajunseră în fața unui post de control militar. Santinela își luă mitraliera și se apropie de ei. Derieux opri chiar în fața lui și coborî din mașină. Îi arătă hârtiile.

— Am venit să vedem grâul domnului Van der Staern, anunță el. Soldatul clătină din cap.

— Aici nu intră nimeni.

— Cheamă-l pe șeful tău.

— Nu am voie să mă mișc de aici.

— Atunci lasă-mă pe mine.

— Nu am voie.

Și mitraliera deveni mai amenințătoare. Transpirând din belșug, soldatul era foarte prost dispus. Îl scoseseră din satul lui ca să-l trimită în armată și nu avea chef să discute ordinele. Iar oamenii ăștia îl enervau. Fără să se mai ocupe de ei, intră în ghereta lui.

— Intrăm, totuși? propuse Van der Staern.

— Chiar vrei să intri aici? Tipul ăsta nu ascultă decât ordinele. Poate avem noroc să apară vreun ofițer... Mi-a venit o idee..

Întorcându-se la mașină, începu să claxoneze îndelung. Soldatul tresări și îndreptă mitraliera spre mașină. Dar nu avea ordin să-i împiedice pe oameni să facă zgomot. Iar frumusețea aia de mașină îl impresiona.

Avusese timp să afle că forța face casă bună cu bogăția. Ba chiar ideea că locotenentul lui o să fie trezit brusc din somn, la ora siestei, îl amuza grozav. Izbucni în râs, arătându-și dinții albi sub mustața groasă.

Derieux își dădu mai multă osteneală. Vacarmul era demn de luat în considerație. Și totuși, nu se întâmpla nimic.

Încercă să claxoneze pe diferite grupuri de sunete, mai repede, mai rar.

În sfârșit, o siluetă apăru dintr-o clădire și se îndreptă spre ei. Era un ofițer cu cravata desfăcută, care își încheie centironul alergând. Ajunse la grilaj cu o mutră fioroasă și se repezi la Mercedes.

— Nu mai terminați odată? urlă el la Derieux.

— Imbecilul ăsta a refuzat să vă cheme, spuse calm. Derieux.

— Foarte bine a făcut.

— Da, numai că nu era să vă așteptăm toată ziua. Am venit de la Teheran pentru asta.

Și arătându-l pe Malko pe bancheta din spate, adăugă:

— Patronul meu este un om foarte important, și nu-i place să aștepte.

— Și ce poftește? mugi ofițerul.

— Așteaptă un transport de grâu. Și vrea să vadă în ce stare se află.

— Grâu? Dar nu e nici un grâu aici. E un antrepozit militar.

Le întorsese deja spatele. Derieux îl chemă.

— Grâul este aici. Iată documentele doveditoare. Patronul meu este prietenul generalului Khadjar.

Cu reavoință ofițerul apucă hârtiile.

— Așteptați, spuse el.

Plecă cu hârtiile. Pentru că nu mai suporta căldura de cuptor din mașină, S.A.S. coborî. Avu impresia că i se varsă deasupra capului un cazan de apă clocotită.

Imaginea unei sticle de bere rece, aburindă, îi reapăru, tremurătoare, prin zăbrelele grilajului...

Van der Staern făcu și el câțiva pași, dar se întoarse repede și se prăbuși pe bancheta mașinii, lăsând portiera deschisă. Chipul lui se colorase într-un frumos roșu cardinal.

Derieux privea cu admirație la santinelă. Tipul transpira râuri-râuri, dar se ținea țeapăn.

— Ăștia ne lasă să ne coacem vreo oră și o să ne dăm duhul, gemu Van der Staern.

Malko nici nu-i răspunse. Ca să facă economie de salivă.

Așteptarea li se păru interminabilă. În realitate, se scursese cam un sfert de oră.

În sfârșit, ofițerul se întoarse. Surâzător, de astă dată. Ridică bariera și îi invită pe cei trei să-l urmeze.

Derieux se urcă la volan și merse până în dreptul unei barăci de lemn, servind drept loc pentru pază. În interior era aproape răcoare.

Se așezară cu toții în jurul unei mese. Un soldat aduse patru cești de ceai pe un platou. Clocotit!

— Ah, nu! gemu Van der Staern.

Ofițerul zâmbi și spuse în persană:

— Ba da, beți cu toată încrederea. O să vă simțiți mult mai bine după aceea. E mai răcoritor decât să bei ceva de la gheață.

Băură, opărindu-și limbile. Și, ca prin farmec, după cinci minute, nu le mai era sete.

Ofițerul tuși puțin și i se adresă lui Derieux.

— Să știți că mă bucur să mai întâlnesc străini. Nu prea vine lume pe la noi. Și sunteți foarte amabili că ați venit până la Khorramshar!

— Adică...îl întrerupse Derieux.

— Vorbiți foarte bine persana. Sunteți de mult în Iran?

— De câțiva ani, dar...

— Și vă ocupați de comerțul cu grâu?

— Nu, nu eu. Ci domnul Van der Staern, dar dânsul nu vorbește limba dumneavoastră.

Ofițerul se întoarse spre Malko.

— Și domnul se ocupă tot de grâu?

Malko se făcu că nu înțelege. Derieux profită de ocazie.

— Domnul Linge este un cumpărător important. De asta ar vrea să vadă grâul cu ohii lui.

— Înțeleg, înțeleg, făcu locotenentul.

Dar nu mai adăugă nimic. Înțelegea, dar nu pricepea....

Derieux puse degetul pe rană.

— Ați verificat dacă grâul se află aici, nu-i așa?

— Da, așa este.

— Atunci, pentru ca să nu vă facem să pierdeți mai mult timp, poate ne conduceți pînă acolo.

— Sigur, sigur. Dar mai este o mică probemă. Nimic grav, de altfel.

— Da?

— Ei bine, surâse el cu toată gura, pentru a vă permite accesul la aceste mărfuri care sunt sub control militar, am nevoie de o autorizație de la ministrul Armatei. O simplă formalitate.

— Și de unde o putem obține?

— De la minister.

— De la minister? Adică de la Teheran?

— Bineînțeles. Aici este un târg fără importanță și fără responsabilități.

Derieux strânse pumnii, dar se abținu.

— Vreți să spuneți că trebuie să facem cale-ntoarsă la Teheran pentru o bucățică de hârtie?

— Putem aranja lucrurile altfel.

— În ce fel?

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să le scriem. În câteva zile ar veni răspunsul. Și în acest timp, ați mai vizita câteva locuri frumoase.

Cei trei europeni se priviră în tăcere, siderați.

Locotenentul surâdea cu inocență. Își bătea joc de ei în modul cel mai elegant. O scrisoare dus-întors, cu ritmul bune cunoscut al poștei iraniene, însemna cel puțin două săptămâni de așteptare. Paisprezece zile la 60 de gr. de...

Derieux își reveni după câteva clipe.

— Nu credeți că ar fi mai simplu să dăm un telefon? Pentru că nu avem prea mult timp de pierdut.

— Bineînțeles, suspină ofițerul. Mi-ar face plăcere să vă pot face un serviciu, numai că Iranul nu este o țară prea modernă. În regiunea noastră, telefonul merge foarte prost. Iar acum, linia cu Teheran-ul este întreruptă din cauza termitelor...

— Termite?

— Da. Furnicile au ros stâlpii și firele pe mai mulți kilometri și nu avem bani să le înlocuim. Trebuie să așteptăm să se voteze noul buget.

— Dar trebuie să aveți o legătură prin radio, doar sunteți unitate militară!

Derieux începea să se enerveze. Ofițerul râse politicos.

— E o idee bună.

— Și atunci?

— Trebuie să-i cer autorizația șefului meu. O simplă formalitate.

— Vă rog să o faceți.

Ajungeau la capătul puterilor. Ofițerul tuși încet.

— Îmi pare rău, dar e plecat la manevre și nu se întoarce decât peste câteva zile. Dacă puteți aștepta...

Van der Staern urmărea acest dialog absurd, fără să înțeleagă nimic. Malko, însă, nu-și făcea iluzii. Omul respecta niște ordine.

În mod clar grâul acela era de-a dreptul un mister!

Dar Derieux era la fel de încăpățânat ca adversarul lui. Gânditor, bău o gură de ceai și atacă din nou.

— Cred că ne îndepărtăm de problemă. Pentru că, în orice caz, grâul aparține domnului Van der Staer, care este de față și nimeni nu are dreptul să-l împiedice să-și vadă marfa.

— Aveți perfectă dreptate. Dar dânsul l-a vândut unui organism oficial. Iată hârtiile doveditoare.

Și îi întinse lui Derieux un teanc de documente în persană, din care reieșea că grâul aparținea acum ministerului de război.

În câteva cuvinte, Derieux îi explică situația lui Van der Staern.

— Bine, dar nu am primit banii! Asta e hoție!

Derieux traduse. Locotenentul clătină din cap cu compătimire.

— E o situație foarte complicată. Iată de ce îmi trebuie o scrisoare de la minister.

Și, uite așa, se întorseseră de unde plecaseră!

Derieux surâse și, ca prin farmec, scoase la lumină o bancnotă de 1000 de riali. Începu să se joace distrat cu ea.

— Ne-ați face totuși, un mare serviciu, dacă ați merge cu noi până la vagoane, să ne uităm puțin...

Ofițerul suspină.

— Aș vrea atât de mult să vă pot fi de folos...

— Și am vrea să vă lăsăm și o amintire plăcută!

— Dar vagoanele sunt plumbuite...

— Asta se poate aranja. Le punem la loc, după aceea.

Locotenentul întrebă încet:

— Dar de ce țineți atât de mult să vedeți grâul acela?

— Ca să verificăm calitatea, spuse Derieux. Domnul Linge vrea să vadă dacă grâul mai suportă încă o călătorie.

— Cred că am putea aranja ceva, conchise ofițerul. Dar nu acum. Nu puteți veni mâine?

— La ce oră?

— Pe la unsprezece.

— Bine, mulțumesc mult. Sunteți amabil.

Toată lumea se ridică cu zâmbetul pe buze. Locotenentul le strânse mâinile, înclinându-se profund. Derieux ieși ultimul. Uită pe masă bancnota de 1000 de riali...

— Și acum? întrebă Van der Staern.

— Plecăm. Discutăm mai târziu, spuse Derieux.

Urcară în mașină. Derieux înjură atingând volanul. Era fierbinte ca o bară de fier. Până la ieșirea din vamă, cei trei bărbați nu scoaseră nici o vorbă.

Santinela îi salută impecabil.

— Ne-a dat întâlnire mâine, mizerabilul, mârâi Derieux.

— Dar e foarte bine mâine, afirmă Van der Staern.

— Se vede bine că nu ai habar de țara asta. Cuvântul mâine este cel mai des întrebuințat aici. Și întotdeauna înseamnă niciodată.

— Ah!

Belgianul era uluit. Derieux continuă:

— Tipul e hotărât să nu ne lase să vedem grâul niciodată. Numai că ne-a spus-o în stil iranian. Asta-i tot! Prefer să creadă că îl cred. În felul ăsta o să doarmă liniștit.

— S-a dus totul de râpă, conchise Van der Staern. 2000 de kilometri pentru nimic! Ar fi trebuit să vă gândiți la afurisita aia de autorizație înainte de a pleca, bombăni el.

— Păi, și dacă o aveam, ne-ar mai fi cerut o hârțoagă semnată de Șah, dacă îndrăznesc să spun! mârâi Derieux. N-avem decât o soluție, să mergem să ne uităm fără permisiunea lui.

— La asta mă gândeam și eu, spuse Malko.

Van der Staern îi privi speriat.

— Ați înnebunit? Au să ne împuște ca pe iepuri.

— Noaptea nu e nici o problemă. Ăștia dorm buștean, îi știu eu pe iranieni.

Mașina intră în oraș.

— Eu nu merg, rosti ferm Van der Staern.

— Dragul meu, totuși ne-ai face să câștigăm un timp prețios dacă ai veni la fața locului să-ți recunoști marfa, sublinie Malko.

— Doar n-ai venit până aici ca să ratezi partea cea mai interesantă a plimbării! adăugă și Derieux.

Nu prea convins, belgianul murmură ceva. Ajunseră la hotel.

— Va las aici, spuse Derieux. Am de făcut câteva cumpărături pentru plimbarea în nocturnă.

* * *

Cerul nopții era senin. Trei siluete se desenau clar pe fundalul deșertului. Mercedes-ul rămăsese în spatele unei cabane abandonate, la distanță de un kilometru. Acum, mergeau pe lângă zidul vămii militare, în partea opusă punctului de control.

— Acolo cred că e perfect, suflă Derieux.

Scoase din buzunar o foarfecă uriașă și își puse mănuși de cauciuc. Deasupra zidurilor se afla sârmă ghimpată, dar firele groase nu rezistară lui Derieux. El trecu primul, își scoase mănușile și verifică pistolul Smith et Wesson pe care îl avea la centură. Malko avea Coltul pregătit.

Ceva mai departe se vedea ceva întunecat.

— Acolo e calea ferată, spuse Malko. Să mergem de-a lungul ei.

Unul după altul, înaintară printre șine. Nu se auzea nici un zgomot. Din când în când, din deșert ajungeau țipetele unui coiot. Era trecut de mult de miezul nopții.

Deodată, apărură vagoanele, într-un șir nesfârșit, izolate de clădiri. Cei trei bărbați înaintară protejați de umbra vagoanelor. Pietrișul scrâșnea sub pașii lor, dar nu era nici țipenie prin preajmă.

Malko ajunse lângă primul vagon. Căută pe dibuite ușa. Era închisă cu un lacăt enorm. Dar nu era sigur că erau chiar vagoanele cu grâu.

— Aşteptaţi-mă aici, şopti el.

Urmări şirul de vagoane, numărându-le. Când ajunse la zece, masa sumbră a vagoanelor îşi schimbă aspectul. În locul lor erau platforme încărcate cu căruţe şi camioane. Mai merse puţin până la capătul convoiului. Nu mai erau vagoane descoperite.

Deci, primele zece trebuia să fie cele încărcate cu grâu.

Se întoarse la ceilalţi doi. Van der Staern se lăsase pe vine şi părea mai mult mort decât viu. Derieux pândea barăcile.

— Trebuie să-l deschidem pe primul, spuse Malko.

Fără un cuvânt, Derieux scoase un cleşte şi începu să se lupte cu lacătul primului vagon. Se chinui minute în şir, înjurând încet şi lovind cu pumnul. Rezista încă. În sfârşit, se auzi un trosnet surd,iar lacătul cedase. Cu infinite precauţii, Derieux şi Malko traseră de uşă,. care alunecă scârţâind îngrozitor. Cei doi bărbaţi se opriră.

Puteau să dea alarma pe o rază de un kilometru cu un asemenea tărăboi!

Reîncepură, milimetru cu milimetru. Aproape în linişte. Dar, un miros îngrozitor năvăli din vagon.

— Asta ce mai e? Doar n-or fi cadavre înăuntru, suflă Derieux. Era o duhoare fadă şi umedă, cu miasme de iaurt acrit.

— Van der Staern, vino să vezi.

Belgianul se urni din loc şi se apropie.

— E grâul, spuse el după ce inhală duhoarea.

— Grâul? Ce naiba, doar nu l-au cultivat într-un cimitir.

— Nu, dar a putrezit complet. Nici nu mă mir, cu căldura de aici. Cred că a încolţit în saci.

Acum uşa era în întregime deschisă şi mirosul era îngrozitor. Se distingeau vag, contururile sacilor suprapuşi.

— Spune-mi, te rog, grâul ăsta mai poate fi comestibil?

Van der Staern clătină din cap.

— Nici indienii înfometaţi nu l-ar mânca. E total pierdut.

— Şi nu te miră că ţi l-au plătit în dolari?

— Poate că celelalte vagoane sunt mai bune.

— O să vedem.

Derieux apucă din nou cleștele și-l atacă cel de al doilea. Reuși mai repede. Duhoarea era aceeași. Și al treilea și al patrulea erau în aceeași stare.

— Inutil să mai continuăm, spuse Malko. Dragul meu, ori ai făcut cea mai bună afacere din viața dumitale, ori cea mai proastă... Hai să desfacem câțiva saci, să vedem cum arată grâul ăsta pe care l-au plătit atât de scump.

Se întoarseră la primul vagon. Derieux trase un sac și-l aruncă pe jos. Tăie sforile cu un cuțit.

Malko și Van der Staern își ținură respirația. Parcă intraseră într-o morgă. Ținându-și respirația, Derieux băgă mâna în sac.

— E plin de viermi, murmură el.

Cu brațul înfipt până la umăr în masa infectă, pipăia de zor.

— Dar mai e ceva.

— Ce?

— Habar n-am, ceva ca o cutie de pantofi, din metal.

— Droguri? întrebă Van der Staern.

— M-aș mira. Ăștia exportă mai degrabă. Nu, chestia are un mâner și e grea.

— Încearcă să o scoți, sugeră Malko.

Derieux voi să răspundă ceva, când lângă baracă se aprinse un proiector, îndreptat direct spre vagonul lor.

— Doamne Sfinte!

Malko se înfurie. Totul mersese prea ușor! Erau așteptați. Doar nu din întâmplare se aprinsese proiectorul în mijlocul nopții.

— S-o ștergem, ordonă el. Poate mai avem timp.

O luară la fugă spre zid. Dacă reușeau să ajungă la mașină erau salvați. Derieux tocmai voia să se strecoare, când Malko îl reținu.

— La pământ!

O rafală de mitralieră trosni deasupra capetelor lor,chiar în aceeași clipă. Un grup de soldați se apropia pentru a-i prinde la mijloc. Erau încercuiți.

Mai multe focuri urmară, dar din fericire, soldații trăgeau la nimereală. Un glonț se înfipse în nisip, la picioarele lui Malko, altele ricoșară pe pietriș cu un zgomot oribil.

Deodată, spre cer se înălță o rachetă, chiar deasupra deșertului și căzu încet, suspendată de o parașută. Ilumina ca în plină zi locul unde se aflau.

— Mergem spre vagoane. Ne putem apăra mai bine acolo, ordonă Malko. Ăștia nu au nici un chef să ne prindă vii!

O luară la fugă, aplecați. Strălucirea rachetei îi urmărea. În momentul în care siluetele lor apărură cu claritate, o rafală lungă izbucni în spatele lor. Se aruncară la pământ.

— Fir-ar al dracului! au o mitralieră, înjură Derieux.

Racheta atinse pământul cu un sfârâit și se stinse. Țâșniră și ei și se apropiară de primul vagon, în momentul în care o a doua rachetă urca grațioasă spre cer.

De data asta, nu se mai auzi nici o rafală. Dar Malko observă, mai mult ghicind, o coloană de soldați care trecea de partea cealaltă a locului pe unde intraseră ei, exact unde tăiaseră sârmele.

— Trebuie să încercăm să ieșim pe ușa cealaltă, altfel ne prind la mijloc.

Din fericire, sacii nu ocupau în întregime vagonul. Derieux se apucă să-i înghesuie unii peste alții și ajunse la cealaltă ușă. Aceasta se putea deschide din interior. O trase și o închise imediat la loc, lăsând o deschidere foarte îngustă. Cu pistolul lui Smith et Wesson trase trei focuri. Auziră un țipăt și o grindină de gloanțe se abătu asupra vagonului.

— Nemernicii, veneau pe furiș, explică Derieux. Acum vor fi mai atenți, știind că ne putem apăra. Trebuie să ne organizăm cumva.

În câteva minute, amenajară în mijlocul vagonului un fel de cazemată din sacii de grâu. Cele două uși erau întredeschise pentru a supraveghea exteriorul.

Malko trase în același timp cu Derieux, pentru a demonstra că aveau arme.

Văzură un proiector apropiindu-se, montat probabil pe un jeep. Cu o lovitură precisă, Derieux îl stinse imediat. Un foc violent lovi vagonul. Lemnul se transforma în aschii, iar grâul încasă restul. Se trăgea în ei cu mai multe arme automate.

— Parcă am fi la Stalingrad, zise Derieux.

— Ce ne facem? gemu Van der Staern. Nu încercăm să ieșim?

— Cu două pistoale împotriva mitralierei? N-am ajunge prea departe. E mai bine să câștigăm timp. Dacă rezistăm o vreme, poate nu vor îndrăzni să tragă în noi în plină zi.

Ghemuiți în întuneric, cei trei bărbați încercau să străbată cu privirea întunericul. Adversarii lor se opriseră cu prudență la vreo cincizeci de metri.

Urmă un nou potop de gloanțe. Așezat pe burtă, Malko simțea gloanțele înfingându-se în grâul din jurul lui. Simțea, însă, și brațul lui Van der Staern tremurând convulsiv.

O voce metalică, venind de afară îi făcu să tresară. Era o porta-voce. Prin ea se auzea foarte clar:

— Predați-vă! Ieșiți din vagon cu mâinile pe cap și nu vi se va face nici un rău!

Anunțul fu repetat în persană și în engleză, apoi focul încetă. Van der Staern se ridică dintr-un salt.

— Eu mă duc! Doar n-o să mă las omorât aici.

— Ești nebun? urlă Derieux. O să te împuște ca pe un iepure!

Dar înainte să-l fi putut reține, Van der Staern escaladă parapetul de saci și se lăsă să cadă din vagon. Apoi începu să alerge împiedicându-se, cu mâinile încrucișate pe cap, strigând:

— Mă predau! Mă predau! Sunt belgian. Nu trageți.

O rafală lungă de mitralieră îi răspunse. Gloanțele muș-cară mai întâi din sol, apoi se înfipseră în trupul lui.

Omul se opri fulgerat, se încovoie, mai făcu câțiva pași cu brațele atârnând. O nouă rafală se abătu nemiloasă asupra trupului care căzu greoi, pe o parte. De necaz, Derieux trase două focuri în direcția mitralierei.

— Mizerabilii! Nu i-au dat nici o șansă!

— Vine în curând și rândul nostru, spuse Malko sumbru.

Ca pentru a-i da dreptate, mitraliera atacă din nou. Din nou plonjară cu fața în jos. Aproape că nu mai simțeau mirosul insuportabil.

O explozie surdă scutură vagonul. Profitând de tirul mitralierei, un soldat aruncase o grenadă. Sacul ce îi proteja se goli brusc, sfâșiat. Instinctiv, Malko întinse mâna să-l prindă. Aceasta i se afundă în grâu și întâlni un obiect tare și lung, ca o țeavă. Malko trase de el și îl scoase. Era o țeavă de mitralieră. Ca un fulger îi reveni în memorie inscripția citită pe foaia bătrânului negustor de cereale.

Prima linie era: 12 M G 42, 6 BZ, 20 000 CA. Deci erau M.G. 42! Cum de nu-și dăduse seama! Erau mitraliere germane, cu 80 000 de cartușe. Cele 6 BZ erau Bazuka.

Grâul servise la transportarea unui important stoc de arme. Iată de ce era atât de prețios și de ce îi trebuiau cu orice preț lui Khadjar.

Malko fu cuprins de o bucurie uriașă.

— Bătrâne, știi tu că ne aflăm într-un veritabil arsenal? îi spuse lui Derieux.

Îi explică în câteva cuvinte deducțiile sale și îi arătă țeava de mitralieră.

— Trebuie să găsim și restul. Și încă repede, replică belgianul.

Sfâșiară sacii cu febrilitate. Nu le trebui mult timp. În cinci minute erau în posesia a două mitraliere și a unui morman de cutii cu cartușe. Derieux jubila.

— Ah, ce-o să le fac acum! Nu se așteaptă ei la așa ceva. Dacă blegul ăla rămânea, i-am fi dat și lui una...

— Așteaptă, să mai căutăm. Știi să folosești o bazuka?

— Cred și au, doar am fost în Egipt.

Derieux goli un încărcător în direcția celorlalți, ca să nu fie neliniștiți. Între timp, Malko montase una dintre arme.

În sacul alăturat găsise un container cu patru obuze.

Le mai trebuiră aproximativ zece minute ca să se pregătească. Malko își petrecuse în jurul gâtului patru benzi cu cartușe de mitralieră. Derieux se împodobise și el la fel și pregătea acum bazuka.

— Gata, spuse el. Cum procedăm?

— Trebuie să încercăm să ieșim pe partea dinspre barăci. Ca să le facem o surpriză. Nu se poate să nu fie o mașină în vamă. Dacă nu, o să ne aruncăm în luptă din mers.

— Bine. Am reperat o mitralieră pe jeep. Încerc să o fac praf. Apoi îi facem ciur și o ștergem.

Fiecare puse câte o bandă de cartușe în mitralieră. Trosnetul sec al chiulaselor făcu un zgomot infernal.

— Gata?

Derieux ochi cu grijă. Silueta jeep-ului era destul de vizibilă. Apăsă încet pe trăgaciul armei, ținându-și respirația. Apăru o flacără orbitoare, urmată de o explozie violentă, a cărei lumină difuză pe tot câmpul de bătaie.

Malko avu timp să vadă cele două grupuri de soldați care încercuiau vagonul. Începuseră și ei să tragă.

Mitraliera este o armă teribilă. Austriacul o simțea trepidând în mâini, în timp ce banda cu cinci sute de cartușe se derula fără oprire. Aproape fără să ochească, mătura solul în fața lui. Jeep-ul ardea. Derieux trăsese în plin. Mai mulți iranieni căzură. Ceilalți se retrăseseră în dezordine. Un ofițer țipă ;

— Trageți! Trageți!

Îi răspunse mitraliera lui Dereiux. În rafale scurte, împroșca fiecare grup. Apoi slobozi o rafală lungă asupra grupului care o luase la fugă.

— Înainte, strigă Malko.

Săriră amândoi din vagon, ținând armele de curele. Malko fu surprins cât de ușoară este mitraliera lui. Această M. G. 42 fusese studiată de nemți în 1942 pentru a opri valurile de asalt ale rușilor și avea o cadență de tir proverbială...

Cei doi bărbați parcurseră aproape o sută de metri fără să tragă un singur foc. Trecură de jeep-ul în flăcări și ajunseră la grupul de barăci. Se aruncară la pământ și priviră spațiul luminat din fața lor. Era un fel de curte de cazarmă, înconjurată de barăci din lemn. Abia avură timp să-și pregătească mitralierele. Drept înainte, la circa douăzeci de metri, apăru un ofițer, cu pistolul în mână, urmat de vreo douăzeci de oameni.

— Sunt ai mei, murmură Derieux.

Mitraliera M.G. 42 scuipă flăcări scurte. Rafala mătură tot grupul. Primul căzu ofițerul. Ceilalți militari se retraseră, lăsând mai multe trupuri pe jos. Derieux își terminase banda și încărca alta în mare viteză.

— Trebuie să găsim o mașină, spuse Malko. Hai, dă-i drumul.

În spatele lor auziră focuri de armă. Următorul grup, venit din exterior, se adunase și le venea din spate. Malko întoarse arma și trase la întâmplare. Asculta cu voluptate zgomotul ascuțit.

Bietul Van der Staern!

Cei doi bărbați porniră din nou, aplecați, și traversară spațiul descoperit. Urma o alee lungă, neluminată, doar cu un lampadar la capăt, unde se afla postul de gardă, fără nici o îndoială.

— Du-te, spuse Malko. Te acoper.

Se întinse în spatele unui copac și așteptă. Derieux porni în fugă. În spatele barăcii în care fuseseră primiți la amiază, erau garate trei camioane și un jeep.

O rafală izbucni din locul unde îl lăsase pe Malko. Derieux văzu luminițele ucigătoare scuipate de arme. Cu rapiditate făcu înconjurul vehiculelor. Nu se vedea nici o

santinelă. Urcă în jeep, pipăi până găsi contactul și porni. Înainte își pregăti mitraliera ca să poată trage spre dreapta.

Înconjură încet baraca și o luă pe aleea pe care venise.

Nici nu parcursese câțiva metri, că îl văzu pe Malko fără armă. Austriacul se aruncă în mașină.

— Era și timpul. Tocmai terminasem ultimele cartușe.

— Eu mai am o bandă întreagă.

Cu farurile stinse, jeep-ul se îndreptă spre unul dintre depozite. Văzură, în sfârșit, grilajul. Era închis.

Derieux coborî iute și trase de poartă. Deschise ambele aripi ale grilajului și se urcă în mașină. Un om ieși din gheretă și se îndreptă spre ei. Nu avu decât răgazul să sară într-o parte ca să nu fie prins sub roți.

— Sper că Mercedes-ul nostru este unde l-am lăsat, spuse Derieux. Dacă pornim sprte Teheran într-un jeep militar ne vede toată lumea.

Pe drum, în apropierea locului unde lăsaseră automobilul, Derieux încetini. Malko îndreptă mitraliera spre clădire și sări din mașină. Derieux opri și făcură amândoi înconjurul casei.

Mașina era tot acolo și nu se vedea nici țipenie. În zece secunde porniseră, abandonând jeep-ul militar. Mergeau acum spre Khorramshar, pe drumul pustiu.

— Plecăm din oraș cât mai repede, spuse Malko. Nu mai avem ce face aici. Nu cred că vom fi căutați oficial pentru isprava din noaptea asta. Iranienii nu prea au cum să mascheze afacerea cu armele. E limpede. Khadjar a aflat de călătoria noastră și a încercat să ne elimine discret. Dar cred că-i este dificil să ne aresteze. Ne întoarcem rapid la Teheran și luăm legătura cu Șahul.

— Așa vom face. Trecem pe la hotel și apoi o ștergem.

Peste un sfert de oră se opriseră în fața hotelului Vanak. Un portar adormit veni și le deschise. Malko luă cheia camerei lui Van der Staern. Împachetă rapid toate lucrurile belgianului și își făcu propriile bagaje. Schimbă încărcătorul Coltului.

Derieux era deja în hol. Explicase paznicului de noapte că erau nevoiți să plece și achitase cheltuielile pentru cele trei camere. Era trei dimineața. Se opriră la ieșirea din oraș ca să ia benzină și porniră pe drumul spre nord.

Primii kilometri îi parcurseră sub o stare de tensiune maximă. Dar nu întâlniră nici un baraj pe drum. Pe la cinci dimineața întâlniră o mașină. Era un vechi autobuz care mergea spre oraș. Malko adormi imediat ce apărură razele de soare.

Hotărâseră să meargă fără întrerupere până la Teheran.

Derieux era o veritabilă forță a naturii. După o asemenea noapte, era capabil să conducă o zi întreagă. Iar la sosire, aveau încă multe de făcut.

Capitolul VII

Un semnal roșu, sonor, urla în fața unui persan uriaș, cu craniul ras, care vărsa flăcări dintr-o mitralieră, apropiindu-se cu un rânjet pe față...

Malko se ridică tresărind din pat. Soneria telefonului îi spărgea timpanele. Pe dibuite, apucă receptorul.

— Alo?

— Domnul Linge?

— Da.

— Puteți coborî în hol peste o oră?

— Dar cine sunteți?

— Numele meu nu v-ar spune nimic. Dar cred că avem interese comune în acest moment.

— Nu înțeleg.

— Grâul, de exemplu...

Urmă o mică tăcere. Necunoscutul vorbea engleza cu un ușor accent. Tocmai acest accent îl determină pe Malko să răspundă „DA". Era rusesc.

Se sculă imediat din pat și se aruncă sub duș. Probabil dormise douăsprezece ore, pentru că era deja ora prânzului.

În ajun, Derieux condusese ca un nebun, ca să ajungă la Teheran pe la miezul nopții.

În timp ce jetul de apă îi biciuia pielea, Malko se gândea la Van der Staern. Bietul individ, n-avea să mai vadă niciodată Belgia natală! Fără să vrea, îi făcuse lui Malko un imens serviciu. Fără el, n-ar fi aflat niciodată nimic din toată povestea asta cu arme. Era proba absolută că C.I.A. deținea întotdeauna informații exacte.

Khadjar și Schalberg își pregăteau în tihnă revoluția!

De iranian, Malko era sigur. Dar în ceea ce-l privește pe Schalberg, nu-i venea să creadă că își trădează țara și șefii deliberat, cu toate consecințele incalculabile la care se putea aștepta.

Trebuia să-și mai încerce norocul. Să-l informeze pe generalul american de ceea ce se petrecea.

Dacă era în cunoștință de cauză, nu mai avea nici o importanță, pentru că oricum însemna că știe de întâmplarea de la Khorramshar. Dacă însă Khadjar îl trăsese pe sfoară pe general, era momentul să-i deschidă ochii acestuia din urmă.

Cu un prosop înfășurat în jurul taliei, Malko ridică receptorul. Obținu imediat biroul generalului Schalberg și chiar generalul în persoană îi răspunse. Malko se prezentă, iar celălalt se dovedi amabil.

— Cred că vrei să mă întrebi de dolari, bătrâne, pariez. Dar n-am aflat încă nimic.

— Nu din acest motiv, domnule general. Trebuie să vă întâlnesc cât mai repede, pentru o afacere extrem de importantă.

Schalberg păru surprins, dar nu plictisit.

— În cazul ăsta, treci pe la biroul meu, după-amiază, să îmi spui despre ce este vorba.

Malko mulțumi și închise. Peste câteva ore o să știe adevărul. Această certitudine îi trezi pofta de a se destinde. Formă numărul Taniei Taldeh.

După câteva greșeli, reuși să o găsească. Ea începu să râdă când îi auzi numele.

— Credeam că ați murit, spuse ea. Dacă ați fi telefonat alaltăieri am fi mers la o mare petrecere la Massudi. Ar fi fost grozav.

Malko se scuză și adăugă.

— Hai să ne vedem astăzi. Când ieși de la birou. Și poate bem ceva împreună.

— E dificil. Nu sut prea multe locuri plăcute în Teheran.

El insistă. În cele din urmă, fata fixă întâlnirea la un club, în apropiere de Tachte Jamshid, la ora cinci, la Belugette.

Malko îl sună apoi pe Derieux. Belgianul încă dormea. Pentru că ora întâlnirii din hol se apropia, Malko se îmbrăcă repede. Nu se simți el însuși decât după ce își puse un costum negru, călcat ireproșabil și își înnodă cravata de mătase.

Se privi în oglindă. La vârsta lui putea încă să-și permită a mai face curte unei fete de vârsta Taniei.

Părul îi rămăsese foarte blond, iar ridurile fine din jurul ochilor îi accentuau aerul viril. Costumul foarte ajustat nu-i permitea să poarte Coltul. Așa că îl închise într-o mică valiză.

Coborî. Holul forfotea de lume. Un grup de americani bătrâni sporovăiau la recepție și toate canapelele erau ocupate de oameni de afaceri. În apropierea peretelui de sticlă ce mărginea piscina era foarte cald și multă lume era afară, făcând plajă sau bălăcindu-se în apă.

Malko se uită cu admirație la fața unei stewardese blonde, ce părea suedeză, când cineva îi vorbi.

— Vreți să mergem să bem ceva pe marginea piscinei, domnule Linge?

Malko se întoarse. Bărbatul care i se adresase avea cam patruzeci de ani și aerul serios al unui înalt funcționar din țară estică. Nu surâdea, dar atitudinea era prietenoasă.

Malko observă amuzat lărgimea demodată a pantalonilor evazați ai omului ; știau rușii să facă rachete, dar se îmbrăcau total anapoda.

Fără să mai schimbe un cuvânt, se îndreptară spre sală. Aleseră o masă mai retrasă și Malko, pentru că nu-și luase micul dejun, comandă o porție de caviar și vodcă. Celălalt se mulțumi cu un ceai.

Când chelnerul se îndepărtase, rusul începu:

— Trebuie să vă surprindă intervenția mea, S.A. S., pentru că astfel vă numiți. Nu prea obișnuiți să luați legătura cu noi...

Malko surâse. N-avea rost să facă pe prostul. Omul știa prea bine cu cine are de-a face.

— Nu-mi dau seama despre ce intervenție ar putea fi vorba, replică el. Nici nu știu cine sunteți.

Celălalt se înclină ușor.

— Vladimir Mihalev Sederenko, secretar trei al Ambasadei Uniunii Sovietice.

— Deci îmi cunoașteți numele...

— La perfecție. Și știu și de ce vă aflați aici...

— Ah!

Nu era nevoie să mimeze surpriza, pentru că era autentică. În principiu, numai două persoane erau la curent cu misiunea lui. Președintele S.U.A. și patronul de la C.I.A.

— Da. Ați venit să anchetați o posibilă tentativă de revoluție pusă la cale de fascistul ăsta de Schalberg și de asasinul de Khadjar.

— Cum puteți face asemenea afirmații?

— Grâul, dragul meu S.A.S.! L-am urmărit încă de la plecare. O asemenea cantitate de "spice înarmate" nu poate trece neobservată. Am fost anunțați în legătură cu comanda care fusese avansată, dar habar nu aveam cui îi era destinată. În tot cazul, nu Șahului. Și nici vouă, care aveți mijloace mult mai practice. Cât despre noi, nici vorbă, surâse el. Deci nu mai rămâneau decât puține posibilități. Sosirea dumneavoastră ne-a deschis ochii, ca și micile incidente pe care le-ați avut. Acum știm la ce să ne așteptăm. Și trebuie acționat repede.

Se aplică peste masă.

— Domnule S.A.S., știți probabil, că țările noastre au încheiat un acord de neutralitate în privința Iranului. Șahul este la curent. Dacă planul fascistului Khadjar se realizează, echilibrul se va distruge. Vom fi obligați să intervenim, fapt ce ar putea crea o situație explozivă... Vă puteți imagina tancurile armatei roșii intrând în Teheran?

— Dar probeme atât de grave trebuie rezolvate la nivelul guvernelor, protestă Malko.

— Știu. Numai că, pentru moment, guvernul american nu poate face nimic. Schalberg este prea mult implicat pentru a mai da înapoi. Cu atât mai puțin Khadjar. Problema trebuie rezolvată pe loc.

— Și eu ce pot să fac?

— Să-l preveniți pe Șah. Pe noi n-o să vrea să ne creadă. Khadjar este omul lui de încredere de un deceniu. El a făcut praf partidul Tudeh, care era finanțat de noi. Pe dumneavoastră însă, vă va crede. Sau, cel puțin, va lua unele măsuri ca să împiedice agravarea situației.

— Dar sunteți sigur că Schalberg s-a înțeles cu Khadjar?

— Absolut. Chiar el a hotărât asasinarea Șahului!

Malko nici nu se clinti. Era o noutate!

— Dar armele astea la ce ar trebui să servească?

— La provocarea dezordinii, pentru a se justifica proclamarea legii marțiale. După care complotiștii vor acționa cu ușurință. Când armata își va da seama că a fost manipulată, o să fie prea târziu.

— Înțeleg.

— Trebuie să ajungeți la Șah.

— O să încerc. Pe dumneavoastră unde vă mai pot găsi?

— Lăsați totul asupra mea. O să vă contactez chiar eu, dar acționați repede.

Rusul se ridică și plecă, după ce se înclinase ușor.

Lui Malko i se aduse caviarul. Stoarse o lămâie peste boabele negricioase și le întinse pe o bucățică de pâine.

Era, într-adevăr, cel mai bun caviar din lume. Aproape că merita o revoluție.

* * *

După ce termină dejunul, Malko urcă în cameră și redactă o telegramă pentru Washington. Totul era să găsească modalitatea de a o expedia. Dacă trecea prin serviciile de cifrare ale Ambasadei, Schalberg ar fi aflat imediat.

Malko scrise de câteva ori textul şi se opri la o formulă enigmatică pe care putea să o expedieze ca atare de la poştă.

Avea timp să treacă pe acolo înainte de a se întâlni cu Tania. Alese un taxi mai puţin şifonat decât celelalte şi se destinse puţin. Dar ajunse cu câteva minute întârziere la Belugette.

Era un loc ciudat, aflat la primul etaj al unui imobil nu prea grozav, în apropierea bulevardului Tachte Jamshid. Interiorul semăna cu al unui bar american, dar cam demodat.

Tania se afla acolo, pe o canapea. Nu mai era nimeni în local.

Malko simţi că se încălzeşte brusc. Fata asta era dragostea personificată, cu picioarele ei lungi şi bustul agresiv. Era îmbrăcată cu o rochie neagră de mătase imprimată, care i se ridicase deasupra picioarelor îmbrăcate cu ciorapi de culoare închisă. Rochia era foarte ajustată pe corp.

— Voiam să plec, spuse ea încet.

— Nu m-aş fi consolat niciodată, replică Malko, sărutându-i mâna.

El comandă o vodcă-citron şi ea îl imită. Chelnerul aduse consumaţia,iar ei rămaseră singuri în mica sală, scăldată într-o muzică dulceagă.

— Vrei să iei cina cu mine? întrebă Malko. După aceea, am putea merge la Colbeh.

Fata clătină din cap.

— Imposibil, nu pot ieşi singură cu un străin.

— Dar aici?

— Nu e acelaşi lucru. Aici nu ne vede nimeni.

— Şi dacă apare cineva?

— Imposibil. Am închiriat localul pentru o oră.

Malko rămase pe gânduri, în faţa acestei secretare care îşi putea permite să închirieze un bar întreg pentru o întâlnire...

Ea continuă.

— Dacă sunteţi liber poimâine, putem merge la petrecerea unor prieteni.

— De acord. Dar sper că n-o să fim obligați să le ținem toată noaptea companie!

— Ce vreți să spuneți?

El îi luă mâna, o duse încetișor la buze și o păstră între ale sale.

— Că îmi placi teribil.

Ea râse.

— Cât puteți fi de abili, voi, europenii! Voi faceți curte tuturor femeilor.

— Nu chiar tuturor. Sunteți prima iraniancă cu care stau de vorbă.

Și asta era adevărat Pentru că era prima fată drăguță pe care o întâlnise.

— Atunci, rămâne pentru poimâine. O să vă trimit mașina mea la hotel, ca să nu vă rătăciți. Este destul de departe, în munți...

— Vrei să mă răpești?

Râseră amândoi. Pe nesimțite, Malko se apropiase de ea. Piciorul lui îl atingea pe al Taniei. Ea nu se retrase.

— Dacă am dansa?

Ea îl privi cu un surâs diafan și se ridică fără să spună un cuvânt, degajând o mireasmă de Diorissimo.

Erau de aceeași înălțime. Imediat, ea își încrustă trupul într-al lui, cu naturalețe, ca și când ar fi dansat dintotdeauna cu el. Costumul subțire al lui Malko nu-l proteja deloc de formele agresive ale partenerei sale. O strânse și mai tare. Ea își lipi obrazul de al lui. El își plimbă puțin mustața pe gâtul ei, făcând-o să se înfioare. Gura lui Malko urcă încet și o întâmpină pe a Taniei. Buzele ei erau deja întredeschise și ea însăși luă inițiativa sărutului, care fu interminabil. Rămaseră apoi înlănțuiți, clătinându-se. Malko îi mângâia încet bustul și o simțea fremătând sub degetele lui. Ea se îndepărtă încet de el, cu un surâs puțin distant și murmură:

— Trebuie să plec, acum.

— Atât de repede?

— O să ne mai vedem. Peste două zile.

Ochii Taniei, foarte strălucitori, aveau o privire avidă. În ciuda celor șaptesprezece ani ai ei, nu avea nimic dintr-o domnișoară de pension. Malko avea un chef nebun să o răstoarne pe canapea și să facă dragoste acolo, imediat.

Era sigur că nu s-ar apăra și aproape sigur că exact asta aștepta. Dar un vechi fond de civilizație îl reținu. Apoi, mai era și simțul datoriei. Cu siguranță că Schalberg îl aștepta deja.

Se mulțumi să o prindă de umeri, în momentul în care voia să iasă și o lipi cu brutalitate de el. Ea îi răspunse la îmbrățișare, fără să scoată un cuvânt. Coborâră, fără să fi întâlnit pe nimeni. Pe stradă, ea redeveni fata binecrescută și puțin distantă pe care o cunoscuse. Îi întinse mâna și se urcă într-o mașină mare, neagră, condusă de altcineva.

Găsi și el un taxi, al cărui șofer își zgâlțâia de zor tranzistorul În cinci minute ajunse la Ambasada americană, puțin mai departe, tot pe Tachte Jamshid. În față, se afla carcasa ruginită a unui imobil în construcție, rămas părăsit din lipsă de fonduri, de mai bine de un an. Constructorul se avântase într-o aventură prea mare pentru punga lui. Acum, clădirea neterminată servea drept adăpost vagabonzilor care își petreceau nopțile în jurul unui foc, sau prostituatelor care bântuiau pe Tachte Jamshid, imediat după lăsarea întunericului. Aveau clienți amărâți, prea sărmani ca să-și poată oferi o cameră.

* * *

Malko fu introdus imediat în biroul lui Schalberg. Generalul părea îngrijorat. Îl invită pe Malko să ia loc, își aprinse o țigară, fără să-i ofere și lui și atacă:

— Ai cam făcut prostii dragul meu S.A.S. Și încă prostii mari. Îmi dau toată osteneala să dreg situația.

— Ce fel de prostii?

Încordat, Malko aștepta urmarea. Ceva nu era în regulă Generalul îl privi ironic.

— Vrei să duci chiar dumneata la Ambasada Belgiei cadavrul lui Van der Staern?

Imediat, Malko își regăsi sângele rece.

— Nu m-ar deranja. A fost ucis de soldați iranieni, care au acționat nesocotind drepturile cele mai elementare.

— Numai că uiți să adaugi câți ai rănit și ai ucis chiar dumneata...

— După ce au încercat să mă asasineze.

— Ce făceai în plină noapte, într-un depozit de armament iranian?

— Verificam o informație.

— Ce informație?

— Cunoașteți la fel de bine ca și mine. Acest convoi de grâu era, în realitate, un transport de arme.

— Și ce dacă? De ce ți-ai băgat nasul acolo? Nu era meseria dumitale. E bine să faci exces de zel, dar mai discret. Vrei să afli rădăcinile acestei povești?

— Sigur.

— Datorită unor informații, aflasem că de mai mult timp partidul comunist clandestin Tudeh voia să aducă arme în țară. Noi le-am reperat și le-am urmărit traseul prin Europa. Din nefericire, și în serviciul nostru sunt trădători. Ceea ce explică atacul căruia i-ai fost victimă.

— Locotenentul Tabriz?

— Era un comunist. Perfect. Complicii lui aveau nevoie de bani ca să poată plăti armele. Noi lăsam lucrurile să curgă, pentru a nu-i speria. Ce ne mai interesau câțiva dolari, când puteam, generalul Khadjar și cu mine, să punem mâna pe întreaga rețea clandestină a celor din Tudeh?

— Dar, atunci, de ce au ajuns armele în depozitul armatei?

— Imbecili!

Generalul clătină din cap și strivi țigara într-o scrumieră.

— Noi reușisem să deturnăm aceste arme de la destinația lor. Serviciile secrete ale generalului Khadjar aveau intenția de a ușura sacii de grâu, înainte ca ei să ajungă la

Teheran. Ceea ce ar fi creat o mare confuzie în rândurile adversarilor noştri. Pentu că ei aveau nevoie de aceste arme. În plus, ei s-ar fi răzbunat pe furnizorii lor, convinşi că au fost traşi pe sfoară, ceea ce permitea două lovituri dintr-o dată.

— De ce soldaţii au încercat să ne omoare şi de ce l-au ucis pe Van der Staern care se predase?

— Aveau ordin să nu lase pe nimeni să se apropie de vagoane. V-au luat drept comuniştii care voiau să pună mâna pe arme.

— Dar puteau să ne ia prizonieri!

Schalberg surâse uşor.

— Dragul meu S.A.S, eşti foarte naiv! Toţi cei din Tudeh pe care i-am putut prinde au ajuns la cimitir. Acolo nu mai deranjează pe nimeni.

Malko aprobă, puţin distrat. Toate ipotezele sale se duceau pe apa sâmbetei. Generalul i-o luase înainte şi avea răspuns la orice întrebare. Şi dacă C.I.A. fusese intoxicată de agenţii sovietici, dornici să se debaraseze de Khadjar şi de Schalberg? Se hotărî să nu-şi dea în vileag toate gândurile.

— Sunt dezolat, domnule general, spuse el. E drept că am vrut să fac pe salvatorul de unul singur. După ce l-am întâlnit din întâmplare pe Van der Staern, mi-am spus că ar fi o mare ispravă să vă aduc toată afacerea pe o tavă de argint...

— Sigur, sigur, făcu Schalberg, protector. Numai că lucrurile au ieşit prost. Mai ales pentru Van der Staern.

Schalberg era ceva mai destins, ca şi când aparenta umilinţă a lui Malko l-ar fi liniştit. Acesta profită.

— Aş vrea să plec cât mai curând din Iran, începu el. De fapt aş pleca azi, dacă n-aş fi întâlnit o creatură încântătoare care m-a invitat poimâine la o petrecere gen „O mie şi una de nopţi"...

Generalul izbucni în râs.

— Foarte bine! Te mai relaxezi. Iranienii fac un tărăboi al dracului pentru toți oamenii pe care i-ai omorât la Khorramshar. Generalul Khadjar încearcă să te acopere. Eu i-am explicat neînțelegerea. Dar este posibil să fii interogat de Securitatea Militară de aici. În acest caz, negi totul. Au ordin să nu insiste prea mult.

Schalberg se ridică și-i întinse mâna lui Malko.

— Îți doresc noroc în cuceririle dumitale. Și nu te mai întâlni cu oameni nepotriviți, ca cei de la dejun. Sunt oameni care dau numai sfaturi proaste. Lasă-ne pe noi să rezolvăm toate aceste probleme și spune-le la Washington că suntem stăpâni pe situație.

Ușa biroului se închise în urma lui. Malko ieși. Coborând scara, gânditor, se lovi de cineva care tocmai intra.

Un tip înalt și blond, ras în cap și cu un aer hotărât. Una dintre gorilele Ambasadei, probabil.

Merse puțin pe Tachte Jamshid, înainte de a lua un taxi. Afacerea se complica din ce în ce mai mult. De ce să se îndoiască, în definitiv, de cuvântul lui Schalberg? Nu ar fi fost prima dată când rușii încercau o asemenea lovitură. Ca să-și mai limpezească gândurile, se hotărî să se liniștească sunându-l pe Derieux.

Hotelul Sefid era la doi pași. Intră și dădu un telefon belgianului.

— Bine că ai sunat, spuse acesta. Am vești pentru dumneata.

— Bine, sosesc.

Sări într-un taxi și peste cinci minute era pe strada Soraya. Derieux îi deschise chiar el, cu câinele lipit de picioare. Îl conduse pe Malko în salon și plecă să aducă o sticlă de șampanie, Moet et Chandon.

— Asta e de la Ambasada Franței. E cea mai bună. Merită să bem pentru zvonurile pe care le-am auzit.

— Ce? A izbucnit războiul?

— Nu, revoluția. M-am plimbat prin Bazar toată ziua. E o atmosferă foarte încordată. Oamenii sunt porniți. Și au

hotărât o grevă generală pentru mâine. Așa începe întotdeauna. Iar Mollahii îi sprijină puternic.

— Mollahii?

— Da, preoții lor. Ei acuză guvernul și deci pe Șah,că atentează la spiritul religios al țării și fac jocul comuniștilor. Și pare serios de data asta, pentru că au arme. Ale noastre...

Malko era tulburat.

— Dar cine se află în spatele acestei chestii? Chiar comuniștii? Adică partidul Tudeh?

— Ești nebun? Cum să fie ei? Orice altceva, dar nu ei și pentru moment este imposibil de aflat cine trage sforile. O să vedem mâine, după primii morți...

— Superb! Bine aranjat!

Și Mako îi povesti întâlnirea cu Schalberg. Derieux îl asculta furios, rostogolindu-și ochiul drept, atins de strabism divergent.

— Te-a dus cu preșul, conchise el. Sau eu nu mai înțeleg nimic din țara asta. Partidul Tudeh e incapabil de o acțiune de asemenea anvergură. Așa după cum ți-a spus generalul, i-au ciomăgit așa de zdravăn pe comuniștii iranieni, încât au eliminat și vecinii și rudele îndepărtate ale celor bănuiți. Dar o să vedem noi mâine... Cel mai bine ar fi, dacă vrem să fim în miezul evenimentelor, să ajungem devreme la Bazar, pe la șase. Luăm ceaiul la un prieten sigur și așteptăm... Ar fi mai bine să dormi aici. Nu se știe niciodată... Dacă Securității îi va veni ideea să te interogheze chiar mâine?

— De acord.

Derieux ridică paharul.

— Pentru revoluție și bănet, cele două mamele ale Iranului!

Capitolul VIII

O coloană înaltă de fum negru urca drept spre cerul albastru al Teheranului. Provenea de la un camion militar răsturnat, care ardea în mijlocul pieței Maldan El-Dam, în sudul Bazarului. Jur-împrejur, puștimea făcuse o horă și arunca în flăcări tot ce le cădea în mâini. Trupul șoferului rămăsese prins în cabina al cărei parbriz explodase sub gloanțe. Fața lui, înnegrită de fum, se desompunea încet, sub efectul căldurii. Alte trei corpuri erau întinse în mijlocul șoselei. Doi soldați și un civil, care își pierduse pantofii, zăceau pe caldarâm.

Malko și Derieux ieșiră în strada Khlaban, venind din Bazar și se opriră brusc. Se aflau în plin teritoriu al nimănui.

La capătul străzii, spre piața Mesdan, se zăreau uniformele albastre ale polițiștilor, care își așezaseră jeep-urile de-a curmezișul străzii și se adăpostiseră în spatele lor.

Ei apărau Palatul Gulestan și clădirea Radio. Dacă abandonau acest punct strategic, mulțimea putea să se reverse pe bulevardul Khayam, până la cartierul ambasadelor și să ajungă la Palatul Imperial.

La celălalt capăt, mulțimea de manifestanți aștepta, într-o masă sumbră care bloca tot bulevardul. Nu îndrăzneau să înainteze în fața armelor poliției, dar se simțea că, la cea mai mică incitare din partea liderilor, se vor repezi din nou.

Malko și Derieux traversară rapid spațiul descoperit și se refugiară lângă resturile unei cabine telefonice. Geamurile

fuseseră sparte și receptorul atârna în vid. Manifestanții smulseseră și firele, care zăceau pe trotuar.

— Nu-mi prea miroase a bine aici, spuse Derieux. Dacă avansăm spre polițiști, riscăm să ne facă felul un exaltat, iar de partea cealaltă, or să ne linșeze... În felul ăsta, cu așa scenariu, pielea albă nu e o carte de vizită prea bună.

— Cu atât mai rău! Mai bine mergem spre mulțime. Vedem mai multe și nu e cu mult mai periculos.

Mergând încet, cei doi bărbați se îndreptară spre grupul compact și ostil care bloca strada.

Deodată, o porta-voce strigă ceva dinspre polițiști. Se vede că primiseră ordine.

— Dați-vă înapoi și împrăștiați-vă, țipa vocea. Toți cei care se împotrivesc, vor fi arestați.

Unul lângă altul, jeep-urile începură să coboare bulevardul. În fiecare se afla un grup de polițiști cu căști, înarmați cu mitraliere și cu ciomege lungi. Primele rânduri de manifestanți începură să dea înapoi. Jeep-urile accelerară.

— Au s-o ia peste bot, mârâi Derieux. Și noi suntem la mijloc!

Deodată, o armă automată deschise focul. Mai întâi o rafală lungă, apoi mai multe, scurte. Malko și Derieux se aruncară în șanț. Gloanțele le țiuiau pe deasupra capului.

— Știu că nu-și pierd timpul, curcanii! remarcă Derieux.

— Ascultă! Nu trag ei!

Derieux ridică capul, sfidând orice prudență. Era adevărat. Jeep-urile se retrăgeau în dezordine. Mai mulți polițiști rămaseseră întinși pe jos, în mijlocul drumului. Alții fugeau, abandonându-și mașinile. O nouă rafală îi făcu să se arunce la pământ.

— Recunoști zgomotul? întrebă Malko. O mitralieră MG 42 trage. Cred că este pe acoperiș...

Se auzi un tumult surd și, deodată, mulțimea se puse în mișcare. În câteva secunde masa de oameni se aruncă urlând asupra polițiștilor, trecând pe lângă Malko și Derieux, fără să-i bage în seamă.

Aceştia se ridicară imediat după scurgerea primelor rânduri şi fură absorbiţi de mişcarea mulţimii. În jurul lor se striga, se urla, femeile scoteau ţipete ascuţite.

Prinşi la mijloc, Malko şi Derieux ajunseră lângă trupul unui poliţist pe care oamenii îl călcau în picioare.

Nici unul dintre manifestanţi nu părea înarmat. Unii aveau câte o cărămidă în mână, bete, dar nu arme de foc.

Malko privea în jurul lui, când văzu deodată un om luând o grenadă din buzunar, scoţându-i cuiul şi aruncând-o cu toată puterea spre poliţişti. Apoi omul făcu stânga împrejur şi dispăru în mulţime... În acelaşi moment se auzi răpăitul unei mitraliere, dinspre nord, probabil din direcţia Ferdowsi.

Era limpede că manifestanţii dispuneau de mai multe arme automate.

Derieux profită de o răsfirare a puzderiei de oameni ca să-l tragă pe Malko.

— Hai s-o ştergem. Se încinge prea tare atmosfera. Pentru moment, poliţiştii sunt copleşiţi, dar sunt două regimente de blindate în Teheran. Nu mai trece mult timp până apar.

— Unde vrei să mergem?

— Unde am mai fost.

Porniră în goană. Străduţele care duceau spre Bazar erau pustii. Ajunşi în faţa unei uşi de lemn, Derieux bătu de mai multe ori. După câteva clipe, uşa se deschise şi bătrânul iranian care apăru în prag îi zâmbi lui Derieux.

Curtea interioară a casei era calmă şi răcoroasă. Malko şi Derieux se aşezară pe nişte perne şi aşteptară. Acolo petrecuseră şi noaptea.

Nu prea credea în revoluţiile la care eşti invitat.

Apoi, pe la opt dimineaţa, fuseseră treziţi de ţipetele şi zgomotele mulţimii. Manifestanţii alergau pe străduţe, ţipând sloganuri şi agitând drapele.

Se îmbrăcaseră în mare grabă şi se amestecaseră în primele grupuri. Se aflau în sudul Teheran-ului, în cartierele

sărace, acolo de unde porneau toate răzmeriţele, pentru a urca spre nord, spre Palatul Şahului, Parlament, Universitate şi cartiere elegante. Asta se întâmplase în urmă cu o oră. Acum, situaţia era mult mai gravă.

— E mult mai bine aici decât afară, suspină Derieux.

— Dar ce vor?

— Habar n-am. De obicei sunt paşnici şi se mulţumesc să bată măr câţiva poliţişti, care dau şi ei cât pot. Dar nu se ajunge la moarte.

— Au arme, de obicei?

— Nu.

— Deci, acum e altceva. S-ar spune că transportul lui Van der Staern a ajuns unde trebuia.

— Adică la cine?

— La comunişti sau la alţii.

— Care alţii?

— De unde vrei să ştiu? Nici n-am idee. Mai lipsea o picătură ca paharul să se verse. Iar cineva este pe punctul de a căuta gâlceavă cu orice preţ. Dar cu ce scop?

Malko se ridică dintr-un salt şi îşi scutură costumul.

— Hai să vedem. Trebuie să aflăm cine trage sforile.

— Riscăm să ne lăsăm pielea acolo. Tot nu avem cum să intervenim. O să aflăm din ziare ce s-a întâmplat. Ar fi mai bine decât să nu le mai putem citi vreodată!

— Haide, ce naiba, nu mai fi aşa pesimist!

În ciuda voinţei lui, Derieux îl urmă pe Malko. Străduţa era tot pustie. Urcară în direcţia Bazarului, de unde se auzea o rumoare surdă de împuşcături izolate, în rafale. Urmară mai multe explozii.

— E o bazuka, remarcă Malko.

În partea de sus a Bazarului nu se vedea nici un suflet.

Dar câteva cadavre şi zeci de pantofi abandonaţi demonstrau că, pe acolo, fusese luptă serioasă. Mai multe vitrine fuseseră sparte şi o altă cabină telefomică era distrusă complet.

— Să trecem prin Bazar. Tancurile nu au cum să intre acolo, propuse Derieux. O să ieșim pe parte cealaltă, în Buzarjomeri.

* * *

Nu întâlniră pe nimeni în labirintul Bazarului. Toate prăvăliile erau închise cu obloane. Atmosfera era sinistră.

Când ieșiră în stradă, îi întâmpină o scenă oribilă. La zece metri de ei, un grup de tineri spânzurau un polițist de un copac. Nenorocitul nici nu se mai zbătea.

Malko întoarse capul, îngrozit. Derieux îl trase de acolo.

— Haide, ăștia sunt turbați!

O luară pe strada Kheyam, care urcă spre nord. Peste tot erau autobuze cu geamurile sparte, magazine devastate, cadavre de polițiști, de soldați și de civili. Derieux întoarse cu piciorul un soldat. Primise chiar în frunte un glonț care îi străbătuse țeasta dintr-o parte într-alta...

Mici grupuri de manifestanți îi depășeau în fugă. Grăbiră pasul ca să nu se facă remarcați. Dinspre nord se auzeau focuri de armă. Bulevardul Ferdowsi era plin de oameni care alergau în aceeași direcție. Din când în când, câte un tip apuca o piatră și o arunca într-o vitrină.

Negustorii de covoare și zarafii de pe acest bulevard înstărit erau, probabil, disperați.

Alergând, cei doi bărbați ajunseră, în sfârșit, la intersecția de la Shah Reza, considerată centrul orașului, un fel de Champs Elysées al Teheran-ului. Manifestanții erau peste tot. În grupuri mici, înaintau spre nord și spre vest.

— Niciodată nu au venit atât de departe, remarcă Derieux. Cred că Șahul nu e prea liniștit. Dacă îl abandonează și garda...

— Dar ce naiba vor?

— Du-te și întreabă-i! Cei mai mulți, nimic! Vor să se răzbune pentru douăzeci de secole de mizerie, distrugând

obiecte pe care, oricum, nu le-ar avea niciodată. Dar trebuie să existe niște lideri care știu prea bine ce vor.

— Ascultă!

Derieux ciuli urechile. Pe deasupra exploziilor și rafalelor de arme automate, auzi un vuiet caracteristic.

—Tancurile!

Veneau dinspre vest, pe Shah Reza. Instinctiv, Derieux o luă la fugă în direcția opusă.

— Stai, strigă Malko. Trebuie să vedem.

Nu era simplă bravură. Din direcția aceea venea zgomotul mitralierelor și se auzea și o bazuka. Deci într-acolo se aflau misteriosii conducători.

Derieux scutură din cap.

— Ai înnebunit! Un tanc e cu totul altceva. Și dacă o să murim, nu văd cui i-ar putea folosi la ceva!

Cu toate astea, se luă după Malko. Nu merseră prea mult timp. Lângă Teheran Palace, manifestanții veneau din toate părțile, apoi se împrăștiau, aruncând pietrele și ciomegele. O baricadă făcută din mașini răsturnate și autobuze bloca strada.

Malko și Derieux se apropiară cu precauție. În față, mai era o baricadă, de unde se trăgea. Malko zări țeava unei mitraliere și un tub de bazuka. Izbucni apoi o lumină scurtă și obuzul porni. Atunci văzu Malko primul tanc.

Era așezat cu spatele spre porțile Universității și turela era îndreptată spre bulevard. Obuzul nu îl atinse, dar scoase un copac din rădăcină. Imediat, cele două mitraliere de pe tanc începură să toace.

Malko îi văzu pe cei cu mitraliera din față crispându-se, ca sub o descărcare electrică, după care rămaseră imobili. Brusc, tancul se urni din loc. trăgând rafale scurte. Un altul, spre stânga, îl acoperea. Prindea viteză. Malko și Derieux abia avură timp să se arunce în holul de la Teheran Palace. Dar nu-i remarcă nimeni. Toți funcționarii și clienții erau pe burtă. Cele două tancuri trecură prin fața hotelului, răsturnară baricadele și continuară spre Nadei. Malko ridică încet capul. După tancuri nu apărură și soldați.

— Vino, îi suflă lui Derieux.

Bulevardul Shah Reza părea în întregime mort. Nu se mai vedea nici un manifestant. Zgomotul luptei se deplasase spre este și spre sud. Dar, încă se auzeau rafale de arme.

Mergând cu precauție pe trotuar, Malko ajunse la a doua baricadă. În jurul mitralierei, corpurile nu mai mișcau. Gloanțele enorme făcuseră răni oribile.

Malko se aplecă deasuprea celui care mai ținea încă în mână cureaua mitralierei. Nu mai avea chip. Fusese un iranian tânăr. Un alt glonț îi sfâșiase haina. Prin gaură, Malko zări o bucățică de hârtie verde, care îi atrase atenție. O trase prin buzunarul distrus și apucă un teanc de bancnote. Derieux fluieră.

— Fir-ar a dracului de treabă!

Malko ținea în mână un teanc de bancnote americane, de o sută de dolari!

Închise ochii și își puse în funcțiune extraordinara memorie. Prin fața ochilor îi defilau seriile banilor furați.

Fără nici o îndoială, și aceia făceau parte din același lot.

Derieux mai întoarse un cadavru și scoase o înjurătură. Malko tresări. Era un european.

Era chiar o figură pe care Malko o mai văzuse, cel cu care se încrucișase, ieșind din biroul lui Schalberg, cu o zi înainte. Omul fusese secerat de o rafală în plin piept, dar chipul îi era intact. Pistolul Walther îi căzuse. Mai ținea încă în mână o servietă de piele, pe care Malko i-o smulse. Derieux îl trase.

— Hai, nu mai e de stat, uite o coloană de soldați care o să ne ia drept hoți.

Ținând servieta, Malko îl urmă. O luară pe o străduță, spre nord. La o sută de metri fură opriți de un baraj militar. Un ofițer foarte politicos îi întrebă de unde veneau. Derieux răspunse că avuseseră o întâlnire de afaceri la Teheran Palace și că încercau să ajungă la hotelul lor, la Hilton.

— Vă pun la dispoziție un jeep, spuse ofițerul.

Se urcară și porniră pe drumul spre Shimran. Peste tot se vedeau trupe. La intersecția de la Maideneh, două tancuri Patton erau pregătite. Mai multe camioane cu soldați staționau pe bulevardul Pahlavi.

* * *

Zgomotele luptelor nu se mai auzeau decât înfundat, dinspre sudul orașului. Se părea că rebelii se retrăseseră.

La Hilton era panică. Holul gemea de americance nervoase, care îi hărțuiau pe funcționarii de la recepție cu întrebări ciudate.

Oamenii se înghesuiseră lângă uriașele geamuri de unde se vedeau mai multe coloane de fum negru care maculau cerul senin. Un mic avion se învârtea deasupra orașului.

Malko își luă cheia și urcară în cameră.

Servieta americanului nu era încuiată. Conținea niște teancuri groase de dolari și o foaie de hârtie împăturită în patru. Malko o puse pe pat. Era un plan al Teheran-ului pe care se vedeau cercuri roșii și albastre, cu adnotări și nume. Toate se aflau plasate în sudul orașului la intersecțiile cele mai importante.

— Iată amplasametul grupurilor înarmate, spuse Malko. Dispuneau, deci, de cel puțin o duzină de arme automate. Respectivii trebuiau să acționeze ca provocatori. E ușor de verificat.

Se aplecă deasupra hărții. La capătul bulevardului Khiaban, acolo unde se aflaseră cu două ore mai devreme, era un cerc roșu și un nume. Era mitraliera care trăsese în polițiști, în apropierea lui Malko.

— Iată de ce aveau nevoie de arme și de bani, murmură Malko. Au plătit mercenari, care să-i stimuleze pe manifestanți. Khadjar voia să pună mâna pe putere în felul acesta. Numai că nu i-a mers...

Derieux clătină din cap.

— Nu prea se potrivește. Khadjar știe foarte bine că două regimente de blindate staționează în afara orașului și că pot interveni într-un interval de două ore. Ele aparțin Gărzii Imperiale. Împotriva lor,mitralierele și chiar bazuka nu sunt de nici un folos. Nu cred că spera să-l lichideze pe Șah în maniera asta.

— Atunci ce a încercat?

— Nu-mi dau seama. Poate, pur și simplu, a vrut să creeze dezordine, ca să poată lichida elementele moderate ce i s-ar fi putut împotrivi mai târziu. Asta i se potrivește. O să vedem totul în ziare. Le are pe toate la mână!

— S-ar putea să ai dreptate. În tot cazul, un lucru e sigur. Schalberg și Khadjar au mers mână în mână în afacerea asta împotriva Șahului. Doar nu Suveranul le-a ordonat să tragă împotriva propriilor tancuri!

— Numai că, în țara asta, nimic nu este imposibil...

— Totuși! Trebuie să-l înștiințăm pe Șah de ce se pregătește. Hai din nou în oraș. Să vedem ce a mai rămas din Mercedes.

— Bună idee, dar nu cred că mai e mare lucru.

Găsiră cu mare greutate un taxi care acceptă să-i ducă în oraș. Imediat ce ajunseră la liziera localității întâlniră baraje. La fiecare, Derieux arăta actele și le spunea că merge să-și caute mașina. Ajunseră astfel până la Poștă. Piața era plină de soldați. Un tanc ardea la capătul străzii Lalezar. Un camion acoperit trecu pe lângă ei și Malko observă că era plin de trupuri îngrămădite unele peste altele.

— Sângeroasă poveste, murmură el.

Șoferul îi lăsă înainte de a ajunge în târg, în fața clădirii Radioului. Nu voia să meargă mai departe. Se strecurară pe jos printre patrule și ajunseră până la Bazar.

Mercedesul nu mai era decât un morman de fiare calcinate. Îi dăduseră foc, înainte de a se folosi de el ca baraj împotriva tancurilor.

— Asta este! O să-mi cumperi altul, că ai cu ce!

Malko surâse.

— De acord. În definitiv.Trezoreria nu știe că am regăsit o parte din bani. Aproape cinci-șase mii! Hai la palat. Cunoști pe cineva pe acolo?

— Da, pe Rhafa, purtătorul de cuvânt. Dar e un tip corupt. Ar fi trebuit să încerci prin Ambasadă.

— Nu e indicat! Schalberg e prea puternic acolo. Prefer să ajung singur la Șah.

— Cum crezi...

Porniră la drum. Malko lăsase prețioasa servietă în valiza lui de la hotel.

Nu se vedea nici un taxi. Nenumărate resturi murdăreau strada. Unele vitrine erau sparte, altele își coborâseră obloanele din fier. În câteva minute ajunseră pe strada Pasteur, care ducea la Palatul Șahului. Îi opri un baraj. Trebuiră să discute îndelung. Peste tot erau trupe. Le vedeau împrăștiate pe peluzele din fața Palatului.

Le trebuiră încă douăzeci de minute ca să parcurgă ultima sută de metri a străzii. Trei tancuri păzeau piața din fața parcului Imperial. Un uriaș de aproape doi metri, sergent în Garda Imperială le bara drumul.

— Este obligatoriu să ajung la generalul Nasseri, spuse Derieux.

Sergentul îi lăsă să treacă. În parc o luară pe aleea care ducea la biroul lui Rhafa, unde i se permise să intre imediat.

Iranianul era un omuleț scos ca din cutie, cu o privire vicleană în spatele ochelarilor cu rame mari și cu o voce mieroasă. Se interesa îndeaproape de personalul feminin din biroul lui și cumula funcțiile de purtător de cuvânt, agent secret și atașat cultural. Forța lui provenea din faptul că îl vedea pe Șah în fiecare dimineață și din servilismul care îl caracteriza.

Ascultă explicațiile lui Derieux cu mare atenție și își luă notițe în persană.

— Îi voi transmite Majestății Sale cererea dumneavoastră. Îl întâlnesc mâine dimineață. Ce motiv trebuie să indic pentru această întrevedere?

— Un motiv urgent, grav și confidențial, spuse Malko. Mă aflu aici în misiune pentru guvernul Statelor Unite.

Și pentru a-i dovedi, își scoase scrisorile de acreditare și i le arătă. Rhafa clipi repede, citi hârtia și i-o înapoie, spunând cu o voce și mai dulce.

— De ce nu mergeți pe cale diplomatică, domnule Linge? Se pare că sunteți împuternicit cu un mandat oficial.

— Am motivele mele, i-o tăie Malko, sec. Motive ce îl vor interesa pe Majestatea Sa.

Rhafa nu insistă. Se aduse ceaiul. Sorbi politicos din ceașcă și îi întinse mâna lui Malko.

— Telefonați-mi mâine dimineață, pe la unsprezece. Până atunci o să am un răspuns. La ce hotel stați?

— La Hilton.

— Foarte bun hotel. Pe mâine.

O secretară musculoasă și păroasă îi însoți.

— Dacă obții întâlnirea cu Șahul mâine, atunci eu ajung Papă, spuse Derieux imediat ce ieșiră.

Malko nu răspunse. Rhafa nu-i inspira încredere.

— Să ne întoarcem la hotel, propuse el. Vreau să pun documentele și banii în siguranță.

— Știu eu un loc.

Merseră mai mult de un kilometru până găsiră un taxi. Toată partea de nord a orașului era calmă, dar erau camioane cu trupe peste tot. În trecere, Derieux cumpără ziarul Etalaat, care tocmai apăruse. O manșetă lată bara prima pagină:

REBELII COMUNIȘTI ÎNCEARCĂ SĂ PREIA PUTEREA

Articolul arăta că membri ai partidului Tudeh, înarmați cu arme de contrabandă, încercaseră, cu complicitatea unor elemente sindicaliste, să ia cu asalt comisariatele de poliție din partea de sus a orașului. În timpul confruntărilor mai mulți capi ai Frontului Național fuseseră arestați. Armata rămăsese fidelă regimului și înnăbușise revolta.

— Khadjar a dat lovitura, murmură Derieux. A pregătit opinia publică pentru lovitura lui, subliniind pericolele la care

se expune țara din cauza comuniștilor și i-a lichidat pe moderații care i-ar fi făcut probleme.

— Bine că am pus mâna pe dolari și pe plan!

— Poți să fii sigur că, în acest moment, cadavrul tipului blond se dizolvă în var nestins. Era singura probă evidentă!

Hilton-ul era păzit de un grup de soldați cu o mitralieră.

Îl chestionară pe șofer, bănuitori, apoi se relaxară văzând că are europeni în mașină.

— Așteaptă-mă jos, spuse Malko. Mă duc să-mi aduc comorile și mă întorc.

Nimic nu se clintise în cameră. Luă valiza și coborî. Derieux oprise un taxi. Coborâră la vreo trei sute de metri de casa belgianului și continuară pe jos.

Imediat ce intrară, Derieux luă valiza și dispăru. Se întoarse peste zece minute, când Malko era deja la a treia vodcă.

— Acum poți sta liniștit.

— Unde ai pus-o?

— Am o ascunzătoare pe fundul cisternei de apă. Am pus valiza într-un sac de cauciuc etanș și am umplut-o la loc. Acum, comoara dumitale zace sub trei metri de apă.

— Foarte bine.

Liniștit, Malko luă cina cu belgianul. Morun filé. Radioul dădea fără încetare informații despre incidentele din ziua aceea. Încă mai erau lupte. Derieux primi un telefon.

— Se pare că au săpat tranșee cu buldozerul ca să îngroape cadavrele, anunță el. Khadjar a îngropat morții de-a valma.

— Chiar crezi că e adevărat?

— Mai degrabă subdimensionat. Niciodată nu se va afla câți oameni au fost uciși astăzi. Oricum, Khadjar n-o va spune.

La zece, Malko merse la culcare. Străluciri roșiatice mai luminau încă partea de sus a orașului. Ardeau și case. Hilton-ul era o oază de liniște după toate cadavrele din ziua aceea. În cele din urmă, Malko adormi adânc.

Capitolul IX

Telefonul sună îndelung și-l trezi. Auzi vocea anxioasă a „amicului" său, rusul.

— S.A.S., trebuie să vă văd imediat. Sunt jos în hol. Pot să uro?

— Sigur.

Malko își trecu repede pieptănul prin păr. După un ciocănit discret, ușa se deschise și interlocutorul său din ajun intră și își puse pălăria pe masă.

— Știți că sunteți supravegheat, spuse Malko.

Omul râse cu modestie.

— Bineînțeles, dar m-am obișnuit. Ce ați aflat de la generalul Khadjar?

— Mi-a explicat că aveți intenția să preluați puterea cu ajutorul unor arme de contrabandă.

— Generalul e prea optimist. Mi-ar plăcea să fie adevărat. Dar altceva mă neliniștește. Știați că Șahul a fost pe punctul de a fi asasinat ieri?

— Cum așa?

Rusul aprinse o țigară și se așeză pe pat. Malko luă loc pe fotoliul din fața lui. În clipa aceea, cineva bătu la ușă.

— E pentru mine. Adică, pentru dumneavoastră, spuse rusul.

Malko deschise. O femeie de serviciu aduse un pachet mare. I-l întinse și plecă. Semăna foarte bine cu un sac de cartofi, dar atârna șase-șapte kilograme. Avea o etichetă cu numele și numărul camerei lui Malko.

— Ce mai e și asta?

— Deschideți-l, răspunse rusul surâzând. E un cadou pentru dumneavoastră.

Malko desfăcu ambalajul. Înăuntru era un sac de plastic, cu fermoar. Îl trase. Înăuntru era făină, de o albeață imaculată.

— Este o parte din faimoasa dumneavoastră făină, declară rusul. Din păcate nu vă era destinată.

— Și de ce mi-ați adus-o? Făina asta nu are nici o valoare. Ceea ce era înăuntru era important.

Rusul zâmbi misterios.

— Domnule S.A.S., vreți să faceți o experiență? Luați un vârf de cuțit din această făină, puneți-l pe o hârtie pe pervazul ferestrei și aprindeți un colț al hârtiei cu bricheta.

Intrigat, Malko se conformă recomandărilor rusului și se îndepărtă puțin, după care dădu foc hârtiei.

Flacăra atinse făina. Se produse o explozie violentă și geamul se făcu cioburi. Malko făcu un salt înapoi. Rusul nu se mișcase și continua să surâdă.

— Deci, domnule S.A.S.?

— Ce e cu asta? Doar n-o să mă faci să cred că explozibilul ăsta era pe post de făină, în saci!

— Nu chiar toată cantitatea. Dar e o parte din făina răposatului Van der Staern. Este, într-adevăr, un explozibil puternic. Care mai este și de fabricație americană...

— Americană?

— Absolut. În urmă cu mai mulți ani, în timpul războiului, serviciile noastre secrete au cerut să li se fabrice un explozibil care să semene la perfecție cu făina, pentru a trece de ochii vigilenți ai Gestapo-ului. Acum aveți în față o mică mostră. Din conținutul acestui sac nu prea se poate face o pâine pufoasă, dar poate să transforme întregul Hilton într-o groapă destul de adâncă.

— Și pentru ce mi-ați adus-o?

— Ca să mă credeți pe cuvânt.

— De unde provine materialul?

— Nu știu. Probabil dintr-un stoc rămas în Europa și pe care, cumpărătorul grâului, l-a adăugat prețioasei încărcături. Știu însă unde urmă să ajungă. Sacul ăsta trebuia să se afle ieri pe biroul Șahului. I se povestise că se află în fața celui mai pur eșantion de făină, venită din nordul țării pentru a aduce un omagiu Suveranului. Un fel de prezentare a produselor agricole iraniene. Un ofițer ar fi tras fermoarul pentru ca Șahul să poată vedea albeața acestei făini regale. Și toți cei prezenți s-ar fi transformat în lumină și căldură, împreună cu Palatul de Marmură. N-ar mai fi rămas din Șah nici cât să umpli un sicriu de copil.

— Cum s-ar fi putut așa ceva! Doar făina asta nu explodează spontan!

— Nu, dar fermoarul avea ceva atașat.

Rusul îi arătă un obiect, asemănător unui creion, pe care îl scoase din buzunar.

— E un detonator cu tracțiune. Și funcționează perfect, confirmă rusul.

— Și ce s-a întâmplat? Cum de au ajuns toate astea în mâinile voastre?

— Nu vă pot destăinui. Avem și noi câțiva oameni în anturajul Șahului. De data asta s-a dovedit că sunt foarte folositori. Știam că se punea ceva la cale. Pot să spun că și datorită dumneavoastră am reușit să dejucăm planul atentatului. Ne-ați relevat exact pista care ne lipsea. Dacă ați privi lista personalităților ce trebuiau să participe la această emoționantă ceremonie, ați observa că lipsea numai una, care se scuzase în utima clipă. Vorba aceea, poți să ai convingeri puternice, dar să nu-ți dorești să faci pe eroul!

— I se poate întâmpla oricui, i-o tăie Malko, în fața aerului ironic pe care îl afișa rusul.

— În ce ne privește, persoana însărcinată să însoțească un asemenea obiect, ar fi rămas până la capăt. Astfel, în cazul unei anchete, nimeni n-ar fi bănuit... Dar asta este! Pe scurt, am reușit să subtilizăm această prețioasă făină și să o înlocuim cu una adevărată. Pachetul care v-a fost adus

conține tot stocul. Era prea periculos să-l aduc chiar eu. Să nu o aruncați pe fereastră. Riscați să nu aveți timp să coborâți și să vă cadă tot Hilton-ul în cap...

— De ce nu ați păstrat-o?

— Ce să facem cu ea? Noi nu suntem teroriști... În felul acesta, veți lua de bun ceea ce o să vă mai spun pe viitor. Dacă mai aveți un viitor...

— Sunteți foarte optimist!

Rusul se ridică și strivi țigara într-o scrumieră.

— Nu, sunt doar realist. Dumneata reprezinți un pericol pentru Khadjar. Mica revoluție de ieri nu reprezintă decât o parte a planului său.

— Și care e următoarea?

— Eliminarea Șahului. Dacă nu eram noi, s-ar fi întâmplat ieri. După ce dispare Șahul, are mână liberă. Și de-a curmezișul acestui proiect grandios, nu ești decât dumneata, S.A.S.

— Mulțumesc.

— Îți urez noroc. Și, dacă putem, te vom ajuta.

Malko se încruntă.

— Am un chef teribil să mă urc în primul avion pentru Washington și să merg să-i povestesc toate astea Președintelui. Mai ales că am și unele probe...

Rusul ridică din umeri.

— Ar dura prea mult. Îi știu eu pe oamenii politici. Khadjar este susținut de un „lobby" puternic la Washington. Nici chiar cu mărturia dumitale nu-și vor lua mâna de pe el în câteva zile. După care, ar fi prea târziu... Nu vor trebui decât să recunoască guvernul instalat de el.

— Și ce mă sfătuiți, atunci?

— Acționați aici. Pătrundeți la Șah. Sau împiedicați-l pe Khadjar să acționeze. Chiar dumneavoastră. Înainte să acționeze el asupra dumneavoastră și să fie definitiv...

Pusese mâna pe clanța ușii.

— În tot cazul, pot să vă spun că al VI-lea corp al Armatei ruse comandat de generalul Kerenski, a sesizat manevre de

blindate la frontiera Iranului, între Tabriz și Babolsar... Noi luăm foarte în serios afacerea asta, S.A.S.!

Ușa se închise încet. Fără sacul ce se afla pe pat, Malko ar fi crezut că a visat. Merse la frigider și își turnă o porție copioasă de vodcă, pe care o înghiți strâmbându-se.

Deci era absolut singurul în măsură să împiedice lovitura de stat care putea să declanșeze un război! Singurii săi aliați erau un spion de ocazie și câțiva oameni nu prea si-guri... Nu putea să conteze nici pe ambasadă, nici pe C.I.A. Măcar dacă ar fi putut să vorbească la telefon... I s-ar fi tri-mis întăriri!

Înainte de orice, trebuia să se debaraseze de periculosul cadou pe care i-l adusese rusul. Cât despre personaj, îi era imposibil să-și dea seama dacă spunea adevărul. Atâta vreme cât atentatul eșuase...

Cântări sacul în mână. Îi venea greu să creadă că pudra aceea inocentă ar fi fost în stare să distrugă un imobil cu zece etaje! Dar cum să scape de ea? Ideal ar fi fost să o îngroape undeva, într-un loc pustiu. Numai că, dacă taxiul avea un accident, ieșea un foc de artificii de toată frumusețea!

Îi veni o idee: toaleta. Verifică apa. Curgea.

Cu infinite precauții, vărsă o treime din sac în chiuvetă, lăsă „făina" să se dilueze în apă și dădu drumul robinetului cu putere. Piureul albicios dispăru, inofensiv. Repetă operațiunea până ce termină tot sacul. Îl împături apoi cu grijă și îl puse în valiză. Era o dovadă pentru chimiștii care puteau ușor să spună ce se aflase înăuntru....

Satisfăcut de a se fi debarasat de cadoul neplăcut, se gândi să meargă puțin la bar, să se destindă. Pentru moment tot nu mai avea ce face, până nu primea răspunsul lui Rhafa. Și, cine știe dacă la bar nu întâlnea persoane interesante!

Se instală într-un colț. Barmanul îi aduse vodcă-citron. Aproape imediat, un bărbat se înclină în fața lui.

— Domnul Linge?

— Da.

— Sunteți chemat la telefon, în hol.

Era din nou rusul.

— M-am gândit că trebuie să fiți la bar. Aș vrea să vă avertizez în privința făinii... Nu trebuie, sub nici un motiv, să o aruncați la toaletă, cum v-ar putea trece prin cap. Am întrebat pe unul dintre tehnicienii noștri...

— De ce?

Malko simți că i se ridică părul în cap.

— Pentru că materia organică din canalizare poate fi un mediu foarte favorabil de explozie pentru făină. Sare în aer și instalația, și clădirea... Totul...

— Îmi telefonați puțin cam târziu, spuse Malko.

Rusul râse cam sinistru.

— În acest caz, dragul meu, ar fi bine să iei cina cât mai departe, în oraș...

Și închise. Malko se întoarse la bar, dar vodca i se păru ciudată la gust. În fiecare clipă se aștepta să fie aruncat în aer de o explozie gigantică. Se trânti o ușă, motiv pentru care sări imediat în picioare. Se gândi că ar fi bine să-și menajeaze nervii. Și dacă Hilton-ul trebuia să cadă, măcar să nu se afle prin preajmă. Se hotărî să meargă la Palat. Ar fi fost mult mai eficient decât să dea telefon. De astă dată, intră fără dificultate. Revoluția se terminase. Rhafa îl lăsă să aștepte cinci minute, înainte de a-l primi. Era la fel de amabil. Timp de mai multe minute îi povesti lui Malko despre frumusețea poemelor lui Hafez, pe care le traducea în franțuzește. Și pentru că Malko părea foarte puțin interesat de acest curs de literatură persană, funcționarul păru, deodată, că se trezește din reverie.

— A, da, i-am povestit Majestății Sale, de dimineață, despre cererea dumneavoastră de audiență.

— Și ce-a spus?

— Majestatea Sa ar fi foarte fericită să vă primească.

— Când?

— Imediat ce va fi posibil. Cât timp veți mai rămâne la Teheran, domnule Linge?

De îndată ce clipea, Rhafa semăna cu o pasăre de noapte surprinsă de lumina farurilor. Malko își puse mâinile pe birou.

— Nu pot să aștept. Trebuie să văd pe Majestatea Sa imediat. Înțelegeți?

Rhafa clipi fremetic din ochi.

— O să fac imposibilul. În seara aceasta îl văd pe rege. O să-i vorbesc din nou despre dumneavoastră. Și vă promit că voi fi convingător. Numai că Majestatea Sa este foarte ocupată în acest moment. Dacă aș putea să-i spun despre ce este vorba...

— Nu se poate!

Malko se săturase de individul acela atât de viclean.

— Pe mâine. Voi veni la aceeași oră.

Vorbise în persană. Rhafa mormăi un „la revedere" cam neliniștit. Politicos și stilat, bărbatul în negru îl speria. De ce ținea atât de mult să intre la Rege? Alții nu voiau ca el să reușească..

* * *

Ieșind din Palat, Malko merse direct la Ambasada americană. În trecere, cumpără ultimele ziare. Într-o poză impunătoare se etala pe prima pagină generalul Khadjar, marele învingător al revoltei comuniste.

Universitatea era închisă și erau restricții de circulație de la zece seara la șase dimineața. Totul fusese pus în contul Tudeh-ului.

„Toți liderii au fost arestați... "povestea articolul din ziar.

Malko aștepta la ambasador aproape o oră. Se vedea clar că diplomatul era furios că agentul secret nu-l vizitase mai devreme. Era un omuleț roșcovan, aproape chel, cu ochii spălăciți. Perfectul diplomat de carieră, fără anvergură. Probabil că nu ieșea din ambasadă decât pentru a lua parte la cocktail-uri. Strânse, fără căldură, mâna lui Malko.

— Robert Kiljoy.

— Prințul Malko Linge.

Diplomatul tresări puțin la auzul titlului, dar nu ceru lămuriri.

— Schalberg mi-a vorbit de dumneata. Cu ce vă pot fi de folos?

Malko scoase scrisoarea de acreditare și i-o întinse. În timp ce diplomatul citea, agentul secret îi explică, pe scurt, situația. Misiunea sa cerea să-l vadă de urgență pe Șah. Putea oare ambasadorul să-l ajute?

Diplomatul nu păru încântat.

— Calea obișnuită era prin Rhafa și Alah, miniștri la Curte. Numai că ei nu se grăbesc niciodată, explică Malko.

— Aș putea să vă dau o recomandare pentru Rhafa, spuse ambasadorul.

— Nu aveți o posibilitate mai rapidă? îl întrerupse agentul.

— Poate prin generalul Khadjar... Dacă Schalberg îl roagă personal, cred că ar face un efort. Se află într-o poziție foarte bună.

Malko avu un gest de enervare.

— Dar dumneavoastră cum ați face, dacă ar trebui să-l întâlniți pe Șah în următoarele douăzeci și patru de ore?

Celălalt îl privi, surprins.

— Dar nu mi s-a întâmplat niciodată. Și apoi, aici sunt anumite uzanțe, obiceiuri. Ar trebui să mă întâlnesc cu ministrul afacerilor externe, care i-ar transmite cererea mea. Dar, în definitiv, de ce nu vreți să recurgeți la generalul Khadjar? Am înțeles că a fost foarte amabil cu dumneavoastră.

— Am motive să mă îndoiesc de gentilețea domniei sale, răspunse Malko sec.

Kiljoy îl privi de parcă l-ar fi anunțat că Președintele era membru al Partidului Comunist.

— Dar e omul cel mai sigur pe care îl avem în țara asta, țipă el. El ne-a ajutat să ne instalăm confortabil în 1951. Mie îmi place foarte mult, adăugă el cu căldură.

Nu avea rost să mai insiste. Și nici nu se făcea să-i explice adevăratele motive ale vizitei.

— Ați putea totuși, prin legăturile pe care le aveți, să-mi înlesniți primirea la Curte, la Șah, într-un interval cât mai scurt? întrebă Malko, ridicându-se. Este de cea mai mare importanță. Bineînțeles, vă cer să păstrați secretul absolut asupra conversației noastre. Chiar și față de colaboratorii dumneavoastră cei mai apropiați. Este o problemă care privește numai Casa Albă, pe dumneavoastră și pe mine.

Kiljoy aprobă cu ardoare. Însă Malko plecă, fără să-și facă prea multe iluzii. Diplomaților nu le plac niciodată spionii și era sigur că acest Kiljoy o să-i pună bețe în roate.

În plus, prea îi admira pe cei doi generali, care reprezentau pentru el o ierarhie bine stabilită. Pentru ambasador, Malko nu era decât un agent secret cam dubios, dotat cu puteri prea largi, un fel de mână dreaptă la nivel superior.

Îi promisese lui S.A.S. că îi va da telefon a doua zi, pentru întâlnirea cu Șahul. Lui Malko nu-i rămânea decât să facă din nou apel la Derieux. Fără să-i mai sune, sări într-un taxi și merse la belgian. Acesta veni să-i deschidă, însoțit tot de câine. Înainte ca Malko să deshidă gura, îl întrebă:

— Ai expediat o telegramă, ieri?

— Da. De ce?

— Pentru că nu a plecat. Din ordine superioare. Am aflat de la informatorii mei de la Poștă.

Promițător... Malko se hotărî să-și uite problemele pentru câteva ore, cu șampania franțuzească Moet et Chandon a lui Derieux.

Capitolul X

Malko fuma ultima ţigară din pachet,în slip şi şosete, odihnindu-se pe pat. Nimic nu mergea ca lumea. Bona de la etaj îi carbonizase pe jumătate minunatul său costum, făcându-se că îl calcă. Din negru, devenise roşiatic.

Malko, maniac precum un holtei bătrân, ar fi plâns de necaz. Cu dragoste şi cu o cârpă umedă, încercase preţ de o jumătate de oră să limiteze catastrofa. Dar pantalonul nu va mai arăta niciodată ca înainte.

După micul dejun, ochise o brunetă splendidă care se plimba singură prin hol. Reuşise să angajeze o conversaţie, întreruptă după cinci minute de un uriaş bărbos, soţul doamnei, care se uitase foarte urât la el.

Nici vizita la Rhafa nu fusese un succes. Funcţionarul nici nu era la post. Malko fusese primit de unul dintre oamenii lui, absolut terorizat, care îi jurase că domnul Rhafa nu avea altă grijă decât să-i obţină o audienţă la Şah.

Sigur că pentru mâine, sau pentru poimâine...

Nu avea de ales decât între a-l strânge de gât sau de a ridica din umeri. Alesese a doua soluţie, din consideraţie....

Cât despre micuţul Alah, ministrul Curţii, era cu neputinţă să îl găsească. După eterna ceaşcă de ceai, Malko ieşise dezgustat de la Palatul Alb.

Încercase să-l găsească din nou pe belgian. Dar acesta lipsea pentru toată ziua, ocupându-se de treburile lui misterioase.

Nici ambasada nu răspundea la telefon! Malko se învârtise toată ziua, în camera lui ca un leu în cușcă. Din revoluție nu mai rămăseseră decât interdicțiile de circulație.

Dacă nu s-ar fi aflat în posesia planului cuiburilor de mitraliere și a dolarilor găsiți asupra cadavrului americanului, despre care nu vorbise nici unul dintre ziare, Malko ar fi putut să-și spună că nu mai exista nici un pericol și se putea întoarce liniștit la Washington. Dar știa foarte bine că acest Khadjar nu declanșase degeaba rebeliunea. Era sigur acum că următorul pas va fi eliminarea Șahului, fapt pe care trebuia să-l împiedice. Dar în ce fel? Încercase să-și fixeze o limită. Dacă nu reușea să ajungă la Șah în următoarele două zile, va lua avionul de Washington ca să le explice situația.

Se întuneca. De la fereastră, Malko vedea aprinzându-se primele lumini ale orașului. Aștepta mașina Taniei Taldeh peste două ore.

Se gândea cu plăcere la perspectiva aceasta agreabilă!

Trecu în baie și se frecționă pe tot corpul cu apă de colonie franțuzească. Apoi se spălă îndelung pe dinți.

„Respirația proaspătă și mirosul plăcut" sunt principalele atuuri ale seducătorului, după cum se știe! Era posibil să obțină și informații utile în această seară.

Tocmai se îmbrăca în momentul în care sună Derieux.

— Sunt jos. Urc pentru câteva minute.

Și închise imediat. Peste cinci minute, bătea la ușă.

— Am niște informații destul de curioase, spuse el imediat. Armele lui Van der Staern nu s-au pierdut în ceață.

— Chiar așa?!

— Da. M-am întâlnit cu niște prieteni care veneau din zona Isphahan-ului. Au fost în contact cu triburile care se învârtesc prin regiune. Iar aceste triburi tocmai au primit armament care seamănă ca două picături de apă cu cel pe care îl știm. Ei se așteaptă să-l poată folosi destul de repede. Până atunci, mai exersează pe caravanele izolate și prin satele mici. În asemenea măsură, încât au fost obligați să aresteze câțiva oameni care exagerau.

— Și ce legătură există cu povestea noastră?

Derieux râse.

— Nu e deloc complicat. Mai întâi, aceste triburi poartă numele dragului nostru general Khadjar și sunt foarte devotate. Apoi, în urmă cu vreo cincizeci de ani, tatăl actualului Șah i-a dezarmat pentru că prea își făceau de cap. Așa că, îți dai seama, dacă generalul Khadjar îi repune în drepturile lor și le restituie onoarea și posibilitatea de a se apăra, ele vor fi foarte fericite să-l ajute pentru a-i face vânt Șahului. Cu atât mai mult cu cât, în trecere, vor profita să-și impună legea asupra altor triburi care nu sunt înarmate. Te-ai prins?

— Perfect. S-ar spune că se potrivește de minune. Numai că mă întreb ce naiba caut eu în harababura asta?

— Și mai e ceva, spuse Derieux.

— Încă o veste proastă?

— Depinde pentru cine. Se vorbește despre o tentativă de eliminare a Șahului, prevăzută pentru următoarele zile, cu ocazia marii parade de gimnastică ce va avea loc pe stadionul Azafieh. Ceea ce ar fi posibil, având în vedere că Șahul apare foarte rar în public.

— Ai și detalii cumva?

— Nimic. E doar o pistă. Doar știi că aici e imposibil să obții informații exacte. S-ar putea să ți se pară de necrezut că am reușit să aflu intenția de complot împotriva Șahului, dar se pare că i s-a povestit și lui și nu a făcut decât să ridice din umeri... Deci, s-ar putea să nu se întâmple nimic, ca de obicei. Și totuși m-a frapat un detaliu. Tipul care mi-a relatat toate astea și-a expediat familia în Europa. Ca și când s-ar teme, într-adevăr, de o lovitură foarte dură.

Malko dădu din cap.

— Nici nu mă surprinde. Uite ce mi s-a întâmplat...

Și îi povesti despre vizita rusului și despre gluma proastă cu făina explozivă.

— Cine trage sforile în toată istoria? Probabil că s-au rătăcit și ei în hățișul complotului și nu mai știu de cine să le fie frică. Sună-mă de dimineață. O să mergem împreună la canalia aia de Rhafa. Am argumente pe care tu nu le ai.

— Ce anume?

— Filme. Rhafa se prăpădește după un anumit gen de filme... și îi făcu cu ochiul. Înțelegi ce vreau să spun. În anumite ocazii nu se sfiește să facă puțină figurație, dacă nu inteligentă, cel puțin foarte activă. Mă aflu în posesia unor asemenea documente și el știe... Acum mă grăbesc. Pe mâine.

Lui Malko îi rămăsese doar timpul necesar să-și definitiveze toaleta. Vorbele belgianului îl lăsară pe gânduri.

Deci era posibil să obțină intrarea la Șah pentru că atașatului său cultural îi plăcea dezmățul cu fetițele...

Ce țară!

Soneria telefonului îl smuse din reverie. Era așteptat.

După o clipă de gândire, lăsă Coltul în cameră. Mergea doar la o serată mondenă și nu avea de gând să facă apel la arme ca să o convingă pe Tania să-i cedeze!

Tânăra fată îi trimisese un șofer care nu vorbea decât persana și era ca și mut. Mașina era un Buick de culoare gri, ultimul model. În fața canapelei se afla un mic bar cu o sticlă de vodcă. Malko își turnă un pahar. Mașina merse o jumătate de oră. Se aflau într-un cartier pe care austriacul nu-l cunoștea, în care nu erau decât vile înconjurate de parcuri umense. Și nici urmă de pietoni, ca la Beverly Hills!

Urcau mereu. În sfârșit, Buick-ul trecu printr-o poartă metalică și intră pe un drum privat. Mai făcură aproximativ doi kilometri până începură să se zărească luminile casei.

Tania se afla pe peron, splendidă, într-o rochie de mătase de culoarea jadului, care părea pictată pe trupul ei și cu un decolteu pe care l-ar invidia și Sophia Loren. Dar Malko era fascinat mai ales de mâinile lungi și fine care se terminau cu veritabile gheare roșii.

Ea își opri privirea ochilor imenși în ochii lui. Pentru prima oară în viața lui, Malko clipi în fața unei femei.

Ceea ce citi în cele două lacuri verzi și profunde era atât de precis, încât îi veni să o ia de mână și să o ducă sub un copac, în parc.

— Nu vi s-a părut drumul prea lung, domnule Linge? Intrați, vin și eu imediat. Trebuie să primesc invitații.

Malko se înclină și intră. Vila era uriașă. Numai living-ul avea cam treizeci de metri lungime. Și dădea spre o terasă de unde se vedea, în depărtare, Teheran-ul. Încăperile erau scufundate în semiobscuritate. O siluetă vaporoasă se apropie de el.

— Sunt sora Taniei, spuse o voce dulce. Sunteți Malko Linge? Veniți să facem prezentările.

Malko o urmă în penumbră. Nu era la fel de frumoasă ca sora ei, dar putea face față cu bine oricărei încercări. Fata îi prezentă destul de multe persoane cu nume imposibil de pronunțat. Bărbații se înclinau profund, iar femeile întindeau mâini catifelate și ferme. Toate erau foarte parfumate și îmbrăcate de o manieră aproape provocatoare.

Un magnetofon picura o muzică de dans europeană.

Câteva cupluri dansau împrăștiate, mai ales prin colțurile întunecate. Câteva tinere discutau pe divane ; mai mulți bărbați se și așezaseră la o masă de joc. Pe terasă se flirta.

Malko își urmă ghidul cu docilitate. Înconjurară un bufet uriaș, asortat cu zeci de feluri colorate ciudat și, în sfârșit, sora Taniei se opri în fața unui fotoliu unde se afla o umbră.

— Setare, cred că îl cunoști pe Malko Linge!

Forma se ridică și Malko avu în fața ochilor chipul de pisicuță al fiicei generalului Khadjar.

— Bineînțeles. Ce mai faceți, domnule Linge?

Malko sărută mâna care i se întindea. Seara promitea și alegerea urma să fie dificilă.

Și asta era, oare, prevăzut?

— Cum vă simțiți în Iran? Ați călătorit până acum?

— Destul de mult, răspunse Malko. Și găsesc că este o țară plină de surprize.

Nu avea rost să facă precizări.

Continuă, dorind să îndrume conversația pe un teren care îl interesa.

— Din păcate, nu am putut face tot ce mi-aș fi dorit. Ultimele zile au fost destul de agitate la Teheran.

Setare reacționă ca o pisică furioasă.

— Dar nu s-a întâmplat nimic, absolut nimic! Câțiva nemulțumiți care au manifestat puțin cam violent. Împinși de comuniști, bineînțeles.

Vorbind, fata înainta spre terasă. Malko îi prinse brațul, ca pentru a o conduce.

— Dar se pare că au fost mulți morți...

— Morți?

Vocea Setarei era furioasă.

— Sunt doar minciunile propagandei comuniste. Soldații au tras în aer, ca să-i împrăștie.

— Dar am văzut tancuri...

— Doar ca să-i sperie.

Era categoric și definitiv. Se vede că morții muriseră de frică! Ori Setare nu era informată, ori mințea chiar mai bine decât tatăl ei.

Malko abandonă subiectul prea arzător.

— Unde vă lucrați rochiile? Sunteți desăvârșit îmbrăcată.

Ea se îmblânzi dintr-o dată.

— La Paris. Merg acolo de două ori pe an. Chiar vă place cum sunt îmbrăcată?

— Foarte mult. Ce-ai fi să dansăm?

Luna strălucea, scăldând terasa într-o penumbră agreabilă. Setare mirosea grozav și trupul ei moale și fierbinte se lipise de Malko cu o atingere mătăsoasă.

Cât de departe rămăsese Șahul...

Malko ridică încet mâna în care ținea degetele fetei și le sărută. Ca probă de control..

Ea își lipi mai mult obrazul de al lui, dar trupul nu îl urmă. Era mai puțin tandră decât în timpul primei lor întâlniri. Cu toate astea, era foarte plăcut. Malko se lăsa legănat de o reverie colorată când o voce îl făcu să tresară.

— Credeam că v-ați rătăcit, Malko...

Tania apăruse în spatele lor și era pentru prima oară când îi spunea pe nume. El făcu un gest, ca pentru a se opri din dans.

— Nu, te tog, nu te deranja, continuă Tania, cu vocea ei caldă. Mi-era teamă că te plictisești singur.

Urmă o mică tăcere.

— Nu știam că o cunoști pe Setare. Pe curând.

Le întoarse spatele și se îndepărtă, ondulând. Nu era în regulă! Malko era obligat să aleagă și încă repede. În caz contrar, cele două pantere erau în stare să-și împartă cadavrul lui!

Termină dansul fără să mai continue avansurile,deși Setare se lăsase puțin mai grea în brațele lui.

— Hai să bem ceva,propuse el.

— Bună idee,răspunse fata. Adu-mi și mie un suc de portocale.

Furios, Malko merse la bufet. Tania era înconjurată de o duzină de masculi care o devorau din priviri. Văzându-l, se întoarse imperceptibil. El luă o vodcă și un pahar cu suc de portocale. Apoi se întoarse pe terasă.

Dar, ce noroc! Setare nu mai era singură. Doi bărbați încercau să o atragă într-o discuție. Malko îi întinse paharul.

— Iată ceea ce ai dorit, îi spuse. Ne vedem înăuntru.

Și, înainte ca ea să fi apucat să deshidă gura, el plecase. Tania era în continuare, înconjurată. De astă dată, nu mai avu răbdare să aștepte. Trecu prin mijlocul micului grup și se apropie.

— Vrei că dansezi, Tania?

Și, în același timp, o luă de mână și o duse departe de rivalii lui.

— Ești îngrozitor de prost crescut, îi șopti Tania când o luă în brațe.

— Eu? N-am făcut decât să te invit la dans.

— Dar nici nu mi-ai lăsat timp să mă gândesc.

— E un risc pe care nu trebuie să ți-l asumi niciodată cu o femeie!

Ea râse, dar continua să stea țeapănă și cam departe de el.

Profitând de obscuritate și cu o răbdare infinită, Malko o sărută pe ureche, făcând-o să se înfioare. Nu protestă încă, deși păru oarecum surprinsă.

— Mă bucur atât de mult că te văd, spuse Malko. Când pleacă toată lumea asta?

Tania tresări.

— Care lume? Invitații mei, vrei să spui? Dar și eu au venit să mă vadă, închipuie-ți!

—Îngrozitor! suspină Malko. Și eu care credeam că vom fi numai noi doi...

— Ești nebun...

Nu era prea multă convingere în cele spuse, iar Malko începea să simtă trupul fetei apropiindu-se mai strâns de al lui. Atrăgând-o într-un colț și mai întunecos, el abandonă urechiușa și îi atinse buzele. Ea fremătă, dar nu zise nimic. Peste cinci minute, ea însăși îl săruta la fel de pasional ca și prima dată. Se opriseră în mijlocul celorlalte cupluri și oscilau pe loc, amețiți și aproape sudați unul de altul.

Malko simțea că i se face rău. O dorea îngrozitor de tare. Fata îl îmbrățișa cu toată puterea. El se dădu puțin înapoi ca să-și recapete răsuflarea. Superbii ochi verzi erau aburiți.

I se abandonase în întregime, cu tot corpul. Malko ardea de nerăbdare să continue îmbrățișarea într-un mod mai precis.

— Hai, murmură el, vino să-mi arăți casa.

Ea tresări.

— Imposibil! Nici nu poate fi vorba acum. Nu pot să-mi părăsesc invitații. Mai așteaptă...

Și îl sărută ca să-l împiedice să protesteze. Un sărut abil, elabora, rafinat... Îi mângâia ceafa, încet, făcându-l să simtă fiori ușori la fiecare zgrârietură percepută prin țesătura subțire a costumului. Ar fi fost imposibil să strecori un băț de chibrit între cele două trupuri atât de strâns înlănțuite...

Un glumeț puse un twist și cuplurile se îndepărtară puțin, ca pentru a salva aparențele. Tania se duse la vreo doi metri de el și dansa ca o negresă în delir. Malko o dorea mai mult ca oricând. Era frumoasă, tânără și dezlănțuită ca o mică fiară.

În jurul lor se flirta cu o pasiune asemănătoare. Malko începea să înțeleagă de ce un celebru medic din Teheran adunase o avere considerabilă folosind chirurgia plastică pentu a reface virginitatea femeilor de familie bună, într-o asemenea țară unde inocența era obligatorie pentru măritiș...

Cu excepția câtorva fete, într-adevăr urâte, care se îndopau cu fistic stând pe divane și a jucătorilor, toate cuplurile prezente se pregăteau pentru veritabile scene de dragoste. Dacă nu cumva și începuseră...

Malko se săturase de poziția verticală. O trase pe Tania spre o canapea liberă, apucă din mers două cupe cu șampanie și se instală confortabil.

Tania se destinsese aproape în întregime, iar el profită ca să-i strecoare o mână pe sub rochie, până la marginea superioară a ciorapului. Ea gemu.

— Încetează!

Dar continua să-l sărute pe gât, cu rochia ridicată puțin deasupra genunchilor. Era într-adevăr foarte excitată. Malko remarcă fermoarul din spate, foarte lung, permițând îndepărtarea rapidă a rochiei.

Un servitor trecu foarte aproape de ei și curăță scrumierele pline.

Nu aruncă nici măcar o privire spre fata care se oferea.

El și alți zece circulau în mijlocul cuplurilor înlănțuite, schimbând paharele, umplând altele, curățind, tăcuți și absenți ca niște fantome. Poate această depravare mondenă îl lăsa indiferenți. Oricum, nu puteau visa la femei atât de frumoase, așa că nu avea rost să-și facă sânge rău.

Și chiar în cazul unei revoluții, s-ar fi găsit o sută de bărbați care să violeze una din fetele astea...

— Mi-ar plăcea să te am în rochia asta, murmură Malko la urechea Taniei.

— Ce idee nostimă! suflă ea.

Mai râse puțin și își strecură mâna pe sub cămașa lui Malko. El resimțea exaltarea ce îl cuprindea ori de câte ori urma să posede o femeie pe care o dorise foarte tare și pe care și-o promisese. Și acum voia să câștige pariul cu el însuși.

Pe Tania o simțise, așa cum un dresor își tatonează fiara..Din prima clipă se gândise să o aibă, fără să știe de ce și prin ce mijloace. Nu era vorba de orgoliu, ci de un fel de al șaptelea simț care nu îl înșela decât arareori, iar acum, când o ținea fremătând în brațe, triumfa înaintea victoriei virtuale asupra acestei fete atât de inaccesibile în aparență.

Tania se lipi și mai mult de el. Îl sărută și murmură:

— Trebuie să plec. La noi, aici, zvonurile circulă repede. Ne întâlnim mai târziu. Dacă te plictisești, mai dansează puțin cu biata Setare. Cred că în seara asta e chiar singură...

Ce viperă!

* * *

Fata plecă în cealaltă încăpere și Malko închise ochii, întins pe divan. Serata era cum o bănuise, caldă și plăcută

Și îl distra ideea că Setare se afla acolo! În felul acesta, povestea avea un aer și mai picant.

În jurul lui, cuplurile se desfășurau în toată voia. Multe dispăruseră, de ai fi crezut că vila are cel puțin cincizeci de camere...

Malko încercă să o zărească pe fata generalului, dar zadarnic. Probabil că tatăl ei descuraja pe amatorii de flirt prea îndrăzneți.

Tania se întoarse. Își mai turnase ceva parfum pe ea. Se lungi lângă Malko și îl sărută îndelung.

— Încă puțină răbdare, spuse ea. Vor pleca în curând. Și o să plecăm și noi.

— Unde mergem?

— La vreo sută de metri de aici, unde ne găzduim oaspeții de obicei. În clipa asta nu e nimeni acolo și o să fim mai liniștiți, fără servitori.

Totul părea perfect. Malko o dorea îngrozitor și o făcu să simtă. De data asta, fata nu se mai eschivă.

— Plec eu prima și tu vii după mine, îi murmură la ureche. Așa vom salva aparențele. Vino.

Îl tutuia, pentru încurajare. După care se ridică, schimbă câteva cuvinte cu un cuplu de lângă bufet și ieși pe terasă.

Era răcoare și toate cuplurile intraseră în casă. Tania rămase câteva clipe rezemată de balustrada de marmură, apoi dispăru brusc, înghițită de întuneric. Malko înaintă la rândul lui și descoperi că terasa se termina printr-o scară ce cobora în grădină. Coborî și continuă pe o alee cu pietriș. Se opri o clipă. În fața lui, vedea umbra fetei. Liniștit, se grăbi să o ajungă din urmă. Cărarea șerpuia printre copaci.

Deodată, Malko se trezi lângă o clădire întunecată. Tania îl strigă încet.

— Ești aici?

El înaintă și o luă de mână.

— Am ajuns, murmură ea.

Se aflau pe o terasă mult mai mică. Condus de Tania, Malko intră într-o încăpere ce mirosea a aer închis și a gaz. Ea își desprinse mâna.

— Doar o clipă, să aprind lumina.

Două lămpi pitice, cu abajururi verzi, se aprinseră lângă Malko. Încăperea era mică, mobilată cu un divan, două scaune și o măsuță joasă.

— Nu-i așa că e bine aici? murmură iranianca. Aici nu ne poate deranja nimeni.

Îl îmbrățișă pe Malko și îl sărută violent. El voi să o tragă spre divan, dar ea se degajă încet.

— Așteaptă, spuse ea. La noi sunt niște obiceiuri fără de care nu se poate. Noi am inventat strip-tease-ul înaintea europenilor, dar aici se numește altfel. Rămâi pe loc.

Sub masă era un magnetofon căruia îi dădu drumul. Se auzi o muzică ușor ascuțită, arabă, foarte antrenantă.

— Îți place? întrebă ea.

Și fără să-i mai aștepte răspunsul, începu să onduleze în fața lui. Dansând își desfăcu fermoarul și, dintr-o zvâcnitură, lăsă să-i cadă rochia la picioare. Nu avea decât un sutien negru din dantelă, chiloți de aceeași culoare și ciorapi fumurii, ce îi scoteau în evidență picioarele superbe. Și, în ritmul muzicii, îi prezentă lui Malko un perfect număr de dans din buric...

El simțea că i se usucă gura. Era chiar mai frumoasă decât și-o imaginase.

Ea se apropie și îl atinse cu bazinul, dansând. El o prinse și o trase spre el. Ea se degajă, lăsându-i o zgârietuă pe gât.

— Puțină răbdare! murmură ea.

Se dădu câțiva pași înapoi, își desfăcu sutienul dintr-o mișcare și se opri brusc. Avea sâni superbi, îndepărtați și aproape grei pentru bustul atât de delicat.

— Acum... vino... spuse ea.

Malko se repezi spre ea. În momentul în care tocmai o prindea, simți un fosnet lângă el și avu impresia că întregul tavan i se prăbușește în cap.

Silueta Taniei îi pluti câteva clipe prin fața ochilor, apoi totul se întunecă și se prăbuși pe podea.

Capitolul XI

Când deschise ochii, observă o siluetă neagră, în picioare, lângă el. Deschise gura să spună ceva, dar nu se auzi nici un sunet.

În clipa aceea, își dădu seama că avea o batistă înfundată în gură, legată cu ceva ce semăna cu propria lui cravată.

Cu prețul unei dureri ascuțite în ceafă, reuși să-și întoarcă privirea către lumină. Era tot în încăperea în care Tania îi servise numărul de strip-tease, dar se luminase de ziuă. Prin ușa întredeshisă vedea chiar un petic de cer albastru.

Se întoarse spre silueta care stătea în picioare, lângă pat. Era un bărbat îmbrăcat în culori închise, un persan, care îl privea cu o perfectă detașare. Purta un fel de pijama din mătase neagră, închisă până la gât și avea un pistol automat la centură. Fuma o țigară, rezemat de perete.

Malko încercă să se miște. Abia reuși să-și ridice capul. Avea mâinile prinse în cătușe, legate de niște inele prinse de divanul pe care sperase să o învețe pe Tania ce înseamnă dragostea în stil austriac...

Picioarele îi erau legate cu o funie groasă, fixată sub pat. Încercă rezistența legăturilor, dar renunță imediat.

O transpirație rece ca gheața îi acoperi fruntea și simți că i se învârtește capul. Dezgustat, închise ochii și își pierdu cunoștința.

Fu trezit cu brutalitate de o mână care îl zgâlțâia. Omul în negru îi întindea o farfurie. Malko se hotărî să mănânce,

ca să-și recapete forțele. Poate reușea să scape în acel moment. Dar omul prevăzuse mișcarea. Nici măcar nu-l dezlegă. Îi ridică doar capul și îi dădu să bea, ca unui copil, un fel de piure lichid de soia, lipsit de orice gust. Îi dădu apoi, în aceeași manieră, un pahar cu apă și ieși din cameră.

* * *

Creierul lui Malko reîncepea să funcționeze. Primul gând fu pentru Tania. „Ce nemernică!" își spuse el. Îl lucrase în cel mai perfect mod, ca pe un copil! Dar de ce procedase astfel?

Doar îl întâlnise din întâmplare la Hilton...

Nu avea de unde să știe că se va ridica de la locul lui și va încerca să-i facă curte. Atunci?

Setare! Ideea aceasta îi trezi o veritabilă nevralgie. Cum naiba de nu avusese îndoieli în privința acestor ființe vicioase? Femeiușca făcuse tot ce îi stătea în putere să-l arunce în brațele Taniei, ca să nu aibă nici cea mai mică îndoială.

Iar Setare era fiica omului pe care îl urmărea îndeaproape, generalul Khadjar.

Faptul că fusese scos din circuit, însemna că ceva urma să se întâmple. Cine l-ar fi căutat acolo? Chiar și Derieux se va gândi că nu face decât să-și ofere două zile de destindere cu Tania.

Încercă din nou soliditatea legăturilor. Cătușele nu aveau nici măcar un joc de un centimetru și se simțea răstignit, atât de tare îi fusesseră întinse picioarele.

În tot cazul, nu Tania îl legase în felul acela. Mai curând, unul dintre spionii lui Khadjar.

La întâmplare, încercă să tragă de divan, să vadă ce se întâmplă, dar nu reuși decât să-și rănească mâinile. Era mult prea greu.

La trei metri de el, ușa era deschisă spre parc. Privi în jurul patului. Nu văzu nici un obiect ce ar fi putut fi spart, ca

să-i servească apoi la tăierea funiilor. Iar în ce privește cătușele, nici o speranță. Evident, dacă ar fi avut picioarele libere, nu i-ar mai fi rămas decât să iasă cu divanul în spinare!

O apariție încântătoare se desenă în pragul ușii. Tania!

Îmbrăcată cu o rochie ușoară de vară, ea se apropie de divan și îl sărută ușor pe buze. Prin mătasea subțire, îi simți sânii grei.

— Cum te simți în această dimineață? Te doare rău capul?

Vocea ei era absolut naturală, ca și când i-ar fi adus micul dejun după o noapte de beție.

— Mai și glumești! spuse Malko, acru.

Tania pufni în râs.

— Aproape!

— Dezleagă-mă și explică-te.

Ea se așeză aproape de el, fără să-l desfacă și începu să-i mângâie distrată pieptul cu degetele ei lungi, surâzând.

— Știi că-mi placi mult, prințule Malko? Probabil din pricina sângelui tău nobil....

— Atunci, dezleagă-mă.

— Nu pot să te dezleg și, de altfel, așa e mult mai bine pentru tine...

— De ce mi-ai jucat farsa asta? Ți-ai bătut joc de mine! Bravo pentru comedia fermecării masculului. M-am comportat ca un bărbat de rând!

Ea se apropie și îl sărută din nou.

— N-a fost nici o comedie. Ți-am spus că îmi placi mult. Numai că mi s-a cerut să-ți întind această cursă. Și am făcut-o, pentru că în acest fel știam că n-o să ți se întâmple nimic. De altfel, mâine dimineață, când o să te desfac, putem pleca cu mașina la Karaj...

— Ce să facem la Karaj? Poate să mă arunci în lac cu o piatră legată de gât?

— Ce răutăcios ești! Nu, am o casă la Karaj. Și cum este foarte frumos acolo... Vom fi liniștiți și nimeni n-o să vină să ne deranjeze. Chiar și o săptămână, dacă vrei.

— Dar știi că ești complet inconștientă?

— De ce? Nu asta voiai să faci aici cu mine? Sau jucai teatru?

Malko ridică ochii spre cer. Era imposibilă!

— Bineînțeles că nu. Dar de atunci s-a mai întâmplat ceva, închipuiește-ți!

— Ce?

— S-a întâmplat că mă aflu pe acest pat, legat fedeleș. Asta nu era prevăzut în program...

— Desigur, dar nu eu te-am legat.

— Nu, te-ai mulțumit doar să mă arunci în gura lupului.

— Dar ți-am spus, e spre binele tău. Aveau alte intenții cu tine. Era posibil să te și omoare. Iar eu nu voiam asta.

— Cine avea asemenea intenții? Poate amica ta, Setare?

— De ce mă întrebi, dacă știi?

— Aveam unele îndoieli. Dar de ce ai acceptat?

Dintr-odată Tania izbucni în hohot, absolut natural.

— Glumești,nu? Doar știi cine este tatăl Setarei! Când el solicită un serviciu, trebuie să dai dovadă de bunăvoință. Anul trecut, un tip care n-a vrut să se supună, a fost găsit bucățele, în munți. Fusese tăiat cu un fierăstrău electric...

— Deci a fost premeditată serata noastră?

— Nu atunci când te-am invitat! Dar, a doua zi, când i-am povestit Setarei despre tine, mi-a spus că tatăl ei ar putea fi interesat.

— Și?

— A venit el însuși la mine. Mi-a spus că trebuie să te rețin ceva timp aici, că era foarte important și că nu ți se va face nici un rău.

— În afara loviturii de la cap.

Ea îi pipăi cucuiul și surâse.

— Nu ești tu omul care să sufere prea tare din așa ceva! Dacă vrei, mâine o să te fac să uiți toate astea.

— Dar până una-alta, dezleagă-mă. Sau, cel puțin, mai slăbește-mi legăturile, ca să creadă că le-am desfăcut singur. Și n-o să ai necazuri, astfel.

Ea clătină din cap.

— Imposibil. Și oricum, n-ar servi la nimic. L-ai văzut pe cel care ți-a dat să mănânci. Sunt trei, alături. Ei supraveghează ușa și au ordin să tragă în tine, imediat ce faci un pas. Și chiar dacă le-ai scăpa lor, parcul e plin de câinii poliției, niște fiare, care te-ar face bucăți. Iar dacă ajungi la zid, mai este un post de pază pe stradă, la intrare. De cealaltă parte este muntele cu niște prăpăstii colosale. Nu, crede-mă, e mai bine să ai răbdare. N-o să mai dureze mult.

Malko închise ochii, descurajat. Cu siguranță, fata nu mințea.. Khadjar era un tip foarte precaut și aranjase bine lucrurile. Dacă nu reușea să și-o facă aliată, era pierdut.

— Ascultă-mă, spuse el cu o voce foarte dulce. Tu știi cine sunt.

— Da, doar mi-ai spus, prințul Malko Linge.

— Bine, dar știi cu ce mă ocup?

— Nu.

— Nu te-ai întrebat deloc?

— Ba da, dar bănuiesc să ești amestecat în politică, din moment ce-l cunoști pe Khadjar.

— Nu, eu nu fac politică. Tu știi ce este un agent secret, Tania?

— Adică, un spion?

— Dcă vrei. Dar nu chiar așa. Eu lucrez pentru guvernul american în serviciul de securitate. Patronul meu, aici, este Kahdjar.

— Înțeleg.

— Bine. Dar știi că S.U.A. și Iranul sunt aliați?

Ea izbucni în râs.

— Bineînțeles. Știu că ne dați destui dolari pentru asta!

— Perfect. Și atunci, nu te surprinde faptul că generalul Khadjar mă ține prizonier și că m-ar putea chiar ucide?

— Oh, ce să spun, eu nu mă pricep la politică!

— Uite, o să-ți povestesc despre ce e vorba. Generalul Khadjar e un trădător pentru țara asta. A pus la cale asasinarea Șahului pentru a prelua el puterea. Și asta ar fi foarte grav și pentru țara mea.

Fata îl privi cu interes.

— E chiar adevărat ce spui?

— Da. Și fapta asta trebuie împiedicată.

Ea bătu din palme.

— Ești nebun! Dar ar fi extraordinar dacă generalul Khadjar ar fi la putere!

— Pentru ce?

— Pentru că Setare este una dintre cele mai bune prietene ale mele. Așa că îți dai seama că aș avea numai de câștigat!

— Dar nu te interesează că îl asasinează pe Șah?

— Oh, dacă ai ști tu pe câți a asasinat Șahul ăsta! Toate astea sunt numai politică. Dar aș fi încântată să câștige Khadjar. E un bărbat foarte bine! L-ai văzut cu tunica lui albă și decorațiile la Palatul Gulestan?

— Tania, îți bați joc de mine?

Ea făcu ochii mari.

— Absolut deloc. De ce?

— Ești complet amorală?

— Ce înseamnă asta?

—Nimic. Dezleagă-mă.

— Nu insista.

— Mă vor ucide după lovitură. Știu prea multe lucruri despre ei. Și o să mă ai pe conștiință...

— Nu, nu o să-i las să o facă.

— Ești doar un copil.

Ea îl sărută.

— Ei, nu chiar. Și tu știi destul de bine...

— Te rog, măcar să duci un mesaj cuiva.

— Dar nu am curaj. Khadjar m-ar omorî dacă ar afla. Uite, până diseară te părăsesc. Mă duc la birou. Dar mâine e sărbătoare și o să stau toată ziua cu tine.

Şi înainte să mai poată spune ceva, ea se îndepărtă, cu inimitabilul ei balans.

Îşi lăsă capul să-i atârne, descurajat.

Câteva minute mai târziu, iranianul, pe care îl cunoştea deja, veni să-i încerce soliditatea legăturilor. Într-adevăr, nu voiau să riste...

— Vrei să câştigi mulţi bani? întrebă Malko încet, în persană.

Omul îl privi dintr-o parte, interesat.

— E simplu, continuă Malko. Dezleagă-mi numai picioarele. Îţi dau pentru asta 10 000 de ţumani.

Iranianul mormăi.

— Şi generalul o să mă omoare! Nu, mai bine trăiesc decât să mor bogat.

Şi ieşi. Pentru ca un iranian să nu încerce să câştige o asemenea sumă, însemna că într-adevăr era mort de frică. Nu i se părea deloc încurajator.

În faţa acestei situaţii fără ieşire, Malko se lăsă pradă somnului. În orice caz, era mai bine să aştepte noaptea pentru a încerca ceva. Atunci când iranianul va mai veni să-i verifice legăturile, ar putea să-l doboare cu o lovitură de cap...

Dacă reuşea, ar fi putut să-i ia arma sau un cuţit din buzunar. Iar dacă dădea greş, nu avea decât să se aştepte la câteva lovituri zdravene.

Un zgomot de maşină îl trezi. Auzi apoi o conversaţie în persană. Nu-i înţelese sensul, dar un lucru era sigur. Una dintre voci era a generalului Khadjar.

Malko închise ochii, prefăcându-se că doarme. După câteva minute, pe podea răsunară nişte paşi grei. O mână îl zgâlţâi fără milă. Deschise ochii.

Generalul se afla în picioare, lângă pat, încadrat de două gorile cu mutre fioroase.

— Ce mai faceţi, domnule Linge?

Intonaţia era la fel de mondenă ca cea a Taniei.

— Aş face mult mai bine dacă m-aţi dezlega, răspunse sec Malko. Cred că ştiţi foarte bine la ce vă expuneţi

sechestrând un cetățean american și care, pe deasupra, mai e și funcționar guvernamental?

Khadjar râse cu voioșie și scoase din buzunar un pachet de țigări.

— Domnele Linge, aveți un pronunțat simț al umorului. O să vă dezleg. În curând. Atunci când n-o să mai riscați să evadați.

Tonul nu era prea liniștitor. Malko preferă să nu încerce să înțeleagă.

— Trebuie, mai întâi, să vă felicit pentru perspicacitate, dragă domnule. Pentru că, străin fiind în această țară, v-ați descurcat remarcabil.

— Mulțumesc.

— Da, și chiar ați fost pe punctul de a-mi cauza mari neplăceri. Dacă ambasadorul dumneavoastră ar fi fost puțin mai inteligent...

Malko făcu apel la ironie.

— Și dacă ați fi dispus de tehnicieni mai buni. Pentru că, în sfârșit, făina aia care făcea „BUM!", nu era chiar rea pentru a-l expedia pe Șah pe lumea cealaltă...

Khadjar râse forțat.

— Încă o dată, bravo! E clar că era timpul să vă scoatem din circuit!

— Și ce o să faceți cu mine?

— Păi, o să te ucidem, bineînțeles.

— Nu sunteți prea sigur pe dumneavoastră, domnele general!

— Ei, haide, nu mă luați drept un copil! O să vă explic de ce o să vă ucid. Nu pentru ceea ce ați aflat. Peste câteva zeci de ore voi fi conducătorul legal al acestei țări. Deci, orice ați putea spune, nu mă va mai atinge. În politică nu există răzbunare. Și apoi, mi-ați putea indica vreun șef de stat din țările mai tinere, care să nu aibă mâinile pătate cu puțin sânge? Altfel, nimeni nu îi ia în serios

— Deci?

— Deci, eu sunt un om prudent. Vă sunt dușman. Și nu e bine să lași un dușman în viață, dacă poți să-l suprimi. Numai în felul acesta poți ajunge la bătrânețe. Să spunem că e o precauție elementară... Și apoi, trebuie să vă mărturisesc un secret. Îmi face plăcere să ucid!

Și suspină.

— Știți foarte bine că, în acest moment, fac o muncă administrativă. În urmă cu câțiva ani, am făcut studii pasionante de psihologie, interogând eu însumi prizonierii politici. Acum, nu mai am timp să cobor în beciuri. Și apoi, fie vorba între noi, cea mai mare parte a oamenilor pe care îi omorâm sunt niște imbecili. Și nu e deloc amuzant să omori un imbecil. Rareori mi se întâmplă, ca acum, să petrec o oră în mod agreabil.

— Sunt convins că veți fi un excelent șef de stat, spuse Malko ironic. Dacă vă reușește planul...

— Ar trebui să meargă, spuse gânditor generalul. O să vă povestesc, de altfel, în ce constă. Oricum pentru dumneavoastră nu mai are nici o importanță. Și apoi, ca la poker, ați plătit ca să vedeți!

— Vă rog.

— Am hotărât să prind doi iepuri dintr-un foc, adică să-i elimin, o dată cu Șahul, pe cei care îi sunt devotați. Mă gândisem la o pușcă cu lunetă, dar nu avem un trăgător de elită și locurile nu sunt potrivite pentru așa ceva. În plus, te poți aștepta oricând la o lovitură nereușită. Pe de altă parte, de la atentatul împotriva lui Hitler nu mai cred în bomba artizanală. Așa că m-am hotărât să întrebuințez mijloace radicale. O să-l bombardez pe Majestatea Sa..

— Să-l bombardați?

— Ei, da, și asta chiar mâine. Pentru că mâine este o mare paradă de gimnastică, prezidată de Șah. Desigur că va fi bine păzit, dar nu mă deranjează de loc. În momentul în care va lua loc la tribună, un mic avion va decola din apropierea stadionului, încărcat cu o sută de kilograme de

dinamită, suficientă pentru a volatiliza întreaga tribună. Avionul acesta are o particularitate. Nu are pilot. Nu din sentimentalism, fii liniștit, ci pentru că pilotul, în ultima clipă, ar putea să fie cuprins de frică. În timp ce un aparat nu stă pe gânduri! Avionul meu va fi teleghidat de la un post de observație. Și asta datorită serviciilor generalului Schalberg, care mi-a împrumutat un excelent tehnician. Am făcut deja mai multe încercări și băiatul ăsta este precis ca un ceas. Esta capabil să-și aducă bomba zburătoare la un metru de țintă. Nu are cum să o rateze. Și chiar dacă ar fi reperat acest inocent avion de turism, ceilalți n-ar mai avea timp să intervină.

— Bănuiesc că nu veți participa la această splendidă demonstrație...

— Să spunem că voi întârzia puțin...

— Și, bineînțeles, acest atentat, va fi opera mizerabilului partid Tudeh...

—Exact. Dacă vor fi descoperite resturile, se vor afla lângă ele niște manifeste comuniste. Vă dați seama că, după un asemenea atentat, va trebui format un guvern de urgență, solid, pentru a evita dezordinea în țară.

— Iar la nevoie, unele triburi v-ar da o mână de ajutor pentru a-i lichida pe ultimii partizani ai Șahului...

— Ia te uită, și pe asta o știți? Din nou, bravo!

Malko voia să aibă conștiința împăcată.

— Spuneți-mi, domnule general, în ce-i privește pe ruși, ei vor ști prea bine că prietenii lor nu au nici un amestec în toată povestea... Adică în această schimbare bruscă de guvern. Nu vă e teamă că s-ar putea să reacționeze cam violent? Nu prea știu cum ați putea face față câtorva divizii de blindate siberiene!

Khadjar ridică din umeri.

— Casa Albă nu ține să vadă fluturând drapelul sovietic în Golful Persic.. Iar rapoartele generalului Schalberg îi vor informa pe responsabilii americani despre complotul comu-

nist care a fost la baza înlăturării Șahului. Aici intervine și dispariția dumneavoastră. Când nu veți mai fi, nimeni nu-l va mai putea contrazice pe Schalberg!

— Vă doresc noroc! Și sper că mă veți urma curând în infern!

Khadjar surâse, fără să răspundă. Apoi își chemă unul dintre oameni. Îi dădu un ordin în persană. Malko înțelese sensul și surâse cu amărăciune. Omul primise ordin să ia măsurile prizonierului pentru o groapă...De altfel, se și întoarse cu un metru de tâmplărie și măsură cu seriozitate, înălțimea lui Malko.

— Am un metru optzeci, spuse Malko, și îmi place să mă întind, adăugă el, fără să râdă.

Apoi îl cuprinse o stranie stare de detașare. Era total neputiincios. Atunci, de ce să se mai ridice împotriva sorții? Nu-i era prea frică de moarte și știa că, în meseria lui, ea vine uneori mult mai repede decât te aștepți. Nu avea rost să se umilească, să-l roage pe Khadjar. Era ca și când ar fi încercat să deschidă un tanc cu o pilă de unghii.

Se gândi cu regret la frumoasa Tania Dacă Khadjar era un om de lume, i-ar fi putut-o oferi ca un ultim cadou. Dar Khadjar nu era un om de lume...

— Domnule Linge, spuse generalul amabil, oamenii mei au început să vă sape groapa în parc. Vă rămâne foarte puțin timp de trăit. Aveți vreo dorință specială?

— Da. Să mă lăsați singur o oră cu prietena noastră comună, Tania.

Generalul surâse.

— Îmi plac bărbații-ca dumneata! Am oroare de cei care trăiesc precum niște seniori, dar mor ca niște câini. Aveți toată stima mea. Voi avea grijă ca resturile dumneavoastră să fie, cândva, repatriate. Numai că nu avem timp să mai stă de vorbă.

Cele două gorile se întoarseră, însoțite de un militar în uniformă, probabil șoferul generalului. Acesta din urmă se

apropie și își trase de la centură o baionetă, făcând semn celorlalți să iasă.

Malko îi privi venind cu baioneta în mână. Ochii de fiară ai lui Khadjar străluceau lugubru. Malko le susținu privirea.

Generalul se apropie de prizonier și îi deschise haina. Apoi, cu vârful baionetei, sfâșie cămașa agentului pe vreo zece centimetri. Răceala lamei îl făcu pe austriac să se înfioare.

— În tribul meu, pe vremuri, era obiceiul să se implânte un pumnal în inima celui ce era bănuit de a fi invulnerabil. Dacă supraviețuia probei, avea dreptul la cele mai înalte onoruri...Vă credeți invulnerabil, prințule Malko Linge?

Ținând baioneta cu ambele mâini, Khadjar îi fixă vârful pe pieptul lui Malko, în dreptul inimii și începu să o înfingă, încet. Malko se simți invadat de o greață puternică și durerea îl arse, dintr-odată. Lama pătrunsese cam doi centimetri între coaste.

El se încordă și încercă să se zbată. Zadarnic.

Țipătul lui se confundă cu zgomotul unei explozii surde. Baioneta lui Khadjar păru că-și ia zborul, lovi peretele și căzu pe pat. Generalul înjură și își duse mâna la centură.

* * *

— Sus mâinile, generale. Și nu mai mișcați.

Malko nu își crezu urechilor. Era vocea lui Derieux!

Întoarse capul. Belgianul se afla în pragul ușii. În fiecare mână avea câte un Colt 38, terminat cu amortizor.

— Ridicați-vă și întorceți-vă cu fața la perete, ordonă Derieux. Și nu faceți pe curajosul!

Rapid, se apropie de pat, apucă baioneta și tăie legăturile lui Malko.

— Pentru astea, și Malko arătă cătușele de la mâini, trebuie să găsim cheia. Cum ai ajuns aici?

— Mai târziu, răspunse Derieux. Cheile trebuie să fie la unul dintre tipii care erau alături. Dumneata, îi spuse el generalului, ieși înainte și mergi încet, altfel...

Și ieși, făcându-i cu ochiul lui Malko. Peste trei secunde era înapoi, împingându-l pe general în fața lui. Într-o mână ținea un Colt, iar cu cealaltă, îi întinse o legătură de chei.

— Desfăceți-le. Și fără mișcări bruște.

Aruncă pe pat cheile. Khadjar ezită o fracțiune de secundă, apoi le luă și pipăi după cătușe. Chipul lui era perfect impasibil.

Malko se ridică cu un suspin. Niciodată nu se aflase atât de aproape de sfârșitul carierei sale!

— Mergeți la perete.

Vocea lui Derieux era rece și fără pasiune, dar ceilalți doi simțiră că nu ar ezita să tragă. Întinse cea de-a doua armă lui Malko.

— Ia-o. Încă n-am ieșit din cuibul ăsta de vipere. Până am ajuns aici, a trebuit să lichidez trei potăi. Plus cei doi tipi de alături.

— Atenție! Mai e unul. E în parc, unde îmi sapă groapa.

Belgianul surâse strâmb.

— S-ar putea totuși, să servească la ceva. Să-l așteptăm.

Îl împiseră pe Khadjar într-un colț. Malko rămase în spatele lui, amenințîndu-l cu pistolul. Derieux se ascunse după ușă. Așteptarea nu dură prea mult. Auziră pași și ușa se deschise dintr-o mișcare.

— Domnule general...

Dar omul nu-și mai continuă fraza. Văzuse patul gol. Se repezi, trăgându-și de la centură un pistol. Se auzi un „pluf" surd, iar omul se opri ca lovit de trăsnet, prăbușindu-se apoi, pe dușumea. Glonțul lui Derieux îl lovise chiar în rinichi. Belgianul mai trase o dată asupra corpului prăbușit, care mai avu o vagă tresărire. Pe cămașă se desenă o pată roșie...

— Și iată-i pe cei trei, spuse Derieux.

— E timpul să o ștergem, spuse Malko. Cine știe cine ar mai putea să apară!

— Am o idee. Nemernicul ăsta trebuie să fi venit cu mașina lui. O să o folosim noi. Chiar dacă reușim să ieșim de aici, n-o să reușim să ajungem prea departe. Așa că o să-l luăm cu noi. Eu o să fac pe șoferul, iar dumneata o să stai în spatele lui. Dacă mișcă, îl aranjezi imediat. Cu armele pe care le avem, e o treabă foarte discretă. Înainte!

— Ați auzit? întrebă Malko.

Khadjar ridică din umeri.

— Sunteți ridicoli, amândoi. Nu aveți cum să scăpați. Și dacă mă omorâți, o să fie și mai rău. Aici nu e ca în Europa! Nu se iese din Iran ca din Elveția. Ar trebui să o știți, domnule Derieux!

Tăcu o clipă, apoi reluă:

— Vă dau o ultimă șansă. Dați-mi armele și vă promit că veți fi cruțați. Veți fi doar câteva zile sub observație.

— Încetează cu palavrele! i-o tăie Derieux. Plecăm împreună. Cred că sunteți cea mai bună asigurare pe viață...Numai că eu n-aș da nici o para să recuperez un gunoi ca dumneata!

Ieșiră toți trei. Un Chrysler negru era parcat în fața casei. Derieux deschise portiera din spate și Malko se instală. Generalul urcă lângă el, împins cu afecțiune de țeava pistolului lui Derieux. Apoi, acesta se așeză la volan.

Mașina greoaie porni încet. În trecere, Malko recunoscu terasa pe care flirtase cu Tania. Uriașa vilă părea pustie. Aleea șerpuia într-o pantă ușoară, traversând parcul Ajunseră la ieșire. Derieuz începu să înjure.

— Fir-ar a dracului de treabă! grilajul e închis. Și mai sunt și paznici.

— Evident. Ei au sarcina de a-l lăsa pe general să treacă fără probleme, spuse Mlako. Și bănuiesc că generalul este destul de inteligent ca să nu ne aducă în situație de a-l ucide.

Khadjar nu răspunse.

Chrysler-ul ajunse la grilaj. Derieux opri încet. Un paznic în uniformă se apropie cu mitraliera îndreptată spre șofer.

— Generalul se grăbește, mârâi Derieux în persană. Deschideți poarta, idioților!

Omul se opri, surprins. Și tocmai voia să deschidă gura, când Khadjar urlă.

— Nu deschide! Trage, trage!

Urmă o secundă de confuzie, în timpul căreia se petrecură o mulțime de lucruri.

Khadjar deschise portiera și sări din mașină, rostogolindu-se la pământ. Soldatul trase piedica armei. Derieux încercă să-și scoată pistolul. Malko trase de două ori, în momentul în care soldatul se hotărâse să apese pe trăgaci.

Gloanțele îl loviră în piept și el căzu. Rafala soldatului atinse mașina, pulverizâ geamurile și Derieux scoase un țipăt. Malko mai trase o dată, în Khadjar.

Se auzi un zgomot sec. Încărcătorul pistolului era gol. Khadjar se ridică și o luă la fugă prin parc, strigând după ajutor.

Cel de-al doilea paznic ieși din gheretă. Derieux sprijinise surdina pistolului pe geamul spart. Trase de mai multe ori. Unul dintre gloanțe îl lovi pe soldat în gât și îl aruncă la pământ. Malko sări din mașină și deschise grilajul. Urcă apoi, din mers, lângă Derieux.

În momentul acela văzu pata mare de sânge de pe cămașa belgianului.

— Ești rănit?

— Nu e nimic, răspunse Derieux cu o voce înnăbușită. Primul tip m-a arajat. Mi-a înfipt un glonț în gât. Nici nu pot să întorc capul. Dar nu cred că este prea grav.

Pe volan, mâinile lui se albiseră. Durerea îi iradia,încetul cu încetul, pe întregul chip. Un glonț de nouă milimetru nu prea iertă.

— Lasă-mă să conduc eu, propuse Malko.

— Nu, pentru că nu știi drumul. Trebuie să zburăm ca niște draci ca să nu-i dăm timp lui Khadjar să-și trimită oamenii pe urmele noastre. Noroc că nu au mașini dotate cu

radio și sunt cam leneși din fire! Pe aici nu este decât un drum pentru mașini. De partea cealaltă este muntele.

— Unde vrei să mergem?

— Să ne ascundem. Înainte de orice. Khadjar o să întoarcă orașul pe dos ca să ne găsească. De preferință, morți.

— Și încă nu știi totul!

Și Malko îi povesti rapid ce aflase. În acest timp, Derieux conducea ca un nebun, coborând spre Teheran. Trecură prin fața Darbanului și o luară pe bulevardul Pahlavi.

— În acest caz, conchise belgianul, e clar că vor trage în noi la prima vedere. Pentru Khadjar și ceilalți e o problemă de viață și de moarte. Am face mai bine să ieșim din țară, înainte să preia el puterea. Pentru că aici suntem terminați! Cel mai bine ar fi să o ștergem pe la ruși, prin Marea Caspică. La Babolsar știu un pescar care face braconaj la sturioni. Are o bărcuță exact cum ne trebuie! Și cu rușii ne descurcăm noi...Am și acolo relații...

— Dar nu trebuie să-l lăsăm pe Khadjar să reușească! protestă Malko. Ar fi o catastrofă.

Derieux își reprimă un strigăt de durere. Făcuse, fără să vrea, o mișcare bruscă. Și pentru prima dată, trecu la familiarități cu Malko.

— Bătrâne, tu nu vezi că mă termin sub ochii tăi? În cel mai bun caz, nu-mi rămâne decât să dau ortul popii, iar în ce te privește, toți copoii din Teheran vor avea deseară fotografia ta. Și poți să fii sigur că Palatul, Ambasada ta și Hilton-ul sunt deja înțesate cu polițai, care au ordin să tragă în tine înainte să mai apuci să zici un „pâs".

Malko nu răspunse. Totul era adevărat. Toată lumea îi va crede pe Khadjar și pe Schalberg. El se afla undeva în afara legii. Și se scufundă în gândurile sale, în timp ce Derieux depășea toate mașinile de pe raza lui.

Un polițist îi văzu și opri circulația cu un fluier imperativ, apoi îi făcu lui Derieux semn să treacă mai departe.

— Stăm bine! spuse Derieux. Ăştia ştiu maşina. În curând ne vor da şi o escortă de motocicliști. Până la morgă!

Intră pe niște străduțe întortocheate și se opri.

— Trebuie să lăsăm maşina aici, spuse el. E prea bătătoarte la ochi. Nu mai avem mult de mers pe jos.

Coborâ din maşină şi fu pe punctul de a se prăbuşi. Se sprijini de aripa maşinii şi scuipă.

— Mizerabilul! M-a dat gata!

Malko îl apucă de braţ. Mâneca era impregnată cu sânge. Cu greu se puseră în mişcare. Străduța se închidea brusc şi un miros pestinenţial de gunoi îi ameţi. Derieux lovi de două ori, apoi încă de trei ori într-o poartă de lemn.

Poarta se deschise şi o femeie fără vârstă aruncă o privire bănuitoare afară. Văzându-l pe Derieux, deschise mai mult.

— Domnul doctor este acasă? întrebă în persană.

Ea făcu un semn afirmativ. Cei doi bărbaţi intrară într-o încăpere cu pământ pe jos. Nu se afla acolo decât o lampă cu gaz aşezată pe o masă care se clătina şi câteva lăzi care serveau de scaune. O altă uşă era mascată printr-o perdea. Derieux se aşeză pe jos şi se sprijini de perete.

Aproape în acelaşi moment intră un om adus de spate. Fără să se uite la Malko, îngenunche lângă Derieux şi îl desfăcu la cămaşa. Apoi îl palpă la gât şi la torace.

Derieux strângea din dinţi. Perle de sudoare i se scurgeau de pe frunte.

— E o rană urâtă. Trebuie operată, spuse doctorul încet, în franceză. Glonţul a rămas înfipt. Mai jos, e încă bine.

Mişcă masa din loc şi se lăsă pe vine. Sub masă, la adăpost de privirile indiscrete, se afla un inel metalic. Trase de el şi ridică o trapă. Văzură un spaţiu copleşit de beznă, în care doctorul coborî, servindu-se de o scară. Malko se aplecă. Un puternic miros de medicamente îl izbi în faţă. Doctorul urca pe scară.

— Ajutați-mă, îi spuse el lui Malko. Trebuie să-l coborâm.

Amândoi îl susținură pe belgian în josul scării. Acolo, Malko descoperi o încăpere mult mai curată decât prima, amenajată ca sală de operație, cu o lampă scialitică și tuburi de oxigen. Derieux se întinse pe una dintre cele două mese.

Doctorul luă o seringă și îi făcu o injecție.

— Puțină morfină n-o să-ți facă nici un rău, murmură el. Trebuie să te operez, dar am nevoie de antibiotice.

Urcă din nou. Malko se așeză lângă belgian.

— Cine e omul ăsta? Ești sigur de el?

— Ca de mine însumi. Este doctorul lui Mossadegh. Îl detestă pe Khadjar. Pentru capul său se oferă un mare premiu. El face avorturi tuturor fetelor de familie bună din Teheran și tuturor femeilor ușoare. Cu el, mă simt în siguranță.

Morfina începea să-și facă efectul. Derieux își recăpăta culorile. Malko profită pentru a-l întreba unele lucruri care îi stăteau de mult pe suflet.

Derieux surâse cu satisfacție.

— Spune-mi, cum naiba m-ai scos din ghearele lui Khadjar? întrebă S.A.S.

— N-a fost decât o șansă și puțin din farmecul tău de prinț. Dimineață trecusem pe la hotel. Mi s-a spus că nu te-ai întors în timpul nopții. Știam, însă, că trebuia să mergi la o recepție. Îmi spusesei chiar numele frumoasei. Și ce să-ți mai spun. am câteva prietene care m-au ajutat să o găsesc. De dimineață am trecut pe la ea, pe la briou. Am întrebat-o de tine. Ea mi-a făcut o mie de fițe și mi-a povestit câte în lună și în stele, adică, nici mai mult, nicimai puțin, că de la ea plecasei devreme, seara. Și atunci mi-am dat seama că, demoazela fiind de față, nu aveai cum să te afli la o partidă de plăcere... Așa că, m-am gândit să dau o raită pe la locul faptei. Am luat un taxi și toată mândrețea mea de artilerie.

Şi-uite aşa, am coborât pe horn. Numai cu potăile din parc era să mi se înfunde. Noroc că au venit să-şi arate colţii pe rând. Chiar începusem să cred că mă aflu pe drumul cel bun, când m-am trezit cu un tip înzestrat cu o mitralieră, fioros nevoie mare, chiar în faţa mea, dar lângă încăperea în care te aflai.

— Şi ce ai făcut?

— Aaa... tipul uitase să tragă piedica. Vezi de ce suntem mai deştepţi dacă avem surdine la pistoale? N-are nici un rost să bagi groaza în toată populaţia... Şi, uite aşa, i-am făcut surpriza domnului general...

În clipa aceea scăriţa trepidă. Doctorul coborî, încărcat cu medicamente.

— Aş vrea să rămâneţi sus în timpul operaţiei, îi spuse lui Malko. De fapt, şi el preferă acelaşi lucru.

Urcă şi se aşeză pe o lădiţă. Bătrâna se aşezase pe vine, într-un colţ. După ce închiseseră trapa, nici un zgomot nu mai răzbătea de jos.

Peste trei sferturi de oră, doctorul reveni, cu mânecile suflecate şi transpiraţia curgându-i pe faţă.

— Am terminat. O să fie bine. Numai că nu are voie să se mişte o săptămână. O să-l ţin aici la mine. Puteţi să mergeţi la el.

Agentul coborî. Derieux fuma o ţigară, pe jumătate gol. Umărul stâng îi era bandajat în întregime, iar lângă el se afla o tăviţă în formă de rinichi unde zăcea afurisitul de glonţ ce era să-l coste viaţa.

— Doctorul ăsta e un as, spuse Derieux. N-am simţit nimic. Doar când va trebui să ies de aici, o să fie niţel mai complicat... Pentru mine Iranul... s-a cam dus pe apa sâmbetei! Mi se întâmplă acelaşi lucru ca în Egipt!

Malko îşi îngustă ochii aurii.

— Dar n-a fost în zadar. O să-mi încerc ultima şansă, mâine. O să mă duc la ambasador.

— Nu cred că ești zdravăn! Khadjar te-a vopsit deja în toate culorile; ai să cazi în plasă ca un fraier...

— Nu, trebuie să mă duc. Numai eu pot să mai împiedic complotul...

— Treaba ta! N-ai nici o șansă dintr-o mie. Mai bine te-ai culca.

E drept că Malko simțea nevoia să doarmă.

Puțin mai târziu, bătrâna le aduse tradiționalul celo-kebab. Îl mâncară cu degetele și băură apă dintr-o sticlă.

Apoi, Malko se întinse îmbrăcat pe unul dintre paturi și adormi. Ziua care urma, avea să fie pentru el una dintre cele mai lungi.

Capitolul XII

Știa acum ce sentimente și angoase tălăzuiesc în sufletul unui om urmărit. Mai întâi, se simțea cu desăvârșire murdar. Trecând prin fața unui vânzător de covoare de pe bulevardul Ferdowsi, se privi într-o oglindă. Barba crescuse și îl făcea să semene cu un iranian obișnuit.

E drept că ascunzătoarea lui Derieux era lipsită de confort modern.

Negustorul, intrigat de contemplarea vitrinei sale, ieși și îl invită să-i vadă marfa. Malko o porni din nou.

Nu se simțea prea liniștit pe stradă, întrucât erau prea puțini europeni. Era limpede că generalul își lansase toți zbirii pe urmele lui, un blond atât de ușor de reperat...

Chiar pe lângă el trecu un jeep al poliției, cu patru copoi înarmați până în dinți. Dar nu-i aruncară nici o privire.

La intersecția Fersowsi cu Shah Reza fâlfâiau banderole gigantice cu sloganuri pentru celebrarea celei de-a 47-a aniversări a Șahului, care invita populația pe marele stadion Asradieh, după-amiază, la o mare paradă de gimnastică.

Malko simți că vede stele verzi.

Aveau de gând să-i facă de petrecanie Șahului chiar sub ochii lui. Iar el era incapabil să miște un deget! Fără îndoială că Schalberg și Khadjar își frecau mâinile fericiți. Ce putea să-i mai oprească?

Planul lor era o culme a tehnicii. Iar Schalberg era un tehnician prea bun ca să fi lăsat ceva la voia întâmplării...

Cu o sută de kilograme de T.N.T., Șahul nu putea rămâne decât amintire, laolaltă cu cei care îi țineau companie.

După aceea, preluarea puterii nu era decât un lucru foarte simplu, aproape copilăresc. În ce-l privește pe Malko, nu era deloc greu să i se întâmple un accident, înainte de ieșirea din țară. Ceva de genul santinelei cu degetul prea sprințar pe trăgaci, sau o tentativă de evadare. Apoi, urmau scuzele față de guvernul american...

Malko surâse cu tristețe. Niciodată nu s-a declarat un război pentru a răzbuna un spion! E mai profitabil un reproș politicos!

Îl enerva ideea să moară în țara asta îndepărtată, fără știrea celor dragi ! Trebuia să încerce ceva. Pe bulevardul acela, lipsit de mașină, singur și dezarmat, nu se simțea tocmai în largul lui!

Își privi ceasul. Era ora prânzului. Parada începea în jurul orei două. Atentatul era pregătit pentru începutul paradei, cu siguranță înainte de două și jumătate.

Îi rămâneau,deci, o sută douăzeci de minute pentru a-l salva pe Șah.

Îi veni ideea să fure o mașină. Măcar să aibă un mijloc de transport. Dar confruntat cu dificultățile imediate, își regăsi simțul moral. În spatele lui, la o sută de metri, se afla Park Hotel. Malko se întoarse din drum și intră în curtea acestuia. Erau acolo vreo zece mașini de închiriat, cu șoferi care moțăiau la volan.

Era o zi de sărbătoare, iar oamenii de afacei ai hotelului erau și ei în zi de repaus. Malko observă un Chevrolet negru, destul de nou, care părea în stare de multe peripeții.

* * *

Intră în hotel și se îndreptă spre bar. Nu era nimeni. Revenind la recepție, o rugă pe telefonista dolofană și zâm-

bitoare să-i dea legătura la reședința ambasadorului Statelor Unite. Cabina era în fața recepției.

Malko intră și închise bine ușa. Îi răspunse o voce în persană. Austriacul ceru să vorbească personal cu diplomatul. Servitorul se duse să întrebe și se întoarse după câteva clipe.

— Excelența sa vine imediat.

Malko aștepta, cu inima bătându-i puternic.

— Kiljoy la telefon, se prezentă ambasadorul.

— Sunt S.A.S., Malko Linge, excelență. Trebuie să vă vorbesc imediat.

Ambasadorul suspină plictisit.

— Uite ce e,omule! Peste cinci minute plec la recepția oficială a Șahului. Nu am timp acum. Știu că te-ai băgat într-o chestie oribilă, dar numai din vina dumitale. Generalul Khadjar a lansat un mandat de arestare pentru dumneata. Se pare că ați încercat, împreună cu un tip știut ca mercenar, care este și el căutat, să-l asasinați. Asta e nebunie curată! Mai bine te-ai preda și-o să văd eu ce pot face, după aceea...

Malko încercă să se stăpânească.

— Excelență, lucrurile au fost puțin invers. Khadjar a vrut să mă asasineze. V-am spus sau nu că mă aflu aici în misiune secretă pentru Președintele Statelor Unite?

Ultimele cuvinte aproape le răcnise.

— Este adevărat, recunoscu ambasadorul, dar...

— V-am arătat, sau nu, scrisoarea mea de acreditare?

— Da.

— Bine. Hârtia aceea îmi dă dreptul să folosesc serviciile oricărui funcționar al guvernului american. Și dumneavoastră sunteți unul dintre aceștia.

— De acord, numai că nu vă pot sustrage legilor acestei țări. Mai ales față de generalul Khadjar, unul dintre prietenii noștri cei mai siguri.

Malko înțelese că n-o să ajungă la nici un rezultat în felul acesta. Era clară intervenția lui Schalberg.

— Să nu discutăm în acest momentul aspectul. Vă cer, se corectă, vă ordon, în numele Președintelui Statelor Unite, să luați imediat legătura cu Șahul și să-l avertizați că va fi ținta unui atentat, în maximum o oră.

— Un atentat? Sub ce formă? Șahul e mai bine păzit decât Președintele nostru...

— Sub o formă care va reuși ; nu vă pot spune mai mult acum.

Malko nu voia să-l pună în alertă pe Khadjar. Bătrânul general, cuprins de panică, era în stare să amâne atentatul...

Și atunci, totul se ducea de râpă! Pe Malko îl expulzau, iar ei reîncepeau peste o lună.

— Uite ce e, spuse ambasadorul. Mi-ai vorbit deja despre asta. Și eu nu pun la îndoială în ce calitate o faci. Dar nu e pentru prima dată când un agent de informații cade pe o pistă falsă. Am discutat despre toate astea, în urmă cu mai puțin de două zile, cu generalul Schalberg, care conduce C.I.A. aici de doisprezece ani. El mi-a confirmat că toate aceste rumori de complot, de atentat, sunt numai bârfe lansate de prietenii noștri ruși. Schalberg nu e un tâmpit, știe bine lucrurile astea. Și, în plus, este foarte atașat de generalul Khadjar, care este la curent cu tot ce se întâmplă în țară. Cu acești doi oameni, eu mă simt perfect liniștit. Te-ai lăsat intoxicat de comuniști. Schalberg mi-a spus. N-o să mă fac ridicol în ochii Șahului, anunțându-l o chestie de care o să râdă, cu siguranță. Și peste un deceniu ar fi o poantă bună pentru petreceri...

Malko fierbea.

— Excelență, ce ați spune de un post la Ulan-Bator, în Mongolia, de pildă?

— De ce tocmai acolo?

— Pentru că este exact ceea ce meritați. Și dacă o să mai fiu în viață deseară, acolo o să vă expediez!

Și cu aceste cuvinte răzbunătoare, închise telefonul. Pierdea și această șansă!

Telefonista dolofană îl privea surâzând. Atunci, îi veni o idee.

— Aș vrea să telefonez în America, anunță el.

— În America? Trebuie să întreb la poștă la ce ore avem circuite.

Se aplecă deasupra pupitrului telefonic și începu o lungă discuție cu colega de la centrală. Se întoarse apoi spre Malko.

— Astăzi nu avem circuite. Dar nu e prea sigur. Legăturile nu sunt prea bune în acest moment.

Malko ridică din umeri, descurajat.

— Păcat. Mulțumesc, totuși.

Dacă ar fi putut lua legătura cu Washingtonul, ar fi putut, cu o șansă la un milion, să ajungă la Șah.

Ieși în hol. Chevrolet-ul era tot acolo. Se îndreptă spre el. Șoferul, numai zâmbete, ieși să-l întâmpine.

— Aș vrea să închiriez mașina dumitale, spuse Malko. Merge bine?

Omul îl asigură că da și se urcă la volan, punând motorul în mișcare, ca să-l audă clientul.

— Bine, du-te și ia-mi bagajele de la portar.

Omul se grăbi spre hotel. Malko îl lăsă să intre, deschise portiera și se instală la volan. Cheile erau în contact. Nu trebui decât să învârtească.

Șoferul ieși din hotel, în momentul în care Malko intra pe bulevardul Ferdowsi, salutat de portat. După o clipă de stupoare, șoferul o luă la fugă urlând după mașina lui...

Ceilalți clienți priveau stupefiați. Se văzuseră multe la Hotel Park, dar niciodată un client care să fure o mașină.

Malko traversă Shah Reza. Nu-l urmărea nimeni. Mizase, oricum, pe lenea iranienilor. Evident că nefericitul șofer va comunica la poliție numărul mașinii. Dar până se puneau ei în mișcare, mai trecea o vreme. Circulația era fluidă. Malko urcă bulevardul spre Chimran și ajunse la strada Soraya în zece minute.

Străduindu-se să aibă un aer cât mai natural, trecu încet prin fața vilei. Observă în retrovizor o mașină mare, neagră, parcată pe locul unui șantier, chiar în fața vilei lui Derieux. Mai mulți oameni erau înăuntru.

Se stăpâni cu greu să nu accelereze. Dar ceilalți nu-l urmăreau. Parcurse mai multe străzi foarte repede și coborî în apropiere de Tachte Jamshid. Opri mașina în fața unei mici băcănii și intră.

— Unde aveți un telefon? îl întrebă pe bătrânul iranian așezat pe o ladă, în spatele tejghelei.

Omul îi arătă cu degetul aparatul așezat pe un vraf de cutii de conserve. Formă numărul belgianului. Soneria răsună de mai multe ori. Tocmai voia să închidă, când răspunse o voce în persană.

— Baleh?

— Haroyé Derieux? întrebă Malko în persană.

— Nu este aici. Cine întreabă?

Nu avea rost să mai insiste. Era un polițai. Malko închise încet, dădu zece riali băcanului și plecă.

Nu putea să facă mare lucru. Ca să nu atragă atenția, se așeză pe bancheta din spate, ca și când și-ar fi așteptat șoferul. Era ora unu. Peste șaizeci de minute, Șahul avea să sosească la stadion, în Rolls-ul lui blindat. Malko își frământa mintea, gândindu-se la ce ar putea face.

Dacă ar reuși să ajungă până la Șah, acesta îl va asculta cu siguranță. Nu poți conduce o țară ca Iranul timp de douăzeci de ani, fără să ai un al șaselea simț, care să-ți semnaleze pericolul. Numai că trebuia să ajungă la Șah. După ce ar fi intra pe stadion, nici nu mai putea fi vorba să umble nestingherit. Oamenii lui Khadjar vor fi peste tot și plini de zel, vor fi fericiți să împuște un individ care încearcă să se apropie de suveranul lor. Și toată lumea ar fi mulțumită...

Un singur lucru i se părea posibil. Să-l intercepteze pe Șah înainte de a ajunge la stadion. Să mimeze un accident, repezindu-se cu mașina lui în Rolls-ul Șahului. Dacă reușea să ajungă la suveran, înainte ca garda să reacționeze, putea să reușească. Din nou o șasă la un milion!

Malko se urcă din nou la volan și se îndreptă spre Saadabad, Palatul de Vară. Era tot pe drumul spre Chimran și erau șanse puternice ca Șahul să iasă pe poarta principală spre Darband.

Când Malko ajunse acolo, totul era liniștit și pustiu. Două santinele înarmate patrulau prin fața grilajului. Mai erau câțiva într-o gheretă. Coborî din nou, ca să verifice cealaltă intrare. Și acolo era un calm desăvârșit. Se întoarse în mica piațetă și parcă în fața hotelului, ca și când ar fi așteptat pe cineva. Drumul se sfârșea acolo. Dincolo de el începea muntele. Timpul era splendid și răcoros. Erau la 1600 de metri altitudine.

Tolănit pe banchetă, Malko își făcea o mie de gânduri negre. Știa că planul său nu avea decât o șansă minimă să reușească. Și dacă era ucis în timp ce încerca să-l prevină pe Șah, onoarea îi era salvată! Bineînțeles că nimeni n-o să mai termine vreodată castelul familiei Linge. Dar, oricum, el n-o să mai știe de nimic!

Era unu și un sfert. Timpul trecea repede. Îi era foame, dar nu îndrăznea să meargă la hotel Darband să mănâce ceva. Putea fi foarte ușor reperat.

Cu munții aceia lipsiți de vegetație în jurul lui, se simțea parcă la capătul lumii. Și chiar că era...

Să-ți trebuiască două zile să dai un telefon la Washington...

Verifică pistolul „Colt" pe care i-l dăduse Derieux. Surdina o avea în buzunar. Oțelul închis la culoare lucea în lumina soarelui. Era acum singurul lui aliat. Probabil că oamenii lui Khadjar își făceau de lucru, chiar în acel moment, în jurul emițătorului radio. Și un mic avion, încărcat cu dinamită, aștepta undeva, pe o câmpie. Era suficient să i se comande de la distanță elicea...

Moartea Șahului ar avea consecințe incalculabile.

Rușii nu-l vor lăsa pe Khadjar să pună mâna pe putere. Tudeh-ul nu era destul de puternic. Rămânea intervenția

directă: tancurile „roșii" puteau ajunge la Teheran în patru ore, venind pe noul drum strategic dinspre nord. După care, orice era posibil. Armata iraniană nu avea nici o putere în fața esticilor comuniști.

Malko înjură încet; înțelesese de ce Președintele ținuse să-i vorbească personal despre această misiune..

Acum se afla la fața locului, fără nici o speranță și la fel de neputincios ca un copil.

Un zgomot de motor îl smuse din starea de amorțire. Puse și el motorul în funcțiune. Patru motocicliști ieșiră din spatele grilajului și se opriră în piațeta din fața parcului. Șahul trebuia să iasă.

Era singurul loc unde îi putea atinge, după aceea mașina regală ar fi mers prea repede.

Malko înaintă puțin. Era la vreo cincizeci de metri de polițiști. Ei nici nu îl priviră. O altă mașină ieși pe poartă, un Chrysler albastru cu două antene lungi. Se opri în spatele motocicliștilor.

Deodată, Malko văzu și Rolls-ul. Venea încet pe aleea centrală, dinspre Saadabad. Geamurile fumurii nu lăsau să se vadă în interior. În afara șoferului, trebuiau să fie înăuntru Șahul și împărăteasa.

Mașina blindată îi proteja foarte bine.

Motocicliștii porniră încet. Malko băgă într-a-ntâia și începu să dea drumul ambreiajului. Avea foarte puțin timp ca să acționeze. Trebuia să lovească Rolls-ul în față, înainte să prindă viteză. S-ar putea să fie considerat drept un accident. După care, va încerca să vorbească cu Șahul.

Rolls-ul trecu de poartă. Chevrolet-ul i-o luă înainte. Malko își simțea gâtul uscat. Încă nu îl văzuse nimeni. Deodată, un motociclist întoarse capul spre el. Descriind o curbă grațioasă, el veni de-a curmezișul drumului și blocă trecerea. Omul nu părea neliniștit. Își imagina că șoferul nu recunoscuse mașina Șahului.

Malko putea să-l răstoarne cu uşurinţă şi să lovească Rolls-ul care venea acum spre el. Dar ceva îl opri. Nu putea să riște să-l ucidă cu sânge rece pe amărâtul acela...

În asemenea condiţii nu mai avea cum să ajungă la Şah. Imediat ce poliţiştii din escortă aveau să simtă ceva neobişnuit, ar fi tras şi explicaţiile ar fi venit la urmă.

Maşina regelui trecu încet, la zece metri de Malko. Văzu silueta Şahului şi a împărătesei, lângă el. În spate, alte trei maşini încărcate cu poliţişti încheiau cortegiul.

Era prea târziu! Maşinile porniseră în viteză, cu sirenele urlând.

Malko suspină. Acum, doar dacă se întâmpla o minune, Şahul mai putea fi salvat.

* * *

S.A.S. porni şi el spre Teheran. Acum totul îi părea lipsit de importanţă. Poliţia urma să-l aresteze pentru furtul maşinii. Pe marginea drumului două femei îi făcură semne, luându-l drept taxi. Îl depăşiră două autobuze încărcate cu bărbaţi care mergeau la parada de gimnastică. Se simţi îngrozitor. Cerul strălucitor de albastru parcă îşi bătea joc de el. În momentul acela, mii de oameni profitau de viaţă, fără nici o grijă. Ca să se distreze, urmări un punct de pe cer, care se făcea tot mai mare. Mergea foarte încet acum, lăsându-se depăşit de toate maşinile.

Punctul creştea. Era un avion care se pregătea să aterizeze la Mehrabad. Zbura foarte jos. Distinse imediat cele patru motoare şi semnele de identificare. Era un DC 8 al Panamerican. Graţios, avionul mai făcu un viraj şi se îndreptă spre terenul de aterizare, pierzând altitudine. Trupul avionului strălucea în soare.

— Fir-ar să fie!

Malko înjură cu voce tare şi frână cu brutalitate. Un taxi reuşi să-l ocolească, iar şoferul îi aruncă un torent de insulte. Oprit pe marginea drumului, Malko privea fix enormul DC 8

care se îndrepta spre sud. Probabil ca Hildegarde era la bord.

Și, deodată, îi veni o idee nebunească, ceva de coșmar... Dar care putea să reușească. Nu trebuia să piardă nici un minut

Porni ca un nebun, într-un scrâșnet de cauciucuri. Bulevardul cobora în pantă dulce până în centrul orașului. Circulația era destul de rarefiată. Chevrolet-ul îi dovedi că mai avea ceva forță. Țâșni înainte ca un Ferrari. Crispat pe volan, Malko nici nu mai vedea pietonii înnebuniți de frică.

Trebuia să ajungă la Mehrabad într-un sfert de oră. Depăși pe sens invers o coloană de mașini oprite la intersecția unui bulevard periferic și trecu pe roșu, pe sub nasul unui polițist aflat în cutiuța lui de sticlă. În felul acesta reușea să evite centrul aglomerat și semafoarele.

Își regăsise sângele rece și întreaga stăpânire de sine. O luă pe drumul spre Mehrabad, trecând prin dreptul unui panou publicitar al Air France „Paris–5 000km".

Mai avea opt kilometri până la aeroport. Îi parcurse în cinci minute. Pe șosea era pustiu. Clădirile aeroportului se vedeau aproape. Ajungând în fața aerogării, o luă la stânga și ajunse chiar la intrarea pe pistă. O portiță specială permitea accesul. Era păzită de o santinelă. Omul nu reuși decât să facă un salt într-o parte, ca să nu fie strivit. Chevrolet-ul trecu prin fața lui cu o sută la oră.

Malko ajunse în fața terenului de aterizare. Simți că-i sare inima. Avionul era acolo, desarcând călătorii. Sub aripi i se instalau cisternele de alimentare. Se descărcau și bagajele.

Chevrolet-ul se opri în fața pasarelei, în partea din față a avionului. De acolo nu cobora nimeni. Erau locurile rezervate pentru clasa întâi. Din două salturi, Malko se urcă în avion, dar, orbit de soare, nu distinse nimic în prima clipă.

— Malko!

Era vocea Hildegardei. Ea apăru dintr-o cabină și îi sări de gât.

— Ce faci aici? Cum ai reușit să intri?

— Unde este comandantul?

Malko pusese întrebarea pe un asemenea ton, încât Hildegarde îl privi îngrozită.

— Dar... ce s-a întâmplat?

— Nu-ți pot explica acum. Condu-mă la comandant și prezintă-mă.

— Este în carlingă, pentru controlul aterizării. Așteaptă o clipă.

Fără să mai răspundă, Malko deschise ușa pe care scria „Echipaj". Era hotărât să joace ultima carte.

Comandantul fuma o țigară, în timp ce secundul termina de comunicat turnului de control, datele aterizării. Luându-l pe Malko drept un călător care vrea să arunce o privire asupra instrumentelor de zbor, comandantul îi surâse amabil. Malko se apropie.

— Sunteți comandantul avionului?

— Da.

Pilotul era puțin surprins, dar continua să surâdă.

— Permiteți-mi să mă prezint. Prințul Malko Linge, de la C.I.A.

De astă dată, comandantul tresări. Îl privi pe Malko cu atenție. Malko îi întinse o hârtie.

— Citiți, vă rog.

Era scrisoarea de acreditare oferită de Președinte. Chipul comandantului se întunecă ușor. Malko îl observa. Avea un cap de scandalagiu, cu trăsăturile foarte marcate ale unui om de cinczeci de ani, cu o mină deschisă, inteligentă. Probabil, un fost pilot militar.

— Ei bine, domnule Linge, cu ce vă pot fi de folos?

Malko își reveni.

— Să decolați imediat, după ce ultimul pasager va fi coborât.

— Să decolez?

— Da, și nu păstrați decât echipajul tehnic. S-ar putea să existe riscuri...

De data asta pilotul îl privi neliniştit.

„Mă crede nebun", gândi Malko.

— Vă daţi seama ce-mi cereţi? Răspund de avionul acesta în faţa companiei mele. Şi, în plus, credeţi că pot să decolez când vreau, fără să avertizez turnul de control iranian? Nu am planurile de zbor ale altor companii şi nu ţin să provoc o catastrofă!

— Dacă le-aţi cere autorizaţia, iranienii v-ar refuza?

— Cu siguranţă.

— Deci, trebuie să ne lipsim de ea, domnule comandant.

Pilotul, din ce în ce mai surprins, clătină din cap.

— Nu pot face ceea ce-mi cereţi. E prea grav. Îmi risc viaţa, cariera şi pot să provoc şi o catastrofă. Imposibil. Nici nu ştiu cine sunteţi şi ce vreţi de la mine! Măcar de aş avea pe cineva să mă acopere...

Lui Malko i se păru că simte ceva în vocea americanului. Îl privi, dar chipul îi era impasibil. Copilotul asculta conversaţia supraveghind luminiţele indicatoarelor rezevoarelor de kerosen care se umpleau. Radiotelegrafistul nota cifre pe o hartă. Avionul uriaş se golise complet. Femeile de serviciu iraniene urcaseră la bord pentru curăţenie.

Malko îşi privi ceasul. Era două şi cinci.

— Domnule comandant, o să vă ofer garanţia pe care o cereţi.

Desfăcându-şi haina, scoase Coltul, înşurubă surdina, trase piedica şi îl îndreptă spre echipaj.

— Vă ordon să decolaţi, spuse el calm. Dacă nu, vă ucid în zece secunde şi îl voi omorî şi pe copilot dacă refuză. Îmi pare rău că trebuie să folosesc această măsură, dar este un caz de forţă majoră.

Urmă un moment de linişte, întrerupt de comandant.

— În aceste condiţii, nu mai am nimic de spus. Veţi purta întreaga răspundere pentru ceea ce se întâmplă. Sunteţi amabil să-mi spuneţi măcar ce trebuie să facem?

— După ce decolaţi.

— După cum vedeţi suntem gata. Ce trebuie să fac?

— Aveți destul combustibil pentru o oră?

— Desigur.

— Atunci opriți alimentarea imediat și puneți reactoarele în funcțiune.

Malko păstra pistolul în mână. Dar știa că nu o să aibă nevoie de el. Americanul îl crezuse pe cuvânt. Altfel, nu ar fi cedat atât de ușor.

— Ce comunic turnului de control? întrebă pilotul.

— Nimic.

— Vor întreba de ce decolez acum, fără pasageri.

— Nu le spune că decolezi. Povestește-le de o testare a frânelor pe pistă.

— Frank,coboară și spune-le tipilor să desfacă cisternele. Și anunță grupul electrogen că vom pune reactoarele în mers și vom porni.

Se întoarse spre Malko.

— Aveți noroc că mecanicii noștri nu au găsit nici o problemă la motoare. Dacă totul merge bine, putem să decolăm peste cinci minute.

Copilotul ieșise. Malko îi vedea discutând cu înflăcărare. Cei de la alimentare desfăcură conductele. Tipul de la grupul electrogen stătu puțin pe gânduri, apoi ridică degetul mare în semn de aprobare. De altfel, în clipa aceea atenția generală era îndreptată spre un aparat al companiei BOAC aparat ce tocmai aterizase. Nimeni nu se mai ocupa de DC 8.

* * *

Malko îl privi pe comandant verificând parametrii decolării. Celo două camioane-cisternă se îndepărtau încet. Copilotul se urcă la bord și, în trecere, ordonă femeilor de serviciu să coboare, spre marea lor încântare. Închise în spatele lui ușa etanșă, apoi se așeză la locul lui. Făcu unele verificări, apoi se adresă comandantului de bord.

— Suntem gata, domnule comandant.

— Bine; dă-i drumul la primul.

Reactorul exterior din stânga se puse în mișcare.

— Al doilea.

Peste puțin timp toate cele patru reactoare torceau cu zgomotul caracteristic. Beculețele roșii și verzi clipeau pe tabloul de bord. Echipa grupului electrogen, tractată de un mic electrocar, se îndepărta de pe pistă.

Malko își pusese din nou pistolul la centură. Își impusese să nu se uite la ceas până ce avionul nu-și lua zborul..Totul părea în regulă.

Deodată, radioul prinse viață și o voce întrebă în engleză:

— Aici turnul de control. N-BHGE, ce se întâmplă? De ce puneți în mișcare reactoarele?

Comandantul apucă microfonul din fața lui:

— Aici N-BHGE. Cer autorizația de a face o încercare de rulare pe pistă. Am probleme la frânele de aterizare.

Urmă o mică pauză, apoi radiou se însufleți din nou.

— Se acordă autorizație, N-BHGE. Dar rămâneți pe pista pe care sunteți.

— O.K. Am înțeles.

Comandantul dădu drumul frânelor. Greoiul DC 8 se puse în mișcare încet și rulă pe calea de aterizare.

— Ați auzit? strigă comandantul. Ne-a ordonat să rămânem pe pista de rulare, în afara pistei de zbor.

— Știu. Dar își vor da seama prea târziu de ce vrem să facem. Pista de rulaj se termină chiar în pista de zbor?

— Da.

— Atunci, înainte.

DC 8 rula acum cu viteză pe pista cimentată. Aerogara se îndepărta. Malko, în picioare în spatele comandantului, supraveghea zborul. Radioul continua să bâzâie.

— Închideți radioul, ordonă Malko.

Docil, pilotul coborî o manetă și sunetul încetă. DC 8 ajunse la încrucișarea cu pista de zbor. Comandantul frână și se întoarse spre Malko.

— Și acum?

— Puteți zbura fără punct fix, nu-i așa? Deci, viraj la 45 de grade și înainte!

Comandantul nu răspunse și coborî toate cele patru manete de decolare. Avionul începu să trepideze, reținut de frâne. Radiofonistul scoase un strigăt.

— Domnule coamndant, priviți!

Se uită și Malko. În fața lor venea cu toată viteza un jeep, în sens invers parcursului de decolare. Tăcerea radioului îi surprinse pe cei de la postul de control, care se neliniștiseră.

— Ai timp, urlă Malko.

— E riscant. Dacă accelerează?

— Treaba lor! Decolează scurt.

Scoase din nou Coltul și îl mișca amenințător. Nu era momentul să se dea bătut.

Într-un muget de reactoare, avionul uriaș zvâcni. Din față, jeep-ul se vedea încă mic, dar aparatul se apropia de el cu 250 de kilometri la oră.

— Îl facem praf...urlă comandantul.

— Dă-i înainte!

Acum jeep-ul mergea chiar pe mijlocul pistei. Se vedeau în el oameni care gesticulau

—Dacă se așează de-a curmezișul, ne-a luat dracul pe toți, țipă comandantul.

DC 8 rula din ce în ce mai repede. Jeep-ul era la 400 de metri, apoi la 300, 200...

Malko își încleștă maxilarele.

— Cât îți mai trebuie ca să decolezi? urlă Malko.

— 6000 de metri.

Era clar că aveau să se ciocnească cu mașina, care venea turbată spre ei. Malko simți că i se întoarce stomacul

pe dos. Mai rămâneau zece secunde până la șocul ce avea să-i pulverizeze pe toți.

— Putere maxină!

Comandantul răcnise. Și, în același timp, trăsese cu ambele mâini maneta din fața lui. DC 8 își ridică nasul grațios, iar jeep-ul trecu pe sub fuselaj, cu iranienii care gesticulau.

* * *

Avionul urca într-un unghi extrem de extravagant. În spatele lor, pista se îndepărta ce repeziciune. Malko respiră ușurat.

Comandantul și copilotul își vedeau de treabă, ridicând trenul de aterizare și reglând reactoarele la regimul de croazieră. Traversară primii nori și aparatul își micșoră unghiul de zbor.

Comandantul se întoarse spre Malko.

— Am avut noroc că avionul era gol. Dar în viața mea nu l-am smuls de pe pistă așa se scurt. Numai că peste câteva minute o să avem um avion de vânătoare pe urmele noastre. Radarele ne reperează urgent.

— Nu vor îndrăzni să doboare un avion civil american, chiar dacă a decolat fără autorizație!

— Nu, dar ne vor forța să aterizăm.

— Până atunci se poi întâmpla o mulțime de lucruri.

Comandantul își împinse scaunul în spate.

— Acum ce tebuie să fac? Doar nu m-ați forțat să decolez pentru un botez al aerului!

— La ce altitudine minimă puteți zbura?

— La două sute de metri, dar e riscant. Nu putem să prelungim prea mult distracția.

— Cu cât zburăm?

— 300-350 la oră.

— Aveți posibilități de manevră suficiente?

— Foarte puțin. Doar viraje la 20 de grade.

— Domnule comandant, ați fost în război?

— Da. De ce?

— Unde?

— În Europa, pe bomberdiere.

— Vă amintiți de „V1", bombele zburătoare nemțești?

— Sigur că da.

— Și știți cum făceau piloții de vânătoare englezi să le oprească pe cele care reușeau să treacă de baraje?

— Nu, nu-mi amintesc.. Dar unde naiba vreți să ajungeți?

— Iată cum se întâmpla. Avioanele de vânătoare britanice se aranjau să zboare pe lângă bomba ucigătoare cu aceeași viteză, apoi îi strecurau o aripă pe sub mașinărie, făcând-o să-și piardă echilibrul și o răsturnau.

Comandantul îl privi ca năuc pe Malko.

— Doamne Sfinte, dar războiul s-a terminat de mulți ani. Și în Iran nu sunt bombe zburătoare! Iar ăsta nu este un avion de vânătoare, cântărește 150 de tone!

— S-o fi terminat războiul, dar nu pentru toată lumea!

Malko îi povesti istoria cu atentatul și ce avea de gând să facă pentru asta.

— Ca să-l salvăm pe Șah, nu avem decât o singură posibilitate. Să interceptăm bomba asta zburătoare, pentru că nu avem arme să o distrugem. Știu că nu e ușor, dar merită să încercăm

— Știți unde se află terenul de unde va decola avionul teleghidat?

— Nu, din păcate! Dar nu cred că poate fi prea departe de stadion din cauza razei de ghidare. Ținând cont de faptul că parada are loc în nordul Teheranului, între oraș și munte, terenul acesta nu poate fi decât la est sau la vest de stadion. Și, din câte bănuiesc, cunoscând configurația locului, cred că este spre est.

DC 8 zbura acum la 1500 de metri altitudine deasupra orașului. Cerul era foarte limpede, cu excepția câtorva cumuluși printre care se zărea întreaga localitate.

— N-avem o clipă de pierdut, continuă Malko. Să coborâm deasupra stadionului și mai vedem noi.

Avionul pierdea încet din înălțime. În câteva clipe se afla la 500 de metri altitudine. Se vedeau toate detaliile solului.

Stadionul se apropia. Dc 8 trecu pe deasupra încet, cu voletele coborâte. Malko distinse foarte bine tribuna în care se afla Șahul. În mijlocul peluzei, gimnaștii executau mișcări de ansamblu. Totul era normal. Nimeni nu dădu atenție avionului. Multe avioane efectuau câte un tur deasupra orașului, înainte de a ateriza pe Mehrabad.

— Să ne întoarcem, propuse Malko și să urmăm direcția vest.

Americanul înclină avionul și mai pierdură ceva din altitudine. De data asta, când trecură pe deasupra stadionului, toată lumea privi în sus. Urletul reactoarelor acoperise muzica și aplauzele. Malko se concentră, încercând să vadă mai bine ce se întâmpla jos.

Dar deșertul se întindea cât vedeai cu ochii, presărat cu pete roșiatice și de cabane sărăcăcioase.

Orașul rămăsese în spatele lor. Malko tocmai deschisese gura să ordone „Înapoi", când copilotul țipă.

— Priviți, jos, spre dreapta.

Malko își răsuci gâtul ca să vadă. Avu timp să observe un mic avion galben care rula încet, prin deșert...

— Ăsta e! urlă el.

Dar DC 8 se îndepărtase deja. Cu infinite precauții, pilotul începu un viraj foarte strâns. Malko avu impresia că marginea uneia dintre aripi o să atingă pământul. Avionul se redresă și porni spre est, spre stadion. Zbura doar la vreo 300 de metri.

În două minute ajunse deasupra pistei improvizate, unde văzuseră micul avion galben. Dar acesta nu mai era acolo.

Văzu doar o mașină ce staționa și un morman de canistre pentru benzină. Mai zburară un timp, cu ochii ațintiți asupra deșertului. Tot copilotul îl zări.

— Uite-l!

Mica pată galbenă părea că se târăște în fața lor, dar mult mai jos. Zbura direct spre stadion.

— O să trecem pe deasupra lui, mormăi comandantul.

— Coboară, ordonă Malko.

Uriașul avion păru că se oprește în aer. Voletele se ridicară în partea din spate a aripilor și viteza se micșoră și mai mult. Cu toate astea, zbura de două ori mai repede decât micul avion galben.

Comandantul diminuă din nou puterea reactoarelor. Un șuierat strident invadă cabina. Malko tresări.

— E sirena de alarmă, explică pilotul. Zburăm prea jos și prea încet.

Avionul galben se afla la vreo două sute de metri în fața lor.

— O să ne ia dracul, dacă n-o fi decât un sportiv care se plimbă.

— Privește! strigă Malko.

Erau deasupra avionului și îi vedeau foarte bine postul de pilotaj. Era clar că nu se afla nimeni la bord. Era teleghidat.

Comandantul și Malko schimbară o privire. Nu le rămăseseră decât puține minute, înainte ca „bomba zburătoare" să ajungă la destinație cu încărcătura ucigătoare.

Printr-o serie de manevre fine din manșă, pilotul se îndepărtă puțin de micul aparat. Reduse din nou puterea reactoarelor. Enormul DC 8 tremura acum din toată carcasa.

În fiecare clipă, Malko avea impresia că se vor prăbuși în deșert. Fulgerător, Malko văzu chipurile unor țărani care rămăseseră cu gurile căscate în fața unui asemenea spectacol. Acum, DC 8 zbura în spatele avionului galben, pe partea dreaptă și se apropia încet.

Metru cu metru, enorma aripă argintie ajunse la înălțimea de atac. Comandantul transpira din abundență, chinuindu-se să mențină avionul pe linia de zbor, cu toate zgâlțâielile și balansările datorate vitezei prea mici. Malko îi vedea încheieturile mâinilor albite de crispare. Cele două aripi aproape

se atingeau. Timp de o fracțiune de secundă, aripa enormă păru că o susține pe cea ușoară a celuilalt. Apoi se auzi un muget asurzitor și Malko se simți proiectat înapoi de o accelerație brutală.

Pilotul se degajase brusc, luând viteză și răsucind în sus aripa fragilă care se sfărâmase sub șoc. Cu cele patru reactoare la puterea de decolare, Dc 8 încerca acum să ia altitudine.

Malko, alunecat în genunchi în momentul accelerației, încerca să se ridice, când un suflu puternic proiectă avionul ca pe o minge de tenis. Auzi zgomotul unei explozii violente și căzu din nou. Dar nu avea timp să se gândească la cucuiul pe care și-l făcuse. Agățându-se de pereți, reuși să se întoarcă la postul de pilotaj.

Prin hublourile din stânga, văzu o coloană imensă de fum negru care urca din deșert. Avionul galben, dezechilibrat, se prăbușise, fiind pe punctul de a atrage după el, cu suflul exploziei și uriașul DC 8. Nu avură timp să observe mai mult. DC 8 trecu pe deasupra tribunei de onoare.

Malko reuși să vadă chipurile uluite ale Șahului și ale celor care îl înconjurau. Avionul zbura exact deasupra capetelor lor. În sfârșit, comandantul reuși să ia altitudine. Se întoarse spre Malko, zâmbind.

— Îmi pare bine că v-am ascultat! Acum ce mai facem?

— Ne întoarcem. Luați legătura prin radio.

— Era și timpul; ia priviți.

În fața lor, șase puncte negre se apropiau. Erau avioane de vânătoare iraniene. Se apropiară de avionul uriaș. Îl escortară și ordonară aterizarea.

— Transmiteți turnului de control că tocmai am dejucat un atentat împotriva Șahului și că nu vom ieși din acest avion decât sub protecția ambasadorului Statelor Unite. Să fie căutat la stadion.

Americanul era surprins.

— De ce vă temeți? Cred că vom fi primiți ca niște eroi!

Malko zâmbi.

— Nu sunt chiar atât de sigur. Atentatul a fost organizat de generalul Khadjar, șeful Securității Șahului. Este un tip foarte puternic și se mai poate apăra. Și ar fi fericit să se debaraseze de mine...

Pilotul coborî trenul de aterizare. Peste câteva minute rulau pe pista de la Mehrabad. Era abia trei și-un sfert.

Radioul transmitea în continuu ordine. Două jeep-uri încărcate cu soldați se apropiară ca să-i escorteze. DC 8 merse până la pista de parcare și opri.

Dar echipajul nu deschise ușile. Comandantul reluă mesajul: nu vor deschide decât ambasadorului american.

Radioul deversa o mulțime de insulte, iar un mic grup de funcționari ai Panam priveau consternați avionul rebel. Nu știau încă nimic despre atentat.

Soldații înconjurară avionul, înarmați cu mitraliere. Dar, deși pasarelele fuseseră montate, nici unul nu încerca să urce.

În carlingă, Malko și echipajul așteptau în tăcere.

În sfârșit, un Cadillac negru, cu steagul american, apăru pe teren. Opri la piciorul scării și ambasadorul Kiljoy ieși. Malko își reprimă un zâmbet. Era o revanșă prea delicată!

Capitolul XIII

Văzând pistolul cu surdină pe care Malko îl avea la centură, ambasadorul Kiljoy tresări puternic. Malko nu-l lăsă să scoată nici o vorbă.

— Domnule, vă ordon să mă conduceți la ambasadă sub protecția dumneavoastră personală, ca să pot lua imediat legătura cu Casa Albă, spuse el cu o politețe de gheață.

— Dar, dar...se bâlbâi diplomatul...

— Încetați, vă rog. În calitate de reprezentant al guvernului american, îl veți pune pe generalul Schalberg în stare de arest în localul ambasadei. Și veți face în așa fel ca Șahul să mă primească imediat. Vă semnalez că din vina prostiei dumneavoastră incomensurabile, propriile noastre servicii și unii militari iranieini au pus la cale acest atentat, pe care abia am reușit să-l împiedicăm. Echipajul acestui avion este martor. Vă urmez. Și nu uitați că sunteți acoperit de protecție diplomatică.

Kiljoy scutura din cap, de parcă ar fi ieșit din apă.

— Domnule Linge, începu el...

Malko nu îl lăsă să continue.

— Ascultați-mă, spuse el, luându-l de braț. O să o scoateți la capăt, alegându-vă cu un post în cine știe ce capăt al lumii. Dar dacă mai continuați, vă aduc în fața Marelui Juriu pentru înaltă trădare.

Kiljoy nu mai răspunse. Era total depășit. Malko îl urmă pe pasarelă, cu mâna pe crosa pistolului. Dar nici unul dintre

iranieni nu se mișcă. Atunci când se așează pe bancheta din spate a Cadillac-ului, răsuflă totuși ușurat.

Cu toată viteza, mașina traversă orașul și intră în curtea ambasadei, unde se opri cu un scrâșnet de frâne.

Fără să rostească un cuvânt, cei doi bărbați merseră în cabinetul ambasadorului. Malko se așeză chiar pe scaunul acestuia și redactă o telegramă, pe care i-o întinse lui Kiljoy.

— Transmiteți asta de urgență, prin telex și convocați-l pe generalul Schalberg.

Ambasadorul ieși din birou. Se întoarse după zece minute.

— Telegrama a fost expediată, spuse el pe un ton sinistru. Generalul nu se află în ambasadă. Am dat ordin marinarilor din gardă să-l aducă aici, imediat ce sosește.

— Mulțumesc, spuse Malko. Aș vrea să mă odihnesc puțin pe divanul dumneavoastră. Trebuie să sosească răspunsul la telegramă. Să mă treziți imediat. Ocupați-vă acum de Șah.

Și, sub privirea consternată a ambasadorului, își scoase pantofii, puse pistolul lângă el și se întinse pe divanul din piele neagră. Peste cinci minute adormise.

* * *

— Alteța Voastră, Alteță, treziți-vă!

Malko deschise un ochi, legănat încă de o dulce reverie. Îi plăcea să fie strigat astfel.

Ambasadorul se aplecase deasupra lui, ca un valet stilat.

Malko se ridică cu efort. Luă hârtia pe care i-o întindea diplomatul. Era răspunsul la telegramă.

Înțelese imediat de ce era Kiljoy atât de afabil. Primele rânduri îi ordonau să se pună la dispoziția lui Malko și cuvântul se repeta: „în totalitate". Și era semnată de Șeful Departamentului de Stat...

— Majestatea Sa ne așteaptă la Palat când doriți. Este o audiență specială.

Chipul lui Malko se lumină de un surâs vag. În sfârșit, ajungea la această audiență...

— Mergem chiar acum, spuse el, încălțându-se. Nu aveți nici o veste despre generalul Schalberg?

— Nu.

Parcă avea un aer vinovat, Kiljoy!

Cadillac-ul negru aștepta în curte. Pe tot parcursul, cei doi nu scoaseră o vorbă. Văzându-le mașina, un general din Garda Imperială se repezi înaintea ei.

— Este generalul Nasseri, murmură diplomatul.. Comandă trupele personale ale Șahului.

Escortați de iranian, traversară parcul până la Palatul de Marmură, unde îl aștepta Șahul. Din cinci în cinci metri era câte un uriaș cu o mitralieră și chipul ca de piatră. În fața biroului Șahului, făceau de gardă doi ofițeri vigilenți.

Îi anunțară pe Malko și pe Kiljoy.

Încăperea era destul de banală, în afara biroului confecționat, în întregime, din marchetărie cu intarsii de sidef și dotat, bineînțeles, cu un telefon roșu! Ca în lumea bună...

— Luați loc, domnilor, spuse Șahul în engleză.

Malko fu impresionat de farmecul pe care îl degaja Suveranul. Avea un aer lucid, ușor dezabuzat, cu o undă de umor. Părul argintiu era pieptănat cu grijă. Două gorile în civil se aflau într-un colț.

Kiljoy îl prezentă pe Malko și scopul vizitei lor. Interesat, Șahul se întoarse spre Malko.

— Dacă înțeleg bine, mi-ați salvat viața adineauri. Vă mulțumesc.

Malko se înclină respectuos și începu să povestească. Memoria prodigioasă îi permise să nu omită nici un detaliu.

Pe măsură ce el vorbea, ambasadorul se scofâlcea pe scaun.

Șahul asculta, punea întrebări, lua notițe. La un moment dat, scrise ceva pe o hârtie pe care o dădu uneia dintre gorile. Aceasta ieși imediat.

Se făcuse noapte când Malko își termină povestirea. Șahul rămase o clipă tăcut, apoi spuse:

— Domnule Linge, cred că aveți dreptate. O să-l convoc pe generalul Khadjar pentru a-mi da explocații. Dacă este vinovat, va fi judecat de un tribunal militar. Dar ceea ce ați povestit corespunde cu ceva ce știam deja, din alte surse.

Surâse, apoi continuă:

— Nimeni nu e profet la el acasă...Cât despre resortisanții dumneavoastră, se va ocupa domnul ambasador de ei.

Kiljoy aprobă energic. Tare ar fi vrut să-și răscumpere greșelile!

Șahul se ridică. Întrevederea se terminase. Strânse îndelung mâna lui Malko. Afară, Kiljoy îi spuse:

— Ați fost formidabil!

După un timp Malko spuse:

— Sper să reușească să pună mâna pe cei doi generali. Ăștia sunt capabili de orice. Conduceți-mă la hotel. Trebuie neapărat să fac o baie.

Cadillac-ul urcă sprințar până la Hilton. În momentul în care ajungeau, fură depășiți de un Chrysler albastru, din care coborî generalul care îi întâmpinase la Palat. Intră cu ei și merse la recepție.

Când Malko își luă cheia, recepționerul se înclină până la pământ.

Mako își luă la revedere de la Kiljoy și urcă. Doi soldați înarmați făceau de gardă în fața ușii lui. Văzându-l, își loviră tocurile. Malko rămase cu gura căscată.

Intră în cameră și se aruncă sub duș. Își puse apoi o cămașă curată, se parfumă, își tăie mustața cu grijă și ieși. Soldații îl păzeau cu strășnicie.

Puțin uimit, austriacul se urcă în lift. Liftierul nu mai opri până la parter. Directorul, numai plecăciuni, se apropie de Malko.

— Sunteți invitatul Majestății Sale, care a ordonat să vă oferim un confort cu totul special. Doriți să luați cina într-un separé?

Amuzat, Malko refuză invitația. Se așeză la masă, lângă geam. Nu i se aduse menu-ul. Peste un minut, șeful restaurantului îi prezenta pe un platou de argint, o cutie de caviar auriu.

— Este un cadou de la Majestatea Sa, murmură el. Este extrem de rar.

Mako vedea pentru prima dată așa ceva. Îl gustă, intrigat. Avea același gust ca al caviarului de Beluga.

Șahul știa să fie recunoscător foarte repede...

La a treia felie, Malko reperă în spatele lui două gorile, aproape la fel de vizibile ca cei doi soldățel de pe culoar. Probabil că afară îl păzea un tanc...

Sătul de caviarul magnific, Malko abia atinse un splendid șișlik. Era puțin trist. Sunase la camera Hildegardei, dar nu răspunse nimeni. În seara aceea, i-ar fi prins bine un moment de destindere...

După cafeaua turcească, se hotărî să meargă la culcare. Era zdrobit de oboseală. Abia se dezbrăcă și căzu pe pat cu un suspin de ușurare.

* * *

Îl trezi soneria telefonului. Apucă, pe dibuite, receptorul.

— Kiljoy la aparat, spuse o voce suavă. Trezește-te, dragul meu, avem noutăți.

— Ne atacă rușii?

— Nu mai glumiți! Era cât pe ce să pună mâna pe Khadjar, de dimineață.

— Dar cât e ceasul?

— Trecut de 12. A tras în doi ofițeri care au încercat să-l aresteze și i-a rănit grav. Apoi s-a refugiat în sala Trezoreriei, la Banca Melli. Acolo unde se află toate bijuteriile care garantează moneda iraniană.

— E singur?

Kiljoy ezită o secundă.

— Nu, din păcate, Schalberg și încă doi dintre oamenii noștri sunt cu el, plus adjunctul lui Khadjar. Sunt înamați cu toții. Poliția a încercuit Banca. Dar o să fie greu să-i prindă. Sala este blindată, cu uși de oțel de un metru grosime. Mă duc și au acum acolo. Vrei să vii și dumneata?

— Mă îmbrac și vin.

Malko nu mai avu timp pentru duș. Își puse o cămașă curată și o luă la fugă pe culoar. Fără armă,de data asta. Nu mai avea nevoie. Cele două gorile săriră de pe bancheta din hol și se luară după el. La ușă, li se mai adăugă un om.

— Domnule Linge, mașina dumneavoastră e aici.

Era un somptuos Chrysler de un albastru deschis, fără număr, cu un șofer în livrea. Malko urcă și cele două gorile se înghesuiră în față.

— La Banca Melli, pe bulevardul Ferdowsi, ordonă Malko.

Chrysler-ul viră scurt și Malko fu nevoit să se țină bine, ca să nu cadă. Șoferul apăsă pe un buton care declanșă o sirenă, asemănătoare cu cea a poliției americane.

Nu le-au trebuit multe minute ca să ajungă la destinație. Șoferul opri în fața unui baraj militar. Banca era puțin mai departe, la vreo sută de metri. Abia coborâse, când diplomatul se repezi spre Malko.

— Ce bine îmi pare că vă văd! Majestatea Sa dorește să vă vorbească.

— Unde?

— Aici. Șahul s-a deplasat personal pentru a supraveghea arestarea. Vă așteaptă acolo, în mașina sa.

Într-adevăr, Rolls-Royce-ul metalizat era parcat în fața Băncii, protejat de un cordon militar.

— De cât timp durează toată istoria asta? întrebă Malko.

— De aproape trei ore. Și poate să mai dureze încă mult timp. Sala în care se află nu poate fi atinsă, e la subsol și este protejată de un blindaj serios. Îți închipui că toate bijuteriile ce garantează valoarea rialului sunt acolo?!

Ajunseseră la mașina imperială. Șahul fuma. Îi făcu un semn lui Malko să urce.

— Ați avut în întregime dreptate, domnule Linge, spuse el în loc de bună ziua. Generalul Khadfar a trădat încrederea pe care i-am acordat-o.

Malko înclină capul cu modestie.

— Ați făcut un mare serviciu țării mele, continuă Suveranul, și voi aduce la cunoștință cui trebuie.

Tăcu o clipă, apoi spuse:

— Aveți tot dreptul la recunoștința mea, domnule Linge. Am vrut să v-o spun eu însumi.

Îi întinse mâna agentului.

— Mulțumesc. Și înainte de a părăsi Iranul, mi-ar face plăcere să luați masa cu mine. O să vă anunț. Acum trebuie să merg la Palat, pentru unele probleme. La revedere, domnule Linge.

— Dar, îl întrerupse Malko, ce se întâmplă cu generalul?

Șahul zâmbi.

— Problema asta s-a aranjat. Spre binele tuturor.

Malko, intrigat, închise portiera grea și se întoarse la Kiljoy. Rolls-ul demară fără zgomot. Imediat, soldații se adunară și păreau gata de plecare.

— Dar ce se întâmplă? întrebă Kiljoy.

— Nu pricep nimic. Șahul era foarte destins. S-ar spune că nu-l mai interesează problema. Priviți.

În jurul lor, militarii și polițiștii își strângeau bagajele.

În curând nu rămaseră decât patru polițiști de pază, în fața clădirii în care se afla sala Trezoreriei.

Malko și Kiljoy se apropiară și trecură fără dificultate.

Un anunț pe ușă, avea în engleză și în persană, următoarea inscripție: „ÎNCHIS PROVIZORIU".

Perplecși, cei doi bărbați, se îndepărtară.

* * *

Brusc, Malko își aminti de Derieux. Nefericitul zăcea în ascunzătoarea aceea insalubră!

Austriacul trimise mașina înapoi și îi ceru lui Kiljoy să i-o împrumute pe a sa, cu tot cu șofer. Nu avea sens să pună zbirii Șahului pe urmele bătrânului doctor.

În ciuda memoriei lui fantastice, Malko găsi cu greu locul. Bătu și bătrâna îi deschise. Trebui să miște masa din loc și să ridice trapa. Scara se afla la locul ei.

Jos, se trezi cu arma lui Derieux în stomac. Acesta o așeză la loc, pe masă,după văzu cine este intrusul

— Ar fi trebuit să te anunți, spuse el. Mai era puțin și trăgeam. Ei? Ce mai e nou?

— Suntem eroi naționali, spuse Malko.

Se așeză pe pat și îi povesti ce se întâmplase cu o zi înainte, sublniind că Șahul cunoștea rolul important pe care îl jucase Derieux.

Belgianul se lumină la față.

— Măcar o dată în viață, când faci bine,dai de bine! Este genul de serviciu pe care Șahul nu-l uită. Ah, ce minune de viață o să am! Voi putea, în sfârșit, să import opium din Pakistan, fără nici o teamă.

Malko încercă în zadar să-și compună o mină reprobatoare. Se duse după șofer. Amândoi îl urcară pe Derieux în mașină.

— Mă întreb, totuși, ce a pus la cale Șahul, pentru Khadjar și Schalberg, murmură Derieux.

— Poate vrea să-i înfometeze.

— Nu, ar fi lăsat trupe, pentru momentul în care ieșeau.

Mașina urca încet pe strada Lalezar. Malko observă un vânzător de ziare care agita ultimul număr din Teheran Jurnal, urlând ceva. Îl strigă prin fereastra coborâtă. Prima pagină era barată de o manșetă lată:

TERIBIL ACCIDENT LA BANCA MELLI

GENERALUL KHADJAR, ÎNSOȚIT DE GENERALUL AMERICAN SCHALBERG ȘI DE CÂȚIVA COLABORATORI

AI LOR S-AU ÎNECAT ACCIDENTAL ÎN CURSUL UNEI VIZITE ÎN SALA TREZORERIEI.

Articolul explica faptul că, în timpul unei verificări a sistemului de siguranță, o falsă manevră a provocat închiderea ermetică a ușilor și inundarea sălii, măsură prevăzută pentru împiedicarea fugii eventualilor hoți... Va fi aspru pedepsit cel care a făcut o asemenea eroare.

O lungă notiță necrologică glorifica meritele celor doi generali. Șahul prezenta apoi condoleanțe văduvelor, iar generalul Schalberg era decorat post-mortem cu cea mai înaltă distincție iraniană.

Pentru generalul Khadjar — nici o decorație. Le avea, deja, pe toate...

Înmormântarea era fixată pentru a doua zi, proclamată zi de doliu național. Bineînțeles, Șahul în persoană va conduce funeraliile.

— Bine lucrat, remarcă Derieux. Înecați precum niște șobolani și îngropați la fel ca niște prinți! Bătrânul Șah știe să trăiască. Eu cred că ei nu ar fi procedat la fel cu regele.

La aceste cuvinte s-au limitat regretele post-mortem...

Malko îl conduse pe Derieux acasă și se întoarse la hotel. Mai avea multe de făcut. Garda lui se afla la post. Abia intrase în cameră, când sună telefonul. Era Tania.

— Mă bucur că ai scăpat cu bine, spuse ea. Știi că îmi datorezi și mie puțin? Păcat de Khadjar! Era un bărbat așa de bine!...

Și cum Malko, sufocat de atâta cinism, nu răspundea, ea continuă:

— Ce zici de plimbarea noastră la Karaj? Eu îmi mențin propunerea. Mâine seară sunt liberă, pentru că e doliu pentru Khadjar.

O idee bruscă îl înveseli pe Malko.

— S-a făcut! Vino să mă iei de aici, mâine seară O să-ți fac o surpriză.

— Perfect, spuse Tania, încântată. Pe mâine. O să fiu foarte frumoasă, promit.

Malko închise cu un surâs misterios.

* * *

Pe oglinda lacului Karaj nu se vedea nici un val. Pereții stâncoși ce îl înconjurau, îl făceau să pară foarte mic.

Aerul era tare, cerul albastru, adia o briză ușoară și toate astea îți trezeau pofta de a alerga și a înota.

— Cine pregătește dejunul? întrebă Malko cu maliție.

— Eu nu mă pricep la bucătărie, miorlăi Hildegarde, îmbrăcată cu un pantalon bleu și un pulover din cașmir.

Tania nu spuse nimic, dar merse la portbagajul mașinii să ia coșul pregătit pentru picnic.

Malko o privea și îi venea să râdă în hohote. Își amintea ce mutriță făcuse, cu o oră mai devreme, văzându-l că venise cu Hildegarde.

Week-end-ul amoros al Taniei nu avea să aibă loc așa cum și-l imaginase ea.

În casă erau doar două camere.

Una pentru ea, cealaltă pentru Malko și Hildegarde.

Trecând pe lângă Malko, tânăra iraniancă își bombă pieptul și îl atinse cu șoldul. El avu un moment de regret pentru măgăria pe care o pusese la cale.

Dar își spuse imediat că Hildegarde pleca a doua zi, în timp ce Tania rămânea.

Și avea un motiv în plus să-l iubească.

Redactor: ***Ani Sângeorzan***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***
Tehnoredactare computerizată: ***Ani Sângeorzan***
Foto copertă: ***Ioan Mihăică***

Tiparul executat sub comanda nr. 89

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA